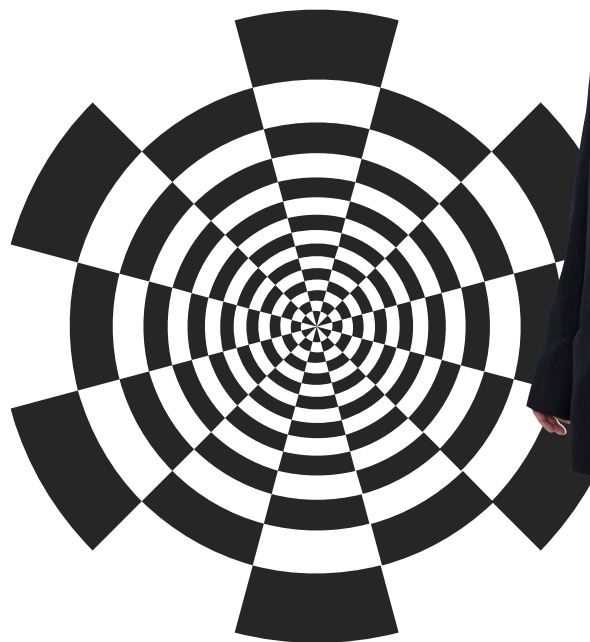

Daniel Moiş

MIC GHID

**DE SUPRAVIETUIRE
ÎN JUNGLA URBANĂ**

DANIEL MOIȘ

**MIC GHID
DE SUPRAVIETUIRE
ÎN JUNGLA URBANĂ**

OFER COACHING GRATUIT ORICUI CERE!

În ce privește oferta mea, o ședință de coaching pe care o ofer GRATUIT oricui o va cere, e vorba de cu totul altceva decât de o simplă generozitate. Și timpul meu înseamnă bani, iar ședințele de coaching oferite au menirea să schimbe radical, în bine, viața celor care se implică serios. Deci ultimul lucru din lume ar fi să pierd vremea oferind ceva unor persoane care nu merită. Gratuitatea oferită necondiționat presupune totuși un minimum de efort, o CERERE scrisă pe mail, (nu într-un comentariu de 5 cuvinte) în care potențialul beneficiar al acestei ședințe CERE și mai ales JUSTIFICĂ, în cel puțin două-trei propoziții, motivele pentru care dorește această ședință.

Îmi rezerv dreptul de a SELECTA persoanele cărora le ofer această întâlnire virtuală după calitatea acestui mesaj, după numărul de greșeli elementare de ortografie făcute, și după criteriul motivației. Pentru că mi-e greu să cred că un om needucat poate să își dezvolte gândirea antreprenorială sau să se apuce de studiat acum, dacă nu a reușit să învețe să scrie corect sau să ceară ceea ce își dorește cu adevărat.

Coaching-ul este ceva serios, destinat să schimbe în bine viața unei persoane. E un proces care necesită implicare de ambele părți, și presupune investiție de energie, timp și bani. Care se recuperează uneori înzecit, în timp. Însă fără o investiție inițială, oamenii stagnează pe termen nelimitat.

În cele 60 de minute ale ședinței pe care o ofer gratuit (oricui o cere în mod corespunzător), reușesc să mă prezint, să îmi cunosc interlocutorul, și să stabilim câteva repere orientative cu privire la scopurile clientului. Creșterea, schimbarea și progresul vor fi rezultatul unei munci de luni de zile. Și asta pentru simplul fapt că e cam neobișnuit și incomod pentru un client să-și schimbe radical, într-un timp prea scurt, obiceiuri, blocaje sau tipare comportamentale vechi de zeci de ani, repetate frecvent și puternic ancorate în sistemul lui de valori.

Cât despre prețul de 50 de ron ședința, părerile sunt împărțite. Dacă îl consideri prea mare, coaching-ul nu e pentru tine. Ești o persoană lipsită de ambiție, iar succesul nu se naște din comoditate. Ești ca țaranul care și-ar dori să aibă o recoltă mare de porumb, dar care refuză să facă o primă investiție în a semăna semințe selecționate, de

calitate, care sunt la un preț de câteva ori mai mare decât cele pe care le va obține din producția lui! Însă fără o investiție inițială inteligentă vei bate pasul pe loc toată viața. E alegerea fiecăruia să progreseze, și acest progres e opțional, și deloc obligatoriu! Doar 3-5% din populație îl dorește cu adevărat.

Iar pentru cei care cred că e un preț prea mic și preferă coach-i de 100 euro ședința, le reamintesc un lucru menționat mai sus. Omul se schimbă lent, pas cu pas, urcând treaptă cu treaptă. Lucru care presupune un proces **îndelungat, lent**, și metodic. Cursurile pretins intensive, obositoare și scumpe dau randamente destul de scăzute, 95% din informație fiind uitată în câteva zile. Și extrem de rar aplicată în practică, în ciuda notițelor. Singurele cursuri funcționale sunt cele care îți **modelează treptat personalitatea** și sistemul de credințe iraționale și dezadaptative pe care ți l-a implementat societatea! Schimbările bruște, informațiile stufoase și voluminoase vor fi brutal refuzate de mintea ta subconștientă, de mecanismul care te protejează de schimbări, fiind vorba de propria ta homeostazie, care e setată pe stagnare, pe repetiție, pe refuzul noutăților din viața ta.

Așa că suma aparent mică pe care o cer la o singură ședință se va multiplica de 10-20 de ori sau de o sută de ori, în funcție de necesitate. Costul unei singure ședințe este irelevant, atâta timp cât progresul presupune un proces îndelungat, chiar dacă se lucrează doar câteva ore pe săptămână (între una și două ore).

Însă privind în urmă, la învățământul oficial, generator de patalamale, vei realiza că acesta a durat 12-20 de ani, adesea fără rezultate notabile asupra competențelor tale, cu un orar de 6-10 ore pe zi! Așa că un efort de numai 4-8 ore lunar timp de 2-3 sau chiar 6 luni reprezintă echivalentul a doar 2 până la 6 zile de școală clasică!

Însă îți triplează capacitățile mentale, și abilitatea de a folosi potențialul tău real cu care ești deja înzestrat de natură, la cote maxime. Fă un calcul aritmetic și evaluează singur dacă merită cheltuiala, timpul și efortul.

TU AI GRIJĂ DE TINE?

E cel mai important lucru pentru tine, să te autoapreciezi și să ai grijă de persoana ta. Până și cursurile de dezvoltare personală se adresează exclusiv celor care doresc mai mult pentru propria persoană:

succes, sănătate de fier, bunăstare. Pentru că de cealaltă parte a baricadei stau neglijența, mediocritatea, și chiar autosabotarea.

Oamenii adesea refuză să înțeleagă importanța grijii pentru propria lor persoană. Așa că accesul la dezvoltare personală îl are doar omul conștient. Care vrea să maximizeze propriul său potențial nativ. Și în această categorie sunt relativ puțini români.

De fapt, tu **te vei trata pe tine** așa cum părinții tăi, în copilărie, s-au comportat cu tine. Dacă ai avut părinți calmi și înțelegători, toleranți, vei fi și **tu mai bun cu tine**. Iar dacă părinții tăi erau agresivi, dominanți și rigizi în gândire, și tu, ca adult, vei fi extrem de sever... atât cu alții, cât mai ales cu propria ta persoană. Te vei **autopedepsi** muncind exagerat de mult, alergând mai mult decât reziști, folosind în exces energizante care dau dependență, de genul tutunului, alcoolului sau cafelei. Și vei întinde coarda la maximum. Vei pune pe primul plan munca (de regulă, munca pentru alții), și programul tău autoimpus va fi extrem de dur. Și va duce la o uzură fizică exagerată, la riscuri inutile, și la boli profesionale. Fără succese notabile sau uneori cu succese temporare.

Iar generația părinților tăi a trăit într-un regim autoritar, deci majoritatea lor au fost duri, severi și pretențioși. Așa că ai de ales, să fii sever în continuare cu propria persoană, perpetuând tiparul primit de la ei, și să trăiești tensionat, conflictual, exersând autosabotarea, și neglijându-ți starea de echilibru emoțional, sau **să schimbi tiparul acum**. Să reînveți să exersezi căile care duc la armonie, comunicare, bunăstare și succes.

Însă mecanismul tău de **autosabotare** cuprinde mai ales blocaje. Ești convins că NU SE POATE, că așa ești tu, că soarta e dată de sus, și că nu o mai poți schimba (așa gândea și ciobanul din Miorița...). Sau te-ai obișnuit cu tensiunea, cu conflictele, cu stresul și ți-e greu să concepi că se poate trăi și altfel. Mai mult, te sperie la culme ideea de A ÎNVĂȚA ceva nou, pentru că ai fost deja dresat să înveți dur, sinucigaș, în facultate, urmând ca diploma obținută să îți ofere o calificare pe viață, și posibilitatea iluzorie de **a nu mai trebui să înveți nimic, niciodată**. Te-a scârbit deja pe viață maratonul de memorizare forțată din facultate. Așa că dezvoltarea ta personală pare a nu mai avea sens acum pentru tine. Și CREZI asta cu tărie, cu o rigiditate de secol trecut. Și trăiești cu convingerea că deja e prea târziu pentru a reînvăța să gândești normal, pentru a redeveni flexibil, pentru

a fi deschis la noi experiențe, la comunicare, la cooperare armonioasă cu cei din jur.

Tiparul tău de **gândire lipsită de flexibilitate** este cea mai grea povară, pe care o vei purta toată viața, și de care te vei agăța cu dinții să o transmiți și noii generații. Iar când copiii tăi o refuză, devii agresiv. Din invidie subconștientă față de normalitatea lor, față de dreptul lor de a se exprima liber, de a trăi normal. Așa cum tu nu ai avut ocazia.

Însă pentru a fi capabil să educi propriii tăi copii, să ai grijă de ei, e nevoie **să începi mai întâi cu tine**. Să reînveți să ai grijă DE TINE, să trăiești relaxat, să elimini blocajele tale și credințele eronate, și să fii în primul rând sincer și deschis cu propria ta persoană.

Sinceritatea e cheia, pentru că 45 de ani trăiești într-un mediu în care minciuna era obligatorie te-a făcut **să minți inclusiv atunci când vorbești tu cu propria conștiință**. Ai mereu două voci interioare, una care ar vrea să spună ce-și dorește și alta care **impune** ce crezi tu cu tărie că **trebuie** să faci. O voce a copilului din tine, reprimată, oprimată, și una a dresajului tău social, a celor rigizi, care îți impun reguli, norme și tensiuni greu de suportat. Iar tu refuzi sinceritatea. Frica de durere, de pedepse, de eșecuri, te-a dezumanizat. Refuzi să mai fii uman măcar cu tine însuși. Darămite cu alții. De unde și durerea din sufletul tău. Iar dacă vii la mine, discutăm ca doi vechi prieteni, și reînvățăm sinceritatea. Deschiderea. Flexibilitatea. Echilibrul interior. Ai acest curaj? Te aștept!

VINDECARE EMOTIONALĂ SAU LECTURĂ MOTIVAȚIONALĂ?

Observ tendința de a le confunda. Prea puțini reușesc să facă o diferență clară între ele. Una e să te vindeci în profunzime, să te dezvolți personal, să faci pace cu trecutul tău, să-ți **cureți tensiunile interioare, stresul, conflictele** din copilărie... și cu totul altceva e doar să citești, adică să te informezi despre asta.

E ca la școala de șoferi, unde poți învăța teoria, sau poți conduce practic. Poți să știi pe de rost toate chestionarele, dacă tu nu ai pus încă mâna pe volan. Va fi inutil. Însă dacă ai urcat la volan și ai petrecut destule ore conducând, știi practic să conduci!

Iar dacă vei urmări la TV sau LIVE un raliu cu mașini de Formula 1, nivelul tău de conducător auto nu va suferi modificări. Da, vei ști multe despre mașini, despre cât de periculos e un viraj, dar numai urcând la volan și EXPERIMENTÂND, vei deveni șofer.

La fel stă treaba și în dezvoltare personală, multă lume crede că dacă CITEȘTI literatură motivațională, sau mergi la seminarii publice, vei fi mai OK. Deloc! Rolul seminariilor publice și a cărților este să te INFORMEZE. Atât. Să te scoată din faza de NEGARE, și să te ducă în cea de ACCEPTARE. În care înțelegi că SE POATE MAI MULT. Că și tu poți mai mult. Că și tu **ai nevoie de dezvoltare personală** reală. Că e momentul să intri în faza de PREGĂTIRE reală, cu totul diferită de memorarea de informații din învățământul clasic. Într-o fază **de transformare, de vindecare emoțională**.

Odată aflat în faza de **pregătire**, vei simți când e momentul să treci la **acțiune**. E faza cea mai importantă, cea în care PRIMUL pas e deja JUMĂTATE DRUMUL. Doar că primul pas se face după ce te-ai pregătit, și o parte din pregătire include și lecturile sau seminariile, cursurile, workshop-urile de dezvoltare personală. Însă **pregătirea** e doar faza care precede ACȚIUNEA, singura fază de progres real.

Similar unei curse de mașini, înscrierea la raliu (faza de ACCEPTARE), pregătirea mașinii, umplerea rezervorului (faza de PREGĂTIRE) rămân doar etape obligatorii, dar care nu te pot face învingător. Nici măcar participant! Abia după începerea cursei, și a demarajului tău, poți spune că ești în faza principală, cea de ACȚIUNE. În timpul căreia vei putea învinge sau măcar ocupa un loc pe lista concurenților.

În dezvoltare personală, „arderea” fazelor sau înlocuirea unei faze cu alta are același efect, adică nu ai șanse să pornești doar citind cărți, și mergând la trainerii care vorbesc în fața publicului. Acțiunea înseamnă muncă susținută, 1 la 1, cu un mentor, coach, terapeut, psihoterapeut, maestru, trainer... Orice alt înlocuitor îți va oferi doar iluzia unei participări la curse, la fel cum spectatorul de la televizor se simte, pentru moment, în pielea pilotului de Formula 1...

CEA MAI IMPORTANTĂ ACTIVITATE DIN LUME – DRESOR DE MAIMUȚE

Dresez o maimuță! Una singură! Si asta, doar asta, mă poate face să-mi accesez bunăstarea, armonia și fericirea.

Pare greu de crezut? Păi chiar este, la prima vedere. Cum poți face bani când dresezi o singură maimuță? Lasă-mă să-ți explic.

De fapt, maimuța aia nu e un animal, ci doar un creier primitiv. Lucrez, în procesul de dresaj, doar cu creierul ei. Cu acel creier de mamifer. Învăț să comunic eficient cu el și să îmi armonizez fiecare decizie. Pentru ca da, orice decizie umană are o componentă emoțională, sentimentală, și orice sentiment din creierul maimuței se transformă într-un semnal electric, transmis cu viteza de 324 km/h direct la glandele endocrine. Care încep să secrete hormoni. Și în funcție de emoția aferentă maimuței, așa e și hormonul secretat în corp. Dacă emoția e negativă, se vor activa glandele suprarenale, și vor secreta hormoni de stres! O adevărată bombă chimică, ce schimbă aproape instantaneu (într-o jumătate de secundă) chimia întregului MEU organism!

Al meeeu?! Da, al meu!!! Deși vorbeam de maimuță. Care în naivitatea EI, decide ce se va întâmpla în corpul MEU, și care va fi poziția lui chimică în secunda următoare.

Și cum, să depind eu de o maimuță? Mai exact, de creierul ei primitiv? De mofturile ei, de stările ei, de ceea ce experimentează ea în orice moment? E posibil? Știința zice că da. Și pe lângă că zice, îmi și arată cum. La o simplă disecție a craniului uman, găsim nu unul, ci mai multe creiere. Unul **reptilian**, sub formă de trunchi cerebral, altul **central**, de mamifer (e vorba de creierul de maimuță de care îți vorbeam), și peste ele, o SCOARȚĂ care le protejează de șocuri, scoarța cerebrală, așa numitul creier **rațional**, format din două emisfere. Măcar despre asta ai mai auzit câte ceva, așa-i?

Însă creierul TAU CENTRAL, de mamifer, decide ce semnale ÎȚI transmite ȚIE în corp, și ce reacții au loc acolo. Și mai ales ce stări ți se generează ție! Vor fi stări de bine, de fericire, pace interioară și relaxare, sau stări de tensiune, încordare, alarmă? Acum e acum! Maimuța TA decide. Maimuța primitivă din tine. Cea din **creierul tău central**. Care nici măcar nu înțelege limba română, și nici alte limbi umane, pe care le consideră a fi străine. De aceea e așa de greu să te

înțelegi cu ea, și de aceea își face de cap cum dorește maimuța din interiorul tău! Te poate nenoroci dintr-o singură decizie...

Și da, e plin de indivizi care se autodistrug, se sinucid, pentru că **nu reușesc să trăiască în armonie** cu... maimuța interioară proprie. Și atunci încep să nu mai suporte propria lor persoană. Încep să își facă rău. Uneori lent, introducându-și în corp în mod voluntar substanțe toxice (alcool, tutun, medicamente în exces, droguri etc). Alteori, se autosabotează mai rapid, agitându-se, devenind agresivi fără motive temeinice, răbind alte persoane și expunându-se la posibilitatea de a fi și ei răniți, fără nici o ezitare sau vreo urmă de instinct de conservare. Ți se par lipsiți de logică? Păi ei sunt raționali, dar dacă intră în conflict cu maimuța proprie, nu le mai pot da nici o șansă. Or fi ei deștepți, dar maimuța e puternică. Forță brută, creier puțin, și pragmatism cât încape. Te face praf într-o secundă.

Doar să te pui rău cu ea, și te termină. Uneori brusc, alteori treptat, torturându-te înceeeet, ani la rând, generându-ți stări de tensiune, stres, neliniște, depresie sau uneori frică. Și frica se vindecă greu, sau deloc, oricâte calmante iei, atâta timp cât maimuța TA apasă un buton, și generează la nesfârșit hormonii de stres în corpul tau! Ești în totalitate la mâna ei.

Și da, mai ai o șansă, una singură. Să fii OM adevărat, și (de bunăvoie și nesilit de nimeni), să cazi la PACE cu maimuța ta. Să te porți frumos cu ea. Fără să mai strigi la ea, și fără să te obosești să-i mai vorbești. Oricum, nu cunoaște limba ta. Însă ca orice animal, e foarte atentă. La gesturile tale, la reacțiile tale, la gândurile tale! Nu, nu te speria, nu știe ce gândești! Doar ți-am explicat, nu înțelege deloc limba română. Însă SIMTE al naibii de bine ESENȚA oricărui gând al tău, dacă e bun sau e rău, pozitiv sau negativ, și atunci acționează în consecință! Apasă butonul de stres. Până la maximum. Sau se poate AȘEZA PE EL, ȘI STĂ ACOLO ÎNCĂPĂȚĂNATA, până te bagă în spitalul de psihiatrie.

Toate **gândurile tale generează ceva**, o emoție, percepută de maimuța ta internă ca fiind o agresiune, sau, după caz, o binecuvântare. Și ea decide ce buton apasă, în funcție de gândurile TALE, și ea decide ce hormon eliberează în corpul TĂU. Și cum te simți tu acum, și în fiecare clipă.

Șansa ta să fii fericit, împlinit și să ai parte de bunăstare e una singură. Să te pui bine cu maimuța TA internă. Atât ai de făcut. Doar atât. Și viața ta se va schimba radical. În bine.

Și cum faci asta? Păi e simplu. Am câteva seturi de exerciții, pe care aproape orice life coach foarte bun le cunoaște. Doar să fie dresor adevărat de maimuțe. Și nu maimuțe din junglă, ci maimuțe de interior. Din capul nostru uman. Și da, mi-e dificil să dresesz EU maimuța TA. Însă te pot învăța treptat, în câteva ore, **cum să te porți cu ea**, cum să o alinți, și cum să te pui bine pe lângă ea. Să **o transformi din adversarul tău cel mai periculos, în cel mai bun prieten al tău**. Care va avea grijă de tine așa cum numai mama ta o făcea în perioada intrauterină! Fiind mereu în capul tau, ea îți va coordona fiecare pas, și va decide în fiecare secundă dozele de hormoni de stres sau de hormoni de bine pe care ți le va administra (sau nu).

Deci, ai acum șansa să înveți să devii și tu dresor. Al maimuței tale interioare. Odată învățate regulile de comportament ale lumii animale, vei deveni și TU, în sfârșit, mai uman. Și vei renunța la cele mai multe comportamente animalice, care oricum nu erau ale tale... dar acum știi de la cine veneau. Deși tu le provocai.

Mă vei contacta ÎNTR-O ZI. Și îmi vei cere să te învăț totul. Dar NU ACUM! Va veni cândva și ziua în care SUFERINȚA ta va fi atât de mare, și conflictul TĂU cu maimuța TA internă va fi atât de greu de suportat, încât vei apela, măcar pentru o vreme, la diverse artificii, gen țigări, alcool, droguri, medicamente, doctori. Sau vei pune mâna pe telefon ca să mă suni, sperând să te ascult și să te pot ajuta.

De tine va depinde dacă te vei mulțumi cu **surogate cu efect temporar**, imitând restul lumii și respectând tiparele ei disfuncționale, sau vei ajunge singur la concluzia că ai acum și tu șansa TA REALĂ **să înveți să-ți dresezi maimuța ta internă**. E doar ALEGEREA ta. Și consecințele deciziei tale te vor defini ca om, în fiecare zi, oră sau minut al vieții TALE.

COMPETIȚIA EXISTĂ!

Că vă place sau nu, trăim într-o societate competitivă, în care unii au succes, și alții dau faliment, clachează sau suferă de sărăcie. Lucru dificil de suportat pentru cei care trăiesc încă în vechiul sistem, unde **competiția era oarecum interzisă**, unde toți primeau loc de

muncă, și toți care cereau apartament în chirie, îl și primeau, chiar dacă uneori așteptarea era îndelungată.

În sistemul socialist, eram egali, cel puțin teoretic, și orice succes era nedorit. Trebuia să fim niveლაți, și asta se putea face doar prin **stărpirea competiției**.

Acum, nivelarea e un non-sens. Nu a reușit nici măcar în socialism, și azi **competiția** de tip capitalist își spune cuvântul. Rezistă cei mai buni, restul pleacă. Sau clachează.

Chiar și în SUA, țară simbol pentru capitalism, este plin de persoane care dorm pe străzi, care consumă droguri, care **nu mai fac față competiției tot mai acute**. Chiar și ajutoarele lor sociale substanțiale se dovedesc inutile pentru cei căzuți.

Însă americanul mediu depune eforturi ca să aibă succes, să urce, să performeze! Acolo există educație pentru performanță atât în școli, cât și în întreprinderi.

La noi, încă lucrurile „merg și așa”. Școlile scot absolvenții pe bandă, locurile de muncă în posturi călduțe se rezolvă pe bani, și **sistemul se autodistruge din interior**, devenind incapabil să concureze. Incapabil să scoată valori reale.

Angajații merg la serviciu blazați, muncind **fără pasiune**, fără entuziasm, cu disperare, doar pentru a supraviețui, și rareori își doresc mai mult. Iar dacă doresc, așteaptă să li se dea. De către guverne. Orice promisiune electorală promite... locuri de muncă! Deși statul nu poate oferi așa ceva, iar cadrul legislativ promovat de politicieni distruge sistematic întreprinderile private, singurele capabile să ofere performanță în cadrul unei vieți competitive.

Însă acolo unde regulile jocului economic sunt grosolan încălcate, competiția este pierdută din start. Și duce la faliment. Și la pierderi de locuri de muncă. Indiferent de promisiunile electorale.

Mai mult, **lipsa de COMPETITIVITATE** se penalizează dur. Cad victimă orașele, guvernele, țările (vezi Grecia). Să nu mai vorbim de firme. Și chiar de persoane fizice!

Azi, ai de ales. Inclusiv în România. Ca și oriunde pe planeta. Ești **competitiv**, sau cazi. Ești în frunte, sau te lași călcat în picioare de către cei care aleargă să fie mai în față. Și așa a fost de când lumea, exceptând, parțial, perioada și zona socialistă, în care s-a încercat, fără prea mult succes, obținerea unui om nou, cu conștiință socială, corect,

cinstit, și mai ales speriat de consecințele unei eventuale nealinieri la sistem.

Dar generațiile anilor 40-70 nu prea vor să mai admită schimbarea, sub motiv că e dureroasă. Sunt ca leii de la zoo, pentru care eliberarea în savană înseamnă o moarte lentă și chinuitoare. Le este greu să înțeleagă că gardul grădinii zoologice nu mai există, și că jungla e acum peste tot. Degeaba li se mai aruncă porția zilnică de hrană, pentru că vulturii pândesc peste tot. Și profită de competiție.

Așa a fost de când lumea. Doar că lor li s-a ascuns asta, fiind protejați temporar de gardul grădinii zoo.

Partea interesantă este însă că **și copiii lor au preluat tiparul deja depășit** al statului socialist, care pretindea că protejează săracii. Mentalitatea păguboasă de tip „să ni se dea”. Și ideea că dacă am terminat o facultate, „*statul e dator să-mi asigure (?) și loc de muncă!*”

Însă competiția se ascute la nivel mondial, odată cu criza. În Africa se moare de foame, în China se muncește 12 ore pe zi, 7 zile pe săptămână, și noțiunea de pensie e necunoscută. Iar în India copiii de 10 ani sunt puși la muncă în ateliere insalubre și în medii toxice. Iar noi visăm să continuăm să mergem la un serviciu bugetar, să „stăm” acolo 8 ore, muncind 2-3, și să câștigăm ca nemții, pentru că avem președinte neamț. Fără să ne pese că statul român ia împrumut 2 miliarde de euro anual pentru a plăti pensii și salarii unui sistem expirat, depășit, îmbătrânit și mai ales lipsit de competitivitate!

Iar noi, în loc de un manager, alegem în fruntea țării juriști și profesori, adică tot bugetari, nefamiliarizați cu noțiunea de competiție, dar dispuși să profite de conjunctură pentru a se îmbogăți măcar ei.

În aceste condiții, avem o singură cale de supraviețuire decentă, să devenim **COMPETITIVI** cu adevărat, **măcar la nivel individual**. Cu asta mă ocup... cu life-coaching pentru performanță. Ajut doar persoanele care vor să devină cu adevărat competitive. Cine are ochi, să vadă, cine are urechi, să audă.

ȘCOLARIZAȚI, DAR NEEDUCAȚI!

Românii confundă școala cu educația. Le e dificil să facă deosebirea dintre a rezolva probleme pur tehnice, și a exprima emoții și sentimente. Și consideră că dacă asimilează agresiv multe informații, și primesc confirmarea prin diplome, este suficient.

Însă majoritatea angajatorilor au cam căzut de acord, își pot școlariza singuri oamenii, în ce privește partea pur tehnică, deoarece majoritatea informațiilor teoretice din școală sunt adesea complet inutile postului disponibil. Însă cer altceva de la angajați, cer adesea **o disponibilitate de a învăța rapid, și un psihic armonios**. Caută, de obicei, un OM capabil să relaționeze corespunzător cu colegii, cu șefii, dar în special cu clienții!

Aceste caracteristici sunt de bază, și eclipsează, de departe, orice pregătire pur tehnică. Abilitatea de a fi politicoș, de a-și controla propriile reacții negative, de a trece mai ușor peste probleme, frustrări, greșeli, de a le corecta din mers, și de a fi amabil cu clienții firmei sunt calitățile de bază, cerute de tot mai mulți angajatori.

Echilibrul emoțional primează, abilitatea de comunicare cu ceilalți, atitudinea pozitivă, rezistența la stres, capacitatea de a fi deschis, cooperant, de a se integra în echipă sunt calitățile cerute de orice angajator realist. Care completează orice diplomă. De fapt, în SUA se recunoaște deschis. Majoritatea profesiilor se pot învăța, practic, în câteva luni de voluntariat. Făcute, de preferință, în paralel cu școala clasică, sau imediat după absolvirea ei. Altfel, **diploma nu are nicio valoare**. Rămâne doar o hârtie fără acoperire. Inclusiv, sau mai ales, și în cazul medicilor! Iar calitățile cerute, mai sus menționate, fac parte din educația noastră timpurie, formată în timpul „celor 7 ani de acasă”. Tot atunci culegem și deficiențele de comportament. Și mai ales **tiparele, obiceiurile nedorite și clișeele verbale**. Iar corectarea acestora este posibilă, însă acest lucru necesită experți în coaching, simpla lectură a unor cărți motivaționale fiind rareori suficientă. Uneori, descoperim la vârsta adultă că păstrăm obiceiuri nedorite, avem reacții agresive sau isterice, criticăm, suntem negativști, ne certăm, reacționăm impulsiv, și credem cu tărie că asta e personalitatea noastră, și că o putem schimba doar noi singuri, printr-un efort de voință. E ca și atunci când ni se strică frânela la mașină, și refuzăm să luăm măsuri, pe motiv că „așa e mașina mea”, sau suntem convinși că lucrurile se vor îndrepta „de la sine”, dacă noi vom conduce mai prudent. Iar dacă tot mai mulți șoferi gândesc la fel, refuzând să apeleze la un mecanic-specialist, care să le rezolve problema, circulația devine un iad.

Primul pas este ACCEPTAREA existenței unei probleme. Și e cel mai dificil, pentru că avem o „protecție” internă, un mecanism care **ne minte** că totul e OK, în ciuda evidențelor contrare! (Adică **noi**

ne mințim singuri) E ca și cum un șofer de taxi susține că poate circula foarte bine și cu frâna stricată, deoarece nu are nici timp și nici bani să o repare! Și da, e plin de mașini care, tehnic vorbind, au probleme, și **proprietarii lor le neagă!** Mult mai rău e la partea cu stările interne, sufletești, emoționale. Acolo, tensiunile interne, conflictele mocnite, stresul, frustrările, invidiile, și alte **bombe cu efect întârziat** ne macină încet. Dar sigur!

Iar aceste probleme, nerezolvate, se agravează în timp. Se transformă în boli fizice, pe bază de stres. Fie nu știm cum le putem rezolva, fie susținem că le putem controla singuri (așa cum orice șofer bun poate conduce, teoretic vorbind, o mașină cu frâna defectă, măcar o perioadă, circulând ceva mai prudent). Fie nu avem timp să ne implicăm în rezolvarea lor, fie considerăm că ne costă prea mult. Cheltuind în schimb mult mai mult pe **surrogate**, pe înlocuitori de tipul dependențelor: alcool, țigări, jocuri, mâncat excesiv, și diverse hobby-uri costisitoare care ne scot, o vreme (doar o vreme), problemele grave din minte. (Nu și din viață!)

Cel mai ciudat lucru pare a fi **refuzul** românului de a **accepta necesitatea unei îmbunătățiri** la nivel personal, sentimental, emoțional. De a învăța ceva despre modul de control al propriilor reacții, al stresului, al stărilor de tensiune. Și da, literatura motivațională se vinde ca pâinea caldă, alături de manualul cu titlu atrăgător de genul: „**Cum să-mi repar singur mașina, în trei minute, fără să mă coste absolut nimic**”. Titlurile bombă te determină să cumperi, să citești, și să te trezești. Îți poți repara mașina singur doar după câteva luni de cursuri intensive, plus ceva practică în domeniu! Însă citind, măcar ajungi la concluzia că o mașină cu stare tehnică bună și cu frâne funcționale **este totuși ceva VITAL**. Atât pentru tine, cât și pentru cei din jurul tău.

Cam la fel e și cu dezvoltarea personală. Mulți văd, însă puțini pricep. Acei puțini sunt viitorul. Iar cei mulți... unii din ei se vor trezi. În timp util. Cât despre **restul lumii**... la vremurile foarte competitive ce vin, probabil că **restul lumii nici nu mai contează**.

NU TE LĂSA PĂCĂLIT, EI PROMIT ȘI COMPROMIT!

Este deja în orașele mari o **inflație de traineri și preținși coachi** de dezvoltare personală, care promit marea cu sarea. Promit, și

mai ales COMpromit! Abilitățile PRACTICE de a avea succes pe plan personal și financiar se pot învăța, **însă întotdeauna în cadrul unui proces DE DURATĂ!**

Americanii s-au confruntat acum 20 de ani cu acest fenomen, o paradigmă care spunea că dezvoltarea personală e secretul succesului, și care era oferită în CURSURI INTENSIVE, de 1-2 zile.

Rețeta înșelătoriei este simplă. Se ia un trainer, i se face reclamă pompoasă, se pune o taxă indecent de mare, se umple sala cu sute de amatori de chilipir, care se și văd deja oameni de succes, și li se servește un PRETINS „CURS INTENSIV”. Cât despre eficacitatea lui, este ușor de estimat. Statisticile spun clar că după o lună, oamenii rețin mai puțin de 5% din ceea ce aud... Asta în cazul fericit în care și înțeleg ceva util. Iar notițele luate la astfel de cursuri sunt uitate undeva între hârtii, fără a mai fi recitate, de către 80-90% dintre cursanți.

Adevărul e simplu, și bine cunoscut de către trainerii profesioniști. **Schimbările spectaculoase, peste noapte, sunt improbabile.** Chiar dacă înveți TEORII și CUNOȘTINȚE TEHNICE noi, efectul lor este destul de limitat. Dezvoltarea personală REALĂ presupune **O SCHIMBARE de durată, LA NIVEL CENTRAL.** În emoții, sentimente, credințe, obiceiuri, mod de gândire și de acțiune. O eliminare a BLOCAJELOR, obiceiurilor greșite, convingerilor false sau limitative. Iar **această schimbare necesită TIMP.** De luni de zile. Pot fi două luni, dacă ești deja avansat și ai deja un **life coach profesionist**, care folosește tehnici de NLP și hipnoză, sau pot fi 3-6-9-12 luni cu alte metode.

Însă este sigur că absolut nici un „CURS INTENSIV” de numai câteva ore sau zile, **nu va produce schimbări reale**, de lungă durată, în comportamentul cuiva!

Uneori, aceste conferințe publice (botezate impropriu „cursuri” sau „workshop-uri”) pot avea un impact emoțional major, benefic, lucru care ne determină să CONȘTIENȚIZĂM măcar **nevoia unei schimbări radicale**, și ne pot oferi un impact MOTIVAȚIONAL, ne pot scoate din adormire, și ne pot face să **începem pregătirile reale pentru a trece LA ACȚIUNE, pentru a ÎNCEPE un proces autentic**, de reală DEZVOLTARE PERSONALĂ.

Însă orice nouă deprindere **necesită exerciții PRACTICE**, și repetări în timp, pentru a se integra în **stilul nostru de viață**, în obiceiurile, credințele și chiar în **personalitatea noastră**. Și pentru

dobândirea ei, e nevoie de un **curs desfășurat lent**, pe perioade lungi de timp. Până și titlul primei cărți scrise de actualul președinte al țării este sugestiv în acest sens, putem avansa doar „PAS CU PAS”.

E o naivitate copilărească să crezi că **OBICEIURI vechi de 20-30 de ani** pot fi schimbate în doar câteva ore sau zile de către un curs care conține doar **INFORMAȚII** pur teoretice. E vorba de schimbarea unor **TIPARE COMPORTAMENTALE**, care se lasă greu modificate!

În urma acestui tip de „curs intensiv”, uneori foarte costisitor, participanții constată că schimbările se lasă așteptate, și rămân cu un sentiment de jenă, de rușine, de vinovăție, care mai mult agravează problemele existente, în loc să le rezolve.

Pentru ca **un curs să vă fie util**, el ar trebui să **îndeplinească măcar aceste două cerințe de bază:**

1. Să fie **de lungă durată**, cu ședințe scurte. Durata cursului să fie neapărat **de peste două luni**, iar ședințele să nu depășească 2-3 ore, cu maximum 2-3 ședințe săptămânale! Orice supraîncărcare e în dauna calității.

2. Să fie **PERSONALIZAT**, adică **adaptat particularităților fiecărui cursant**. Ceea ce se potrivește unei persoane, poate fi inadecvat alteia. Deci un **trainer sau life coach veritabil** va observa atent **fiecare persoană**, și va **personaliza** cursul și materialul, astfel încât acesta să fie adaptat cerințelor sale!

Noi **suntem unici**, și avem **motivații diferite, convingeri diferite, ritm de învățare diferit, și pornim de la niveluri diferite**. Lucrând cu grupuri mai mari de 10 persoane, observăm că unii deja cunosc tema expusă, în timp ce alții se simt depășiți, fiind imposibil de a preda cursul astfel ca acesta să le fie util tuturor. E ca într-o excursie cu bicicleta, unde unii vor viteză maximă, pe cursiere rapide și performante, și alții pedalează lent, pe biciclete de amator, și vor pauze foarte dese.

Astfel că pur și simplu **nu există cursuri standard**, universal valabile pentru oricine! Fiecare material, fiecare suport de curs ar trebui alcătuit **în funcție de personalitatea, necesitățile, aspirațiile și motivațiile cursantului!**

Altfel, trainerul vorbește singur, și cursantul se gândește la altceva. Mai ales la suma investită aiurea în acel pretins „curs intensiv”.

NU POTI SĂ ÎNVEȚI NIMIC DIN GREȘELI

Chestia cu învățatul din greșeli e o glumă. Activitatea mea de life coach îmi arată cât se poate de clar că **suntem setați să repetăm greșelile**, în conformitate cu tiparul propriu, cu setările noastre automate, cu obiceiurile păguboase și cu convingerile disfuncționale pe care le avem încă din copilărie!

Greșelile noastre **se repetă sistematic**, lună de lună, an de an, întreaga noastră viață! Și da, uneori, consecințele greșelilor noastre pot fi atât de grave, de dureroase, încât să ne poată servi ca învățătură. Dar asta e excepția. Doar dacă suferința urmată de greșeală este enormă, de lungă durată, s-ar putea să lase niște urme, și pentru o vreme, să devenim extrem de precauți. Fără nicio garanție că greșelile noastre nu se vor repeta întocmai!

Pentru a nu repeta greșelile, e nevoie să le observăm, să devenim conștienți de existența lor, și să facem un efort să le descoperim **cauzele profunde din mintea noastră subconștientă**. Altfel, nici măcar **suferințele care urmează greșelilor nu ne vor scuti de repetarea lor!** La fel ca alcoolicul, găsit în șanț, beat mort, făcut de râsul satului, care a doua zi încearcă să șteargă acest necaz printr-o beție și mai strașnică. Să uite! Sau să demonstreze că de astă dată reușește totuși să ajungă acasă!

Greșelile pot fi făcute din neatenție, dar acestea sunt cazuri rare. Cel mai adesea, există o **cauză mentală profundă**, subtilă. Până și ghinionul are ca origine un **tipar comportamental subconștient**, o deficiență în modul de gândire, o tensiune imperceptibilă care ne determină să luăm **decizii pripite**, să facem **alegeri eronate**, o nevoie subconștientă de a face exact ceea ce deja știm că nu e bine. Și o facem din nou, și din nou, și din nou. De nenumărate ori! Iar clișeul binecunoscut, că „învățăm din greșeli” poate servi doar ca scuză, ca mecanism de apărare. Am greșit, dar e de bine, a doua oară poate nu voi mai repeta greșeala. M-am învățat minte!

Însă **tiparul tău comportamental**, „programul” tău mental, **este mai puternic decât frica de suferință**, și te poartă, pe pilot automat, fără ca tu să realizezi, exact la **repetarea greșelii respective**, în ciuda celor din jur, care observă uimiți: Uite, nici de data asta nu s-a învățat minte!

Ești asemenea unui calculator programat în prealabil să ruleze un program, și indiferent de dorințele tale raționale, logice, conștiente, vei merge pe calea deja cunoscută, **vei repeta obiceiuri vechi**, vei relua tipare deja cunoscute, și vei repeta la nesfârșit exact aceleași greșeli. Până la momentul în care vei ajunge la concluzia că DESTINUL e de vină.

Nu întâmplător, atâta lume crede în predestinare, în karma și alte lucruri aparent absurde, dar destul de des observate în practică. Și prea puțini acceptă un adevăr atât de simplu, că **programele mentale se pot modifica, îmbunătăți, dezvolta** prin banale exerciții specifice, tehnici mentale validate științific și metode practice de programare neurolingvistică.

Și lumea începe să se împartă, încet, dar sigur, în două categorii distincte. În prima, cea mai mare, fiind cei care urmează modelul ciobanului mioritic (*asta mi-e soarta, și nu are rost să mai încerc să mai schimb ceva*) și ceilalți, mult mai puțini și incomparabil mai „destupați la minte”, care **aleg conștient** să învețe tehnicile practice de psihologie aplicată predate de un antrenor personal - life coach.

Dacă ai reușit să te concentrezi asupra întregului articol, sunt șanse mari să faci parte din a doua categorie. Primii, cei deja bine spălați pe creier, nu vor avea răbdare să-l citească.

REALITATEA MEA INTERIOARĂ

Noi suntem subiectivi când vine vorba de realitate, o vedem prin intermediul unor ochelari de cal. Adică prin sistemul nostru de **convingeri, credințe** moștenite de la părinți, bunici și străbunici, sistem de valori rareori adaptat realității zilelor noastre.

Vrem să acceptăm, sau refuzăm, dar noi rulăm programe automate, obiceiuri **disfuncționale**, pe care le repetăm zi de zi.

Se spune că învățăm din greșeli. Nimic mai fals. Un adevăr inconfortabil este că repetăm greșelile pe care le-am mai făcut, uneori fără să conștientizăm acest lucru. Și mai ales fără să admitem că suntem prinși într-un tipar păgubos.

Îmi amintesc de bancul cu președintele, care vizitează o închisoare, discută cu deținuții, și toți, pe rând, se plâng că sunt victimele unei erori, ale unui sistem judiciar defectuos. Unul singur

recunoaște că a furat o găină, și președintele se supără, și strigă ceva de genul: *Ieși afară de aici! Ce cauță un hoț între atâția oameni cinstiți?*

Așa funcționăm, **trăim într-o realitate proprie, deformată rău de propriile convingeri disfuncționale**. Care la rândul lor sunt rezultatul unor experiențe negative sau ale învățăturilor altor persoane, care ne-au îndoctrinat cu ideile și dogmele lor. Și refuzăm să admitem că există și alte valori, alte moduri de comportament, alte credințe religioase, alte concepții, comportamente sau rase umane. Noi suntem întotdeauna cei dreți, și toți ceilalți greșesc (!?).

O atitudine orientată spre paranoia, spre propriul adevăr, dar cu oarecare deschidere spre realitatea obiectivă, pe care o mai observăm din când în când, mai mult involuntar. Fără să o și acceptăm cu prea multă deschidere. Fără să fim paranoici, suntem stabili în lumea noastră, închiși, izolați acolo, și **primim greu alte persoane, alte păreri, alte idei**. Orice noutate, orice schimbare, ne scoate din zona de confort, de sperie, tinde să ne dezechilibreze. Ne reechilibrează doar mecanismele de protecție, pe care le folosim pentru **a refuza să vedem** o realitate neplăcută.

Fumăm, consumăm alcool, mâncăm excesiv, pariem, jucăm la loterie, sperând la premiul cel mare, și visând la ce vom face cu câștigul, fără să bănuim măcar o clipă că **aceste refugii sunt oarecum nesănătoase, disfuncționale**, și chiar ne fac rău. Și negăm acest lucru până în pânzele albe.

Cu cât te crezi mai rațional, mai realist, mai obiectiv, cu atât ești mai **nesincer cu propria ta persoană**. Să nu mai vorbim de cei din jur, inducerea lor în eroare fiind una din principalele tale preocupări. Altfel, cine și-ar mai cumpăra mașini de lux, și și-ar construi case supradimensionate, și și-ar cheltui un sfert din venit sau mai mult pe vicii nesănătoase, haine de marcă, diplome, masterate și alte măști și podoabe sociale?

Iar un LIFE COACH e uneori un om „rău”, că te pune în fața oglinzii, te face să-ți dai masca jos, să te observi așa cum ești. Pentru că doar așa devii sincer cu tine însuși, dai jos masca ta socială, și te accepți cu toate defectele tale, pe care începi să le valorifici, să le transformi din piedici și blocaje, în avantaje și valori!

E resursa ta cea mai prețioasă, e umbra ta, pe care o poți scoate la lumină, și valorifica, sau o poți ascunde și purta toată viața ca pe o

povară, sub forma măștii sociale. Depinde de tine dacă o vei folosi constructiv, sau o vei lăsa la voia întâmplării.

DE CE AM ALES SĂ FIU LIFE COACH?

Am ales să fiu LIFE COACH pentru că îmi oferă ocazia să creez performanță. Să lucrez cu o persoană obișnuită, care în scurt timp își atinge potențialul maxim. Devine campion. Se redescoperă, se cunoaște pe sine, începe (în sfârșit) să-și utilizeze la maximum calitățile, și să performeze. Să obțină rezultate practice. Să înceapă să-și trăiască viața proprie.

Altfel, acea persoană, acel client al meu, ar fi rămas blocat mereu într-o situație banală, în mediocritate. Ar fi mers în continuare la același serviciu o vreme, cât timp e disponibil jobul, și s-ar fi plafonat complet. Nici măcar n-ar fi bănuțat ce calități are, ce posibilități există, și ce talente latente își poate valorifica.

De aceea satisfacția muncii unui life coach este nelimitată. Să obții în câteva luni de la o persoană mai mult decât a obținut respectiva persoană în 20-30-40 de ani de viață, e într-adevăr ceva uimitor.

Și eu, de fapt, doar **reactivez ceva ce există**, dar era nefolosit. Doar ajut la **eliminarea blocajelor** care te țin pe loc, deoarece nu le vezi destul de clar. Nu ai timp pentru asta, sau cine știe ce alte scuze mai inventezi. De fapt, cine te-a mai învățat **să privești în interiorul** propriei tale minți? În străfundurile subconștientului tău, unde sunt comorile tale, care abia așteaptă să iasă la lumină. Doar că tu le ignori, convins fiind că singurele lucruri valoroase sunt doar cele din vitrinele bine iluminate!

Și astfel, văd zilnic oameni talentați, cu un real potențial, care ar putea să devină campioni în ceea ce fac, însă ei se rezumă să se plafoneze doar în jobul lor mediocru, prost plătit, de 8 ore pe zi. Acești oameni, dacă ar beneficia de un minimum de autodescoperire, cu doar o minimă îndrumare din exterior, ar putea atinge un nivel pe care ei nici măcar nu au îndrăznit să și-l imagineze. E vorba de propriul lor talent latent, care zace undeva într-un pod, acoperit de praf, doar pentru că societatea le-a spus că ei trebuie (oare?) să urmeze orbește regulile pe care le urmează „toată lumea”.

Și una din marile satisfacții ale profesiei este că unii clienți își descoperă propria lor vocație de life-coach! Pe care o pot urma la

aproape orice vârstă. Iar dacă dorința de succes se împletește cu un talent nativ, apare automat și performanța. Se pot face mii de euro lunar, deoarece coachingul este pentru învingători. Iar aceștia plătesc corect valoarea reală, fără să ezite.

În economie s-a ajuns la limitarea resurselor fizice. Totul costă bani, orice angajat nou are nevoie de investiții, de salarii, și alte cheltuieli, așa că eficiența și rentabilitatea unei firme începe să depindă tot mai mult de **modul în care folosim** ceea ce avem, **oamenii**. Poți folosi un angajat la circa 30% din potențial, cum fac majoritatea agenților economici români, sau îl poți transforma, motiva intern, folosi la potențialul său maxim, astfel încât să fie mulțumit de el însuși, de jobul lui, și mai ales de viața lui personală. Transmițând acest sentiment și clienților firmei tale.

Și da, încă e nevoie de mai mulți coach-i pe piață, și aici mă refer la cei cu adevărat performanți. Deoarece și aici e epidemie de diplome fără acoperire, oferite unor adolescenți care abia au terminat o facultate și care sunt lipsiți de o experiență reală de viață. Astfel că rata de coachi aflați în formare este de peste 90% din total, și doar unii din ei vor excela. Depinde mult de ambiția lor, de motivația lor internă, dar în mare măsură și de coach-ul ales de ei ca mentor.

PORTRET DE ROMÂN DIN OCCIDENT

Întreb și eu un coach din vest de ce nu le plac românii, că nu toți fură, și mulți muncesc cinstit. Am primit în loc de răspuns scurt, o analiză mai pertinentă, din care selectez câte ceva.

În primul rând, părinții românilor care azi emigrează au trăit într-un sistem totalitar, autoritar, în dictatură, în care tuturor li s-a dat de înțeles că **omul nu are nici o valoare**. Că e o cârpă, lipsită de dreptul de a exprima opinii. Iar acest tipar a fost generalizat. Acești oameni, lipsiți **de respect față de propria persoană**, și-au crescut copiii la fel, în **spiritul autoritar**, cu **abuzuri emoționale**, cu devalorizări. Cu atacuri la persoană, și cu **norme impuse** forțat.

E adevărat că mulți copii români au excelat, atât în sport, cât și la învățătură, însă echilibrul emoțional al respectivilor campioni olimpici a fost grav afectat de abuzurile emoționale ale părinților, antrenorilor sau profesorilor dornici de performanță cu orice preț.

Încă din clasele mici, copiii din România au fost îndopați artificial cu materie, cu multă memorare, au fost literalmente **spălați pe creier** și lipsiți de ceea ce în mod normal înseamnă copilărie fericită. Timpul alocat jocului și socializării **a fost înlocuit FORȚAT** cu teme de casă, care, împreună cu programul școlar de 6-7 ore pe zi, șase zile pe săptămână, depășeau cu mult, încă de la vârsta de 10 ani, orele de muncă ale unui adult!

La acestea se adaugă **starea de spirit** a părintelui român, ajuns acasă de la muncă după orele de program, penele artificiale zilnice de curent electric, învățatul forțat la lumina lumânării, și veți înțelege de ce generația de azi care emigrează **poartă cu ea trauma aceluia trecut**, în care omul era lipsit de valoare. Pe care încă **nu a învățat să o vindece!** Și nici nu pare că ar vrea! Veți înțelege de ce pensionările pe caz de boală, excesul de alcool, tutun sau medicamente sunt maladii naționale în Estul Europei.

Ajuns în Occident, românul **aduce cu el tiparul de victimă**, de robot subordonat, bun de utilizat la munci grele, inumane, în condiții de plată sub standard. Și da, muncește, nu pentru a câștiga bani, ci de disperare, ca să poată trimite bani acasă pentru plata ipotecii! Însă ce folos? Emoțional, este **abuzat zi de zi**, este nedreptățit de angajator, adesea conațional care face inițial pe binefăcătorul. Iar el, în stil mioritic, după tiparul disfuncțional din balada Miorița, suportă totul cu stoicism, **convins că asta îi este soarta**, și că nu are de ales?! Nici măcar **nu mai caută** alte soluții, convins fiind deja că ele nu există!

Această **convingere** disfuncțională, falsă, provenită **din tiparul regimului totalitar**, îl înfundă în datorii, în mizerie fizică și morală, **îl face să accepte abuzuri de neimaginat** – inclusiv de genul traficului de persoane sau prostituției forțate. Adesea nu e plătit, sau e plătit mult sub prețul pieței. Și atunci cu mare întârziere.

O persoană aflată în astfel de situații este o bombă cu ceas. Emoțiile negative reprimite, și abuzurile suportate zi de zi se transformă treptat într-o **tensiune internă insuportabilă**, care, mai devreme sau mai târziu, **va erupe zgomotos!** Presiunea devine tot mai mare, iar momentele în care intervine explozia apar uneori la televiziune. Certuri violente, conflicte sângeroase, drame familiale, gelozie extremă, bătăi și crime...

Oameni descriși de vecini ca fiind harnici și muncitori devin peste noapte, fără preaviz, infractori violenți, criminali impulsivi, într-

un moment de pretinsă rătăcire. Însă dacă stai să analizezi cu atenție mediul din care provin... te miri că au rezistat, că s-au umilit atât, și că și-au acceptat soarta. Iar deznodământul fatal era oarecum previzibil. Erau ca o coardă de arc întinsă prea mult, și ținută așa pe termen nelimitat.

Și da, pot să se întoarcă oricând în țară, însă **nivelul lor de toleranță** este deja foarte redus. Sunt deja incapabili să mai suporte corupția generalizată, sistemul medical disfuncțional și sistemul ultrabirotic și nefuncțional din propria patrie. Ca să nu mai vorbim de imposibilitatea unui trai decent, ca salariat. Iar banii lor, investiți în locuințe supradimensionate, majoritatea neterminate, sunt blocați de stagnarea pieței imobiliare.

Așa că aleg statutul de eternă victimă, deoarece statul care îi găzduiește va refuza să-i mai integreze vreodată, neacceptând astfel de tipare mentale. E ca și cum ai primi în casa ta o bombă cu ceas, de care știi sigur că va exploda într-o zi, fără să știi însă ziua și ora, sau evenimentul care o va declanșa. Pentru că o emoție neexprimată, ascunsă, ignorată, nerecunoscută, există, și lucrează. Iar frica de gura lumii, sentimentele de vinovăție, rușine și teamă se acumulează continuu, explodând adesea sub forma unor boli grave, incidente violente, sau conflicte îndreptate împotriva celor apropiați.

Iar cel mai grav este că ei, de regulă, refuză orice fel de ajutor, dintr-o pretinsă lipsă de timp. Sau lipsă de grijă față de propria lor persoană. Rămânând mereu într-o stare de negare, și purtând o mască, afișată uneori sub forma unei mașini scumpe.

Distribuie acest articol, ca să știe toți românii de ce suntem văzuți așa, și că putem schimba ceva. Există soluții!

TE-AU DRESAT SĂ FII PROST

E adevărat, societatea e plină de profitori, care au nevoie de fraieri! Iar ca acești fraieri de care să se profite să mai poată exista, e nevoie de o spălare serioasă pe creier!

Altfel, mă îndoiesc că ar mai exista prea mulți indivizi dispuși să facă, din proprie inițiativă, muncile murdare, toxice, dăunătoare. Sau să lucreze întreaga noapte, sau să se trezească la ore imposibile pentru a ajunge la timp la serviciu, după ore de navetă.

De exemplu, în occident, multe munci pretins necalificate nu mai găsesc candidați! Construcțiile, agricultura și munca în trei schimburi încep să ducă lipsă de personal! Iar motivul e simplu, orice tânăr occidental are niște aspirații în ce privește viața proprie, și mai ales sănătatea lui. Câștigul financiar este important numai atâta vreme cât **nu pune în pericol** starea ta de sănătate! Iar această concepție este dovadă de maturitate, și de **respect** față de propria ta persoană!

Iar cei care refuză să accepte aceste lucruri simple, de bun simț, sunt tocmai cei care pun pe primul plan câștigul financiar cu orice preț, fiind dispuși în schimb să sacrifice orice: familie, sănătate, somn, odihnă și viață personală. Iar aceștia nu sunt deloc puțini! Dovada cea mai clară fiind avalanșa de pensionări anticipate pe motiv de boală. Și de boli grave la persoane relativ tinere.

Azi nu ar mai trebui să fie un motiv de glorie să muncești în fabrică, în trei schimburi. Nici să tragi 10-12 ore pe zi în construcții, stând în soare. Și nici să stai toată ziua, ca agricultorul, în **soarele tot mai arzător și mai periculos**, având în vedere deteriorarea dovedită a stratului de ozon. Și nici să fii polițist, pompier sau soldat profesionist. Uzura morală, sacrificiile impuse și acceptarea benevolă a riscurile acestor profesii indică adesea existența unor **deficiențe emoționale**, lipsă de grijă pentru propria sănătate și chiar un proces parțial ascuns, neconștientizat, de **autosabotare**, manifestat și prin excesul de țigări, alcool, jocuri de noroc, mâncat excesiv, și evidentă **lipsă de grijă** pentru propria sănătate.

Diabetul de tip 2 este doar una din manifestările externe, numite **somatizări**, ale problemelor emoționale ascunse, reprimite. Și tot mai frecvent întâlnite la autosabotorii tineri!

Însă fricile, grijile, creditele împovărătoare, și **nesiguranța indusă** mediatic cu privire la viitor ne determină să **ignorăm bunul simț**, și chiar **propria sănătate**, și să devenim „workahoolici”. Ba chiar să căutăm profesiile „toxice” doar pentru că ele sunt mai bine plătite, vizând beneficiile pe termen scurt, și nicidecum **costurile lor** pe termen mediu și lung.

Uneori, banii pe care îi câștigi sunt mult prea scumpi! Te costă mai mult decât îți poți permite să plătești, adică propria ta sănătate!

Dresajul social, bazat pe frică, încă funcționează. Altfel, firmele din occident nu s-ar mai muta în România, unde încă găsesc

forță de muncă foarte ieftină, și mai ales dispusă să lucreze intens, în medii toxice, chiar și întreaga noapte, în intervalul orar 23-07...

Partea bună e că acest dresaj social este învățat, și el poate fi ușor dezvățat. Cel dresat poate fi ușor eliberat. Dacă el dorește asta cu adevărat. E una din (pro-)misiunile unui life coach...

ȘI TU TE CREZI RAȚIONAL?

Eu gândesc numai rațional! Asta declară multă lume, însă ceea ce ei numesc „rațiune” este doar o iluzie. Un sistem de valori care îi aruncă ușor și rapid în mijlocul unor presupuse necazuri, care **ar putea avea loc** într-un viitor **potențial**, nesigur, sau îi ține **blocați într-un trecut** traumatizant, care **nu mai există**, dar ale cărui amintiri sunt reluate, repetate din când în când, și emoțiile negative aferente sunt rulate iar și iar. Inundându-le organismul cu hormoni de stres, cu frici și sentimente negative, la fel de intens ca și în momentele din trecut.

Aceleași persoane, autodeclarate a fi „raționale”, își refuză categoric micile plăceri de zi cu zi, deoarece sentimentele pozitive pe care acestea le generează îi cam sperie. Le este jenă să se bucure de viață, și orice bucurie le e umbrită de un sentiment de vină. Ceva de genul: Cum să mă bucur eu, dacă ceilalți o duc rău? M-aș simți vinovat... Un altruism păgubos, inundat de emoții negative, în care predomină **jena, rușinea și vinovăția**.

Frica de a nu deranja și ezitarea de a acționa le sunt aliați de bază acestor persoane care se pretind a fi „raționale”. Însă sub **masca rațiunii**, ele sunt campioane la **tehnicile de sufocare a emoțiilor**, și a **sentimentelor proprii**, de care se jenează și pe care **le reprimă** agresiv. Sub pretextul că **ar putea** să deranjeze, și, mai ales „**Oare ce va zice lumea despre mine?**”.

În final, „raționalii” constată că trăiesc după **regulile altora**, respectă **normele altora**, și asta doar în **beneficiul exclusiv al altora**. Fie ei șefi, directori, colegi, sau chiar membrii propriei familii – părinți, copii, frați, parteneri de viață. Care profită de altruismul lor, și care îi exploatează la maximum pe raționalii lipsiți de sentimente. Mai ales de sentimentul propriei lor valori. Numit și stimă de sine. Și strâns legat de optimism și de independența, de autonomia ta ca persoană.

Raționalul e de regulă intelectual, inginer, funcționar, și a fost bine dresat încă din copilărie. Emoțiile sunt ceva rău pentru el, deoarece

îi pot modifica din conduită... deși psihologii au demonstrat că DECIZIILE se iau emoțional, în proporție de 80%. Și că orice reprimare a unei emoții pozitive, sănătoase, duce la distorsionarea alegerilor pe care le facem, deturnându-ne viața pe un drum greșit.

Iar efectul acestor emoții reprimare este comparat, metaforic, cu ascunderea unei mingi sub apă. Efort care necesită un echilibru permanent, deoarece acele mingi tind mereu să ne scape controlului, oricât ar fi el de rațional, și să se lase împinse la suprafață cu forță mare. Cu cât numărul de mingi cu care jonglăm este mai mare, cu atât șansele noastre să păstrăm controlul asupra lor, și mai ales să ne și păstrăm echilibrul, sunt tot mai mici. E chestiune de timp să ne dezechilibrăm. Să reacționăm urât, lăsând la o parte măștile pretins raționale, și să ne scape adevărata noastră față, cea emoțională, cu emoțiile aferente.

Așa că îmi vine să-ți spun: Fii sentimental, lasă-ți emoțiile și sentimentele să se exprime, renunță la pretinsa ta raționalitate. Însă îmi amintesc cât am muncit eu să transpun în practică acest lucru, și redevin conștient că e o sarcină mult prea dificilă pentru un nespecialist, care nu va reuși prea ușor această tranziție de la „rațiune” păguboasă, și conflicte interioare, la armonie interioară, bazată pe sentimente pozitive.

Pentru că da, tranziția respectivă presupune ceva ore de muncă, 10-20, sau poate 40. Sau chiar mai multe, dacă ținem cont că de zeci de ani ești blocat în „rațiunea” ta. E o muncă în echipă, clientul e însoțit de LIFE COACH. Și ambii au ca scop eliberarea de emoții negative, de pretinsa gândire „rațională”. Și da, munca aceasta costă **timp, efort și bani**, iar dacă ai impresia pur „rațională” că vreuna din acestea îți lipsește, mesajul lor emoțional e cât se poate de clar. Încă nu ai suferit destul! Încă le mai poți duce. Numai tu știi cât timp, până vei exploda.

VIATA CA UN JOC DE ȘAH

Pentru a câștiga la șah, ai doar de luat DECIZII corecte. Pe parcursul ÎNTREGII partide, și la FIECARE mutare. E simplu! O singură mutare neinspirată te dezechilibrează complet, și secretul unui joc bun este să CÂNTĂREȘTI foarte atent FIECARE ALEGERE pe care o vei face.

Iar pentru a fi capabil să faci asta, e nevoie să intri într-o STARE potrivită, chiar dacă mediul din jurul tău te-ar putea eventual distra. Pentru că orice deranj din exterior care își atinge scopul te poate duce ușor la pierderea partidei!

Cândva, un mare maestru devenise expert în tehnici de război psihologic și în tactici de enervare a partenerului. Obișnuia să centreze mereu piesele pe tablă, deși acestea erau exact pe mijlocul pătrățelului, doar așa, pentru a distra partenerul de joc! Era suficient să-l **scoată** pe acesta din STAREA sa meditativă, să-l enerveze măcar puțin, și apoi să pândască prima lui greșală, și avea victoria asigurată.

Cât de importante sunt DECIZIILE corecte, o știm cu toții. Un drum de la București la Viena are o durată prestabilită și un traseu optim, însă drumul e plin de INTERSECȚII, și la fiecare intersecție putem face câte o ALEGERE, având mai multe OPȚIUNI. O singură ALEGERE greșită ne va deturna de la traseu, și vom face sute de kilometri și multe ore în plus, cu consum SUPLEMENTAR de timp, combustibil și energie.

Iar STAREA șoferului este esențială, un șofer OBOSIT, grăbit, aflat în criză de timp, va risca să FACĂ ALEGERI ERONATE. Să se abată de la drumul LUI!

În viața de zi cu zi e exact la fel. Doar că traseul nostru nu mai este prestabilit. STAREA ta din fiecare moment determină CAPACITATEA TA de a face ALEGERILE potrivite!

Iar ALEGERILE TALE determină succesul tău, sau abaterile de la drumul tău.

Iar STAREA ta INTERIOARĂ este determinată atât de factorii din EXTERIOR, de regulă potrivnici, și care doresc să te abată de la drumul TĂU, cât mai ales de felul în care ești în INTERIOR: calm, echilibrat, atent, hotărât, ferm.

Cât despre MODUL în care facem ALEGERILE, și despre cum iau naștere DECIZIILE noastre, ERA un mister pentru tine. Un secret, omis intenționat din programa școlară. Și predat doar la orele de LIFE COACHING. Odată înțeles secretul, Legea Atracției devine funcțională. Și CAPACITATEA de a lua DECIZII CORECTE, de a cântări atent ALEGERILE din propria viață SE ACTIVEAZĂ.

Doar atât? Chiar atât. E simplu. Eu ca și life coach, antrenor pentru viață, îți pun în mână doar instrumentele necesare atingerii SUCCESULUI. Tu ALEGI dacă le vei folosi mai rar, sau în fiecare

minut al vieții tale. Tu decizi să pornești pe un drum orientat către succes, sau să refuzi orice schimbare.

NU UCIDEȚI CURIERUL!

Greu de crezut, dar în practică, majoritatea celor care primeau înștiințările pentru amenzile primite pentru exces de viteză, trimise prin curier, **refuzau** să le preia, **se certau cu curierul**, și cereau agresiv **să nu li se mai aducă** astfel de mesaje! De unde și eșecul sistemelor de monitorizare a vitezei cu camere montate pe șosele! Asta e mentalitatea românului, vinovat e **cel care aduce vestea proastă!**

Evitarea durerii este unul din mecanismele care te orientează în viață, și **fuga de suferință** pare a fi unul din principalele tale obiective. Însă suferința are un rol major în viața ta. Este **modul de comunicare** al creierului tău subconștient, cu TINE. E una din căile prin care creierul tău rațional, conștient, are acces la creierul tău central, subconștient!

Simplul fapt că **tu suferi** este un MESAJ, un SEMNAL extrem de important, o cale către DESCHIDERE, un catalizator către procesul de SCHIMBARE!

Principala caracteristică a omului modern este NEGAREA, și MASCAREA suferinței. Orice **luptă cu propria TA suferință** este pierdută din start, atâta timp cât aceasta este un MESAJ provenit **din propriul TĂU subconștient**. A NEGA agresiv suferința TA interioară și a încerca **să o maschezi, să o ascunzi de tine**, este oarecum echivalent cu uciderea curierului care îți aduce o veste proastă!

Iar curierul care aduce vestea proastă este **complet nevinovat**, el doar are rolul **de a-ȚI transmite ȚIE un mesaj** clar. Orice negare a lui, orice agresiune împotriva lui, este de fapt **un refuz** de a ACCEPTA realitatea.

De a CONȘTIENTIZA ceva, de a-ȚI asuma pe deplin o RESPONSABILITATE. De a NEGA agresiv o REALITATE. Realitatea TA **internă**, în cazul de față. Fiind, indirect, un proces de SABOTARE a propriei TALE persoane! O AUTOSABOTARE. Lovind în curier, lovești, indirect, **în tine**.

De ce un LIFE COACH lucrează mult cu suferința, cu **blocajele tale** asupra ei? Pentru că NEGAREA SUFERINȚEI te îmbolnăvește. Fizic. **Reprimarea CAUZELOR suferinței tale** se

TRANSFORMĂ în boli fizice! Iar **scoaterea la lumină a reprimărilor** din mintea ta subconștientă este **cheia unei vieți trăite armonios**. Cheia succesului pe toate planurile vieții tale.

Iar suferința este doar CURIERUL pe care **TU alegi** să îl învinovățești de soarta noastră. Pentru că el aduce plicurile în care sunt dosite informațiile cu privire la amenziile tale. Și orice astfel de plic te face să suferi.

La fel și cu facturile, le consideri a fi ceva rău, deoarece conțin sume mari! Fără să accepți că acele sume sunt rezultatul consumului tău propriu, și că tu deja ai consumat ceea ce s-a facturat acolo.

Însă returnarea plicului, **refuzul de a primi** plicul, de a **accepta conținutul** lui, **NEGAREA realității** pe care plicul doar o aduce la cunoștință, și respingerea curierului, ca fiind aducător de vești proaste, nu a folosit nimănui, și nici nu a diminuat în vreun fel amenziile sau facturile! La care s-au adăugat penalități, totul finalizându-se cu tăierea unor utilități, blocări de conturi bancare, sau chiar blocări de carduri salariale!

La fel, dacă refuzi să accepți MESAJUL pe care propriile tale suferințe ți-l trimit, vei deveni, mai devreme sau mai târziu, victimă sigură a propriei tale neglijențe și negări.

Tu accepți curierul? Accepți **mesaje de la propria ta suferință**, le studiezi cu atenție, le cauți **cauzele profunde**, și lucrezi asupra acestor **cauze**? Și mai ales chiar **crezi că poți face asta singur**, autodidact? (E tot o negare să crezi asta, e ca și cum aș nega că frâna de la mașină e defectă, așa cum spune mecanicul, și aș aștepta să se repare ea singură).

Rezolvarea unei probleme presupune în primul rând **ACCEPTAREA** existenței ei. Iar primul pas, a solicita sprijinul unei **LIFE COACH**, e deja jumătate drumul.

AVEM MAI MULTE CREIERE!

Avem două creiere **DIFERITE**, chiar dacă vi se pare greu de crezut! Și cam toți medicii neglijează acest aspect **esențial pentru buna ta funcționare!**

Și aici mă refer mai mult la **ROLURILE** acestora, și mai puțin la localizarea lor. Deși localizarea segmentelor creierului se face ușor pe un desen în secțiune, disponibil pe internet!

Iar dacă e să disecăm creierul, găsim mult mai multe segmente, la care adăugăm și sistemele nervoase din inimă, abdomen, și din întregul corp! E vorba de creierul reptilian, și de cel animal-mamifer, protejate de scoarța cerebrală, adică un creier rațional, uman. Desenul schematic descris mai sus subliniază o localizare aproximativă, și vorbește mai clar decât o secțiune reală, disponibilă la orice căutare pe Google.

Puțini dintre noi știm că sub cele două emisfere “raționale” se află creierul primitiv, de mamifer, care coordonează emoțiile și sentimentele, și care influențează în proporție de 80% deciziile noastre!

Iar capacitatea de a lua DECIZII CORECTE este cea care ne trasează destinul. Un echilibru între creierul mamifer, primitiv, și cel rațional asigură o ARMONIE decizională, și corectitudinea unor ALEGERI în viața de zi cu zi. În mod similar, DIZARMONIA dintre cele două creiere, cel primitiv și cel rațional, ne face **indeciși, nehotărâți, ezitanți**, și incapabili să avem o viață armonioasă. Lipsa **capacității de a decide rapid** și optim pentru noi ne face nefericiți! Iar consecințele deciziilor greșite, sau prea “raționale” se văd în fiecare moment al vieții noastre!

Există interesul ca noi să fim **doar raționali**, deoarece monopolul asupra creierului irațional, animal, este deținut de industria publicitară și de marketingul din politică. De manipulatorii care profită de propria noastră ignoranță, în ce privește funcționarea propriului nostru creier! Și a mecanismului prin care **noi luăm deciziile**.

Odată descoperit acest sistem, fiecare individ devine capabil să trăiască VIAȚA LUI în armonie cu el însuși, și să acceseze decizii optime propriei sale persoane. Însă pentru asta e vorba de puțină muncă, pe care 99% din oameni refuză să o facă, deoarece **li se pare a fi fără sens!** (Nu s-a predat la școală, deci nu există).

Ca fapt divers, chiar și medicii sau psihologii se încadrează majoritar în cei 99%, deoarece pregătirea lor este pur teoretică, și doar cursurile de hipnoterapie sau programare neurolingvistică (NLP) fac puțină lumină în mintea noastră. Dar ele sunt scumpe, și accesibile **doar celor cu adevărat conștienți**. Care își doresc cu adevărat să se trezească.

Restul lumii este ocupată cu serviciul (cu servitul altora), și cu privitul la televizor. Și își acceptă senin soarta, precum ciobanul din Miorița, trăind cu convingerea (falsă) că oricum nu se poate face nimic.

Și că destinul e ceva întâmplător, neavând de a face **cu propriile lor alegeri**. Sunt de acord cu ei, în cazul lor, chiar nu se poate face nimic. Dacă ei nu doresc asta cu adevărat. Vor rămâne toată viața o masă de manevră pentru cei care deja cunosc mai mult decât ei, pentru o minoritate de infractori.

Dar tu, dorești o SCHIMBARE REALĂ, PRACTICĂ, în viața ta? Și o dorești cu adevărat? Vrei să te cunoști, și să-ți cunoști modul în care funcționezi? Dacă ai citit până aici, deja ai o șansă...

CUM POT EU SĂ COBOR DIN AVION?

Presupunem că ai urcat în avion, și ți se întâmplă ca în bancul acela cu pilotul. Care izbucnește, brusc și fără motiv, într-o criză de răs. Apoi te anunță, râzând în hohote: ***Sunt curios ce nutră va face directorul ospiciului, când o să afle că iar am evadat!***

Ce faci în această situație? Ai de făcut niște **ALEGERI**. De luat niște **DECIZII**. Unele radicale. Știi deja că avionul se îndreaptă către sol, și că e chestie doar de TIMP până la dezastru. Starea pilotului e un indiciu clar în acest sens. Modul în care decurge zborul, cu coborâre prea rapidă către sol, la fel.

Personal, **aleg** să COBOR din avion. **Cu orice risc**. Cu sau fără parașută. Chiar dacă șansa de a ateriza pe o claie de fân este extrem de mică. Măcar metaforic vorbind. Când ești în avion, depinzi de acel avion, și de modul în care pilotul îl conduce.

La fel stau lucrurile și în cazul în care „avionul” în care am urcat se cheamă SERVICIU, căsnicie, relație de afaceri. Iar pilotul dezechilibrat se cheamă șef, manager, director, partener de viață sau de afaceri. Este doar un serviciu, doar o relație, doar un angajament reciproc, mai există mii de alte joburi, mii de potențiali parteneri, milioane de persoane și mii de oportunități, ocazii, oameni și locuri. Iar coborârea din avion, chiar și în timpul zborului, este adesea mai puțin periculoasă decât a rămâne în aer. La propriu și la figurat.

Tot ce ai de făcut este **să decizi ce riști** dacă rămâi „în avion” (căsnicie nefericită, relație toxică, serviciu dezechilibrat etc), și ce se întâmplă dacă sari. Cu sau fără parașută. Adesea, frica de înălțime e atât de puternică, încât pare de neconceput un salt. Dacă parașuta nu se deschide? Uite, restul lumii nu sare, de ce aș face-o doar eu? Cum pot EU să cobor din avion?

E uneori dificil ca să faci o analiză lucidă, și să cauți singur SOLUȚII. **Frica te paralizază**, și mintea ta refuză să mai funcționeze. La ce bun? Oricum e GREU de sărit din zbor, și parașuta poate să nu funcționeze. Iar până la impactul avionului cu solul mai sunt oricum minute bune... poate se întâmplă totuși o minune... Poate lucrurile se întâmplă DE LA SINE, fără să fie nevoie **ca eu să RISC**. Sau măcar să iau DECIZII, să îmi ASUM RESPONSABILITATEA unor ALEGERI proprii.

Dacă pui în balanță cele două situații, a ieși sau a rămâne, și estimezi realist situația, lăsând la o parte fricile sau scenariile catastrofice care amplifică frica, **vei vedea situația la rece**. Și vei putea calcula mai clar costurile pe termen LUNG. La asta te pot ajuta, ca LIFE COACH.

Dacă reușești să învingi, măcar temporar, FRICA, și să gândești „OUT OF THE BOX”, cu mintea limpede, ce SOLUȚII PRACTICE mai există la situația ta (pretins a fi) „fără ieșire”, vei vedea că ele apar. Cine caută, găsește.

COBOARĂ URGENT DIN AVION!

Psihopații pot trece adesea neobservați, sau pot fi multă vreme ignorați, și tragedia avionului german aduce la lumină acest adevăr crunt. Ei par (doar **par!!!**), pentru o persoană neavizată, oameni absolut obișnuiți. Iar faptele lor pot ușor deveni surprize neplăcute.

Pentru că da, o persoană cu tulburări psihologice sau comportamentale poate părea la prima vedere ca fiind perfect funcțională. Ba chiar să performeze în anumite domenii în care n-ar avea acces în mod normal!

Una din cărțile valoroase apărute înainte de 1989 era numită „Acești bolnavi care ne guvernează”, și punea accentul pe bolile președinților și ale unor dictatori din istorie. Însă lucrurile au RĂMAS IDENTICE chiar și azi, ba chiar s-au AGRAVAT, în ciuda progreselor făcute de știința numită psihologie.

De fapt, tocmai boala, adesea însoțită de somatizări ascunse, determină bolnavul să exceleze, să se ambiționeze, să performeze în anumite domenii! Adesea, un orb va COMPENSA lipsa vederii printr-un auz mult mai dezvoltat, de exemplu, și **va dezvolta în exces abilitatea** de a recunoaște vocile altor persoane, de a înțelege

subtilitățile unor limbi străine rare, sau de a înțelege și interpreta sunete **într-un mod mult mai evoluat** decât o persoană cu vederea bună!

Prin acest **mecanism de COMPENSARE**, se ajunge la paradoxul în care persoana cu handicap fizic (și adesea și psihic!) devine **MULT MAI AMBIȚIOASĂ, mai determinată pentru reușită!** Iar **DORINȚA obsesivă de a reuși asigură succesul** tocmai acelor persoane cu probleme!

Iar masoneria, serviciile secrete și agențiile de spionaj profită din plin de acest material uman. Cum spunea Olimpian Unghera într-un roman, spionii se recrutează cel mai adesea din scursorile societății, din persoane frustrate, dar dornice de înavuțire. Așa că acele persoane cu handicap sunt ușor de RECRUTAT de către cei interesați. În schimbul unor avantaje materiale și a unor vremelnice funcții, ele pot încălca ușor orice **NORME SOCIALE** sau **MORALE**. Cât despre **LEGE**, ea nu există. Mai ales masonii se subordonează doar masoneriei, și sunt total protejați de aceasta!

Așa că asistăm la o **EPIDEMIE** de psihopați, sau de indivizi cu grave tulburări comportamentale, **care azi dețin funcții CHEIE**, în politică, în economie, în management, în instituții de stat, și chiar și în marile multinaționale! Cu spate masonic, sau „sprijin” extern.

Departate de a fi accidente, aceste **ascensiuni ale psihopaților tind să devină O REGULĂ!** Iar principalul efect al acestei reguli este că psihopatul ajuns la putere va face tot posibilul să **elimine din jurul său oamenii COMPETENȚI!!!** Care **ALEG** fie să părăsească țara, fie doar instituția unde sunt devalorizați și umiliți! Astfel că elitele părăsesc țara fără să mai aibă șanse să revină. Iar dacă revin, o fac pentru foarte scurt timp, descoperind aici **un mediu TOXIC, condus de indivizi cu grave probleme comportamentale.**

A fost nevoie de 25 de ani ca să constatăm că dacă toți miniștrii și parlamentarii vinovați de corupție ar fi azi arestați, ar fi nevoie urgentă de alegeri anticipate! Pentru că oamenii cinstiți sunt excepții, tot mai rare azi în politică. Unde principala cale de acces este mita, și unde poți ajunge doar susținut de **MASONERIE** sau **SERVICIILE SECRETE** (autohtone sau străine, după caz).

Dar la fel stau lucrurile în **ÎNTREGUL SISTEM!** Întrebați orice bugetar **cu funcție de conducere dacă a dat concurs pentru post!** Sau dacă testul psihologic anual, introdus doar în ultimii ani, a fost pe bune,

sau doar o simplă FORMALITATE. Pentru că dacă testarea era pe bune, apăreau implicațiile sociale, iar psihologul refuză să-și asume responsabilitatea de a determina CONCEDIEREA unei persoane cu tulburări psihologice sau comportamentale, **invocând... motive sociale!** Ceva de genul: ***Ce drept am eu să-i iau ăștia pâinea?***

Și ce dacă pilotează avioane, sau conduce instituții, sau e ministru, politician sau președinte? Peste vreo 100 de ani, fișele medicale ale președinților de azi vor deveni publice, și material de studiu pentru studenții la psihologie și medicii care au optat pentru cariera în psihiatrie. Lucru care i-ar putea băga în stare de șoc pe respectivii, văzând câtă **lipsă de responsabilitate socială** exista în acest domeniu la început de mileniu! Și câtă lipsă de grijă față de cei puși la manșă! Fie a avionului, sau a unor state care se pretindeau atunci a fi civilizate! Și care puneau protecția socială mai presus ca sigurața zborului sau cea economică!

Însă orice accident are și o parte EDUCATIVĂ, fiind o **LECȚIE DE VIAȚĂ**. Un **mesaj greu de ignorat**, ceva de genul: **Omul potrivit la locul potrivit!** (Era să scriu, dar m-am abținut: ***Nu lăsați psihopații la conducere, că se lasă cu victime umane! Fie că e vorba de avioane, instituții, companii sau țări.***)

Mă întreb câte mii de astfel de „accidente” (de altfel relativ PREVIZIBILE de către psihologi sau psihiatri) se vor mai întâmpla până când **feed-back-ul** astfel obținut ne va determina să luăm măsuri radicale în domeniile cheie. Câte milioane de victime vor fi zdrobite, la propriu sau la figurat, datorită faptului că **și-au încredințat soarta pe mâna unor persoane cu grave tulburări de comportament!**

Și da, putem spune că nemții respectivi au urcat de bună voie în ACEL avion, au ales singuri ACEL zbor, sau pur și simplu **s-a întâmplat** să fie acolo. Teoretic vorbind, puteau să coboare din avion înainte de decolare.

Dar la fel stau lucrurile și la companii, instituții sau chiar țări. Din unele țări „a coborât” deja peste 15% din populație... cazul României. Prietenii știu de ce!

Dacă ești de acord cu mine, și ești SĂTUL de avalanșa de indivizi cu probleme psihologice grave (și spate problematic) care ne conduc, distribuie articolul meu!

ȘI TU TE CREZI AUTODIDACT?

Aud asta în fiecare zi de la diverse persoane. Care se laudă că se descurcă **singure** în viață, și că ajutorul cuiva le este inutil. Și da, este o **percepție** proprie unei categorii. Combinată cu o **neîncredere generală** în ALTE persoane. Și cu sentimentul de **omnipotență**. Un fel de „EU le știu pe toate”.

E ușor de estimat nivelul real de dezvoltare al respectivilor. Pentru că da, sunt cel mult la nivel mediocru. Chiar dacă, uneori, beneficiază, temporar, de o funcție profesională sau politică. Și tocmai asta generează un sentiment de automulțumire, de autolimitare. Eu am postulat, și câștig bine, la ce mi-ar mai folosi și dezvoltarea? Sau mai nou aud că: Am fost la cuvântarea marelui X, (alături de alte 300 de persoane) și acum știu o mulțime de lucruri, e inutil să mai studiez și altceva. Voi mai merge și la Y, unde plătesc 300 de euro... (deci sunt important!).

De fapt, această atitudine te LIMITEAZĂ, este o fază de NEGARE a progresului. Asemănătoare, oarecum, cu **omnipotența infantilă** (a copilului aflat la vârsta de 4 ani). Însă dacă la vârsta de 4 ani părinții tăi au fost foarte restrictivi, interzicându-ți să visezi, e posibil ca această fază să reapară, mascată, la 40 de ani, sub forma acestei omnipotențe. Sunt director, inspector, senator, ministru, și pot face ORICE! E o reîntoarcere la copilărie, când normele sociale erau inexistente, sau restricțiile de atunci nu mai există, și le pot ACUM încălca, deoarece am **putere**.

O astfel de persoană va REFUZA orice dezvoltare și mai ales va refuza categoric COOPERAREA cu cei din jur. Pe care îi percepe ca fiindu-i INFERIORI. Dezvoltând un complex de SUPERIORITATE asupra altora. Manifestat prin comportament **agresiv, dominant, și devalorizând** alte persoane. Iar REFUZUL de a **recunoaște și a corecta** aceste deficiențe comportamentale este tot o consecință a acestor tulburări de personalitate.

A dori să schimbi aceste comportamente prin sfaturi este adesea periculos, deoarece autodidactul nostru devine cu ușurință foarte agresiv. Asemenea alcoolicului, căruia i se dau sfaturi de genul „nu mai bea”, autodidactului i se sugerează degeaba să schimbe ceva. El oricum știe tot, și nu mai are nevoie de nimic și de NIMENI. Izolat acolo, în funcția lui vremelnică, **se simte** în siguranță.

Și acest articol apare pentru că în momentul în care funcția, postul sau poziția socială se clatină, **autodidactului îi cade masca**. Și iese la iveală adevărata lui față, de persoană SPERIATĂ, neajutorată, și mai ales **incapabilă de a se adapta**, de a **conviețui** armonios cu cei din jur. Atacurile de panică, depresiile și multe boli fizice se declanșează brusc, cel puțin în aparență. Deși ele erau acolo, mascate abil, și nerecunoscute. Cauzate tocmai de atitudinea personajului, de efortul de a purta măștile, de **conflictele interioare** mocnite, și de propria agresivitate.

Rigiditatea, lipsa de flexibilitate, și relațiile interumane încordate sunt doar simptomele vizibile ale iceberg-ului. Restul este ascuns, și va erupe ca un vulcan la cel mai mic cutremur.

Iar dacă în viața de zi cu zi întâlnești personajul descris mai sus, ferți-vă de el. Cu orice preț. Va fi imposibil de adus cu picioarele pe pământ de către voi. Chiar și rata mea de succes este extrem de redusă la această categorie, deoarece le lipsește tocmai capacitatea de a COOPERA, și flexibilitatea. Și lucrurile rămân așa, până la momentul critic, când de regulă e prea târziu.

MURPHY E NEVINOVAȚ!

Dacă ceva merge prost, așteaptă ca lucrurile să se schimbe de la sine, fără ca tu să faci nici un efort!? Așa ne învață natura, după ploaie, iese soarele. Iar după noapte, urmează o altă zi. Totul e ciclic... în natură. Dar în viață? Dar în relațiile dintre oameni? Dar în afaceri?

De fapt, dacă ceva merge prost, e pentru că TU ești într-o situație pentru care refuzi să îți asumi o responsabilitate. Și preferi să aștepți ca lucrurile să se schimbe SINGURE, de la sine. Mai mult, speră că o schimbare va apare din senin, și aceasta va fi în favoarea ta.

Nu ai bani? Poate ai noroc să câștigi la loterie, deci la ce să-ți mai bați capul cu gânduri despre afaceri? Sau guvernul va dubla într-o zi salariile toate, sau măcar pe al tău...

Relația ta cu membrii familiei tale sau colegii de muncă e încordată? Păi speră că se vor schimba EI odată și odată, așa, din proprie inițiativă. Vor deveni toți amabili cu tine, pentru că asta VREI TU!?

Ești supărat, nefericit, tensionat? Și asta de ani de zile? Păi vor veni și vremuri mai bune, și ceva se va schimba... sau nu. Cum o vrea

Dumnezeu. Iar dacă El nu vrea, nu se va schimba nimic... și asta e soarta, o accept așa, în stilul ciobanului mioritic.

Mai e și varianta în care iau DECIZIA RADICALĂ de a ACȚIONA. De a forța schimbarea. De a-mi asuma RESPONSABILITATEA pentru viața mea, pentru situația mea materială și pentru relațiile mele armonioase cu cei din jur.

Însă vine Murphy, optimistul de serviciu, și îmi spune că dacă lucrurile pot merge prost, atunci vor merge. La ce bun să mă străduiesc să mai schimb ceva? Asta mi-e soarta, și numai Murphy cu „Legile” lui sunt de vină!!!

Iar dacă ești LIFE COACH, ca mine, îți vine să strigi în gura mare: Asumă-ți tu responsabilitatea pentru viața ta, MURPHY E NEVINOVAT!

CE FAC CONTEAZĂ, SAU CINE SUNT?

Trăim în țara LUCRURILOR pretins bine făcute, fără să conteze CINE le face. De aceea eșecul e garantat. Atât timp cât accentul e pus pe CE FACEM, și pe LUCRURI FĂCUTE de amatori incompetenți, neglijându-se complet aspectul uman, vom da rateuri.

Ca și LIFE-COACH, observ că majoritatea clienților mei doresc independență financiară, și pun accentul pe CUM să îmi deschid firma, și CE ar trebui să fac pentru a face bani. Extrem de rar, clientul se întreabă **CUM ar fi bine SĂ FIU**, cum **să lucrez PE MINE** ca **să fiu EU pregătit** pentru A FACE banii.

Secretul se află în CINE SUNT și mai ales în CINE DORESC SĂ DEVIN. Mai ales dacă (și numai DACĂ) ÎMI DORESC asta cu adevărat.

În lumea de azi, axată pe succes și performanță, mediocritatea e nedorită. Iar firmele destinate să asigure doar subzistența rareori supraviețuiesc. Pentru a fi ANTREPRENOR de succes, a avea afacerea proprie, și a face bani din ea, ai de învățat o ATITUDINE de învingător, un alt FEL DE A FI.

Însă societatea te ghidează către vechiul sistem de valori, potrivit căruia o diplomă e totul, și singurul criteriu necesar pentru succes. Lucru neconfirmat de realitate.

De fapt, COMPETENȚA este singurul lucru care **contează**, și care mai **asigură** succesul. Iar competența rareori se obține în școală. Meseria se fură, de regulă la locul de muncă, de la cei experimentați! Astfel, ești asigurat că ai DEVENIT meseriaș! Tu, ca persoană! Și da, ai fost învățat la școală să faci lucruri, fără să poți folosi aceste cunoștințe, până când ai EXPERIMENTAT, ai greșit, ai corectat, și treptat, AI DEVENIT expert în ceea ce faci. Pentru că ȚI-AI DORIT asta, și ai depus eforturi mari în acest sens.

Poți deveni medic dacă îți dorești asta, și dacă lucrezi în domeniu. Facultatea de medicină ți-a dat doar patalamaua, și niște baze teoretice. Nu te-a făcut SĂ DEVII medic decât pe hârtie. Medic adevărat vei fi după câțiva ani de practică.

La fel, școala de șoferi îți pune în mână un carnet de conducere, însă șofer adevărat VEI DEVENI adesea doar după câteva mii de kilometri... după multe ore de stres pentru cei din trafic, după experiențe neplăcute, greșeli, și corecturi nenumărate.

Învățarea REALĂ este EXPERIENȚIALĂ, adică se TRĂIEȘTE. Cărțile te ajută, te orientează teoretic, îți dau unele repere. Însă OAMENII din jurul tău te formează, te ghidează, te influențează treptat, și te ajută să DEVII ceea ce îți DOREȘTI cu adevărat.

Așa că dacă până acum în formarea ta ai pus accent doar pe cărți, ieși din casă, ALEGE oamenii potriviți, pe care, de regulă, îi apreciezi, și învață de la ei. Implică-te, petrece cât mai mult timp în prezența lor, și copiază **comportamente și atitudini** care atrag succesul.

Eu la cursuri asta predau. Și așa funcționează coaching-ul. Învățăm mai întâi să FIM, abia apoi punem accent pe ce ȘTIM.

AUTISMUL INDUS

Suferim aproape toți de o formă de autism atipic. Un autism hipnotic, **indus din exterior**, care trece deseori neobservat. Mesajele cu care suntem bombardati zilnic de mass-media tocmai asta urmăresc, **să ne asurzească**. Să ne suprasolicite, să ne obosească, să ne fure **energia creatoare**, înlocuind-o cu bârfe despre „vedete” și frică față de cutremure, accidente rutiere, războaie, meteoriți și alte catastrofe reale sau inventate de dragul goanei după rating.

Rezultă o oboseală generală, o senzație (falsă!) de lipsă de timp, de grabă, de oboseală psihică, de epuizare, de lehamite. Exprimate, pe termen lung, prin lipsa SCOPURILOR și a DORINȚELOR. O depresie cronică, abil mascată. O considerăm a fi astenie de primăvară! Ori primăvara natura înflorește... dar noi?

Cine mai dorește **succes** în aceste condiții? Dar **performanță**? După o zi de muncă, sclavul informațional mai vrea un singur lucru: odihnă. Care și ea este deficitară, cu somn agitat, neodihnit și, adesea, insuficient.

Prima victimă e sănătatea. Lipsa de somn duce la intrarea într-o buclă periculoasă, amplificându-se oboseala, epuizarea, și ducând la letargie, **lipsă de dorințe și de sens**.

Frecvente sunt și atacurile de panică, semnale clare că avem un creier suprasolicitat și insuficient odihnit. Sau stările de îngrijorare, frică sau tensiune continuă, cu care ne-am obișnuit, și am ajuns să le considerăm normale!

Iar dacă sănătatea se erodează în ani de zile, există alte lucruri a căror deteriorare se vede **imediat**, cum ar fi **armonia** în viață și în relațiile interumane, și **energia personală**.

Simptomele le cunoaștem foarte bine, și le tratăm (inutil) cu medicamente, sau, mai grav, le ignorăm, sperând că **vor trece de la sine** (?!). Însă ele devin mai puternice, și tot mai greu de ignorat pe zi ce trece. Remediile sunt simple, naturale, și toate vin din INTERIOR. Echilibrul, armonia, fericirea sunt **ale noastre**, și suntem SINGURII care le putem accesa. Cu condiția **să ne dorim** asta atât de mult, încât să fim dispuși să le căutăm **în interior**.

Dar munca asupra interiorului cere **timp, efort și energie**. Cum să sacrificăm câteva minute pe zi, când noi suntem deja în criză de timp!? Cum să mai facem un efort în direcția dezvoltării personale, când noi deja suntem obosiți?! Cum să investim energie în propria bunăstare, când noi deja avem deficit de energie?

Iar după ce facem acest lucru, ne întrebăm simplu: De ce mi-a luat atât de mult ca să-mi accesez propria bunăstare, propria armonie, propria **energie creatoare**? Cum de am fost atât de surd și orb?

De unde tragem concluzia valabilității celebrului citat din Biblie: Cine are ochi, să vadă, și cine are urechi, să audă.

Iar cine refuză, să rămână unde este. La același nivel. Care e supus, și el **unei eroziuni lente**, dar sigure. Iar această eroziune are un singur antidot, numit dezvoltare personală.

TU AI ACCES LA SUCCES?

Accesul la succes este un privilegiu. Succesul se exersează acționând, făcând, și nicidecum învățând teoria. De aceea școlile la care se predă succesul, pur și simplu, nu există în sistemul universitar actual. Însă învățământul alternativ oferă și cursuri practice pentru **acces la succes**.

Însă și în acest caz, în ciuda programei beton, succesul ocolește majoritatea cursanților. Care deși iau notițe, învață, se pregătesc, rămân totuși undeva la nivel pur teoretic. Și le lipsește **capacitatea de acțiune**, și mai ales DORINȚA fermă de succes. Pentru că DORINȚA **vine din interior**, și intensitatea ei prea redusă poate rămâne activă, indiferent de programa studiată!

În profesiile pur tehnice, este simplu. Înveți matematică, știi formula, o aplici, și rezolvi problema. Totul e clar, măsurabil, verificabil, ușor de cuantificat. Și reproductibil. Același exercițiu poate fi repetat, rezolvat de mii de persoane în exact același mod, și reproduș exact. Este domeniul REAL, în care contează doar **urmarea unor MODELE clare**. Reproducerea unor tipare. CONFORMAREA. Astfel că majoritatea cursanților pot să practice profesia pentru care s-au pregătit, prin simpla REPETARE a unor tipare prestabilite.

În domeniul SOCIO-UMAN, lucrurile stau diferit. E ca la școala de artă, poți face cursuri de pictură sau muzică, și poți deveni pictor sau membru al unei orchestre. Însă ține de TALENT dacă vei deveni un pictor de elită, sau un compozitor de piese muzicale. Cursurile nu au o influență semnificativă în acest sens. TALENTUL TĂU LATENT va ieși la iveală doar dacă el este presetat. Dacă **există în stare latentă**, și dacă TU ÎȚI DOREȘTI foarte tare **să îl valorifici la maximum**.

Un inginer foarte bun, foarte îndemânat, și foarte inteligent, poate fi un bun executant, însă partea de **CREATIVITATE, de IMAGINAȚIE, de pasiune și entuziasm** va fi **complet independentă** de profesia sa. Dorința de succes combinată cu talentul

LATENT va decide dacă el va reuși într-un domeniu socio-uman, sau se va limita la o activitate practică reală, tehnică.

În profesia de **LIFE COACH**, de exemplu, partea tehnică reprezintă circa 15% din activitate. Cel mai complet și sofisticat curs de coaching va acoperi doar maximum 15% din nevoia educațională a unui **LIFE COACH**. Restul de 85% înseamnă experiență de viață, de relaționare interumană, de comunicare, de creativitate, de entuziasm, curaj, analiză atentă și **valorificare a resurselor subconștiente** ale minții proprii!

Pentru a fi o persoană de succes, mai ales în domeniul afacerilor, cunoștințele de matematică, drept, contabilitate vor fi extrem de importante, însă vor reprezenta doar 15% din necesar! O pondere mult mai mare o va ocupa abilitatea de a relaționa eficient, de a comunica, de a pune suflet și entuziasm în activitate, și de a DORI cu adevărat succesul. Este o combinație care vine din INTERIOR, și pe care sistemul școlar actual o lasă nedezvoltată. Este **poarta** care oferă ACCES LA SUCCES!

Un LIFE COACH are doar rolul de CATALIZATOR al talentelor LATENTE care pot ieși la suprafață **doar dacă** ele sunt deja acolo. Și dacă **li se permite** DIN INTERIOR să fie scoase la lumină. De către BLOCAJELE IMPLEMENTATE de sistemul educațional rigid, tehnic, restrictiv, la care am fost expuși prea multă vreme.

DEZVOLTAREA PERSONALĂ – La ce îmi folosește?

Dezvoltarea personală e trendul la modă acum. Însă puțini înțeleg exact care este **rolul ei**. Mai ales că este adesea **confundată** cu participarea la cursuri, sau, mai grav, la discursuri. Mai ales dacă acestea sunt publice, în fața unor săli pline. Iar urmarea lor sunt niște simple hârtii, adesea cu titlul impropriu de „diplome”. Care oferă doar dovada PARTICIPĂRII la un curs, discurs sau la un workshop.

De fapt, dezvoltarea personală este **un proces**, unul complex, aflat integral în INTERIORUL TĂU. O muncă a TA cu TINE însuși, un drum pe care îl parcurgi TU SINGUR, **o evoluție a personalității tale**, a modului cum privești lumea, cum te privești pe tine, și cum vezi interacțiunea dintre tine și restul lumii.

Iar această evoluție este uneori doar grăbită, „catalizată” de unele cursuri, de trainerii, coach-i, și de admirația pentru abilitățile

acestora. Alteori, trainerul e inutil, dacă evoluția ta este blocată, împiedicată să se manifeste tocmai de către... **propria ta persoană!** Care poate să nege categoric orice schimbare, orice proces **real** de învățare.

Evoluția are loc oricum, dacă TU permiți asta. Însă diferă viteza ei. Poți evolua foarte bine și singur, dar lent, în zeci de ani. Se cheamă **înțelepciune, maturitate, experiență de viață**. Toate la un loc, combinate, dau uneori un rezultat favorabil, chiar dacă adesea acesta apare cam târziu.

Varianta optimă e să asimilezi rapid experiența altora, să interacționezi constructiv cu alte persoane, să folosești **SINERGIA** în relațiile interumane, și să socializezi cu cât mai multe persoane de succes. Care te pot pregăti rapid pentru evoluție.

Mai poți opta pentru răbdare, și să lași lucrurile să curgă de la sine. Fără să forțezi evoluția ta. Care poate să mai aștepte. Orice amânare este posibilă, și **amânarea** e un sport național. Iar viața ta va rămâne, o vreme, cel mai probabil, LA FEL ca și acum. Dacă ești mulțumit cu ea, și **dorințele tale de progres** lipsesc, dezvoltarea personală ți se va părea un nonsens. Abia când apare un șoc, o pierdere, o afecțiune cu cauze aparent necunoscute, vei găsi **motivația ta reală pentru progres**, și timpul necesar să muncești pentru el.

În viziunea mea, principalul motiv pentru care dezvoltarea personală este **VITALĂ** pentru români este tocmai nivelul de **SUBDEZVOLTARE** la care ne aflăm. Lipsa autocontrolului, frica, agresivitatea, nivelul ridicat de stres, dorința exagerată de control a celor din jur, și mai ales o **lipsă de respect** pentru semenii noștri, atât pentru colegii de muncă sau angajați, cât și pentru membrii propriei familii, sunt trăsături specifice vremurilor noastre.

Trăim încă într-un tipar depășit, cu mentalități din secolul trecut, însă suntem în epoca vitezei, a internetului, a informației. Vremurile ne-au luat-o înaintea, lucrurile se schimbă adesea extrem de rapid, și **pregătirea noastră pentru schimbare** este aproape inexistentă!

În SUA schimbarea locului de muncă o dată la 4 ani este o normalitate, recalificarea în 2-3 săptămâni, la fel. La noi, e o tragedie care se lasă cu depresie pe viață, medicamente și dezechilibre permanente! Deoarece am fost educați în alt secol, pentru alt sistem.

Unul egalitarist, care nu mai există, și nici șanse de revigorare a lui nu se întrevăd.

Așa că ai de ales între:

1. **Să stai să plângi** că jobul tău devine nesigur, că șeful tău e agresiv, și colegii tăi sunt tot mai pasivi și mai delăsători, iar salariul tău e insuficient și refuză să crească, lucru care te bagă în depresie
2. **Să iei măsuri din timp**, astfel că salariul tău să fie **completat** cu o afacere proprie, cu venit mare, de preferință online, pentru care te pregătești zi de zi. Înveți între timp și cum **să promovezi** un produs sau serviciu propriu, cum **să relaționezi** cu alte persoane, cum **să comunici** eficient pieței oferta ta, cum **să obții** respectul altora, respectându-te în primul rând pe tine, cum **să îți controlezi** stările de nervozitate, stres, neliniște sau tensiune. Și cum **să fii pregătit** să-ți schimbi cariera, locul de muncă, orașul de domiciliu sau, dacă situația o cere, chiar și partenerul de viață, fără să faci din asta o tragedie.

Cu alte cuvinte, înveți să te adaptezi oricărei situații, să faci față unor persoane stresante, și cum poți să îți trăiești viața la maximum, valorificându-ți potențialul latent de care dispui, și pe care îl scoți la suprafață zi de zi, pas cu pas, până când problemele de zi cu zi ți se par simple experiențe, provocări naturale, normale, pe care le depășești cu plăcere.

Depășind programarea socială, care te dresează să trăiești **după regulile altora**, și în interesul lor, și reprogramând propria ta viață, începi să trăiești după regulile tale, pentru tine, să trăiești **viața ta!**

FORMULA SUCCESULUI

Dacă o formulă standard pentru obținerea succesului nu există, formula eșecului e disponibilă, și e foarte clar exprimată de Jim Rohn. Este suficient să ai doar niște **erori de gândire, de judecată**, și să le repeți cât mai des. Eșecul e garantat! Iar formula succesului ar putea fi pur și simplu **să REFUZI** categoric să urmezi formula eșecului. Doar atât! E simplu!

Iar **erorile de gândire, de judecată** de care vorbește Jim Rohn sunt vizibile cu ochiul liber. Dar NUMAI din exterior! De către LIFE COACH-ul specializat, antrenat să le caute, să le identifice, și să te ajute să le **conștientizezi!**

Pentru că da, numai așa le vei putea îndepărta TU ÎNSUȚI! Pentru că aceste ERORI din gândirea ta ÎȚI APARTIN în totalitate, **sunt ale tale**, și le porți cu tine. Sunt adânc **implementate în mintea ta subconștientă**, ca niște inamici care au misiunea să saboteze grosolan toate eforturile tale de a fi fericit, optimist, sau de a avea succes în relații, profesie și viață în general!

E ca și cazul acela, al automobilului de lux, cu sute de cai putere, căruia sabotorul îi adaugă puțin zahăr în rezervor. Moment în care conducta de benzină se înfundă (zahărul e insolubil în benzină), și motorul se oprește! De parcă rezervorul ar fi complet gol. E inutil să mai accelerezi, să schimbi viteza, sau să te agiți. Vei fi nevoit să stai pe loc.

La fel stau lucrurile cu **potențialul tău** real, de care dispui doar parțial, acesta fiind la mâna unor SABOTORI INTERNI. Este mecanismul de **autosabotare** de care dispunem în mod natural, și care ne influențează viața în mod radical.

Însă un sabotor care se respectă va fi, în primul rând, **complet camuflat**. Și foarte **greu de observat** de către cel sabotat! Asemenea unui virus infiltrat în calculatorul tău personal, care redirecționează sumele din contul tău bancar în contul altcuiva, pe nesimțite, fără ca tu să bănuiești ceva, sau să admiți că ar fi posibil să ți se întâmple tocmai ție!

Sabotorii tăi sunt foarte bine **ascunși**. Camuflați sub formă de blocaje, tensiuni interne ușor de suportat, neliniște, frică, tendință de a amâna lucrurile importante, greutate în luarea unor decizii, și unele idei preconcepute, total distorsionate, cam lipsite de realism. Prezența lor este **inesizabilă** pentru tine, însă **urmele acțiunilor lor** sunt vizibile cu ochiul liber. Sub forma unor dezaastre în viața ta, dar cu cauze complet necunoscute.

Aici intervin eu, ca și LIFE COACH. **Observ** mai întâi simptome, emoții, senzații și comportamente inexplicabile. Constat că unele decizii ale tale sunt cel puțin ciudate, **neconforme** cu scopurile tale declarate. După modelul „vreau să fiu milionar”, dar în același timp „vreau să dorm până la orele 10, fără să lucrez nimic”. Sunt **dizarmonii** evidente, și bine cunoscute fiecărui client, însă CAUZELE LOR PROFUNDE, **subconștiente**, („sabotorii interni”), pot rămâne multă vreme **nedescoperite**, și **neconștientizate**. Le pot descoperi doar dacă am sprijinul clientului, dacă **formăm o echipă**, dacă putem

coopera corespunzător, și există **sinceritate totală** a clientului față de propria persoană.

Iar descoperirea „sabotorilor” e primul pas. Însă eliminarea acestora e foarte dificilă la început, câtă vreme avem **tendința de a le nega existența**, și de a ascunde sub preș **consecințele** faptelor lor. Învinovățind alte persoane, situații, sau anumite conjuncturi externe.

Odată descoperite tiparele comportamentale autosabotante, se poate trece la acțiune concretă, la munca de „curățenie”. Rând pe rând, fiecare inamic subconștient va fi **deconspirat**, camuflajul lui va fi îndepărtat, și el va fi expus, gol-goluț, în fața propriei tale conștiințe. E procesul de **conștientizare**. Odată descoperit, fiecare „sabotor” al tău intern **își pierde puterea**, și capacitatea lui de a-ți mai pune bețe în roate dispare treptat, încet, dar sigur. Iar tu vei începe, în sfârșit, să te bucuri de propria ta viață. Ești pregătit(ă)???

VEI CUNOAȘTE ADEVĂRUL...

Și **adevărul te va elibera**. Dacă tu îți DOREȘTI cu adevărat să fii liber, și **să cauți** acest adevăr. Dar să fim serioși, cine vrea azi să mai fie **liber**? Atâta timp cât ți se oferă confort în schimbul a 8 ore de muncă pe zi, libertatea devine irelevantă pentru tine. Ba chiar te sperie uneori! Oricum n-ai idee ce ai putea face cu ea, atâta vreme cât majoritatea celor din jurul tău **o refuză categoric**, pentru că și pe ei îi sperie. Iar **atitudinea MAJORITĂȚII** este modelul tău în viață. Pe care ai fost învățat (sau dresat) să îl urmezi întocmai.

Încă de copil, principala ta grijă a fost **SĂ NU RÂDĂ LUMEA DE TINE**. **Să nu te faci de râs**. Să urmezi norme, dogme, idei ale ALTORA, pe care să le asimilezi ca fiind „adevăruri” absolute. Pe care le vei susține categoric, chiar și în fața oricărei evidențe (!!) care ți-ar demonstra clar contrariul!

Și da, adevărul contează pentru tine, dar numai cu condiția (!!) ca să fie **în deplină concordanță** cu adevărul TĂU. Cu normele TALE interioare, cu ce te-a învățat societatea. Adică părinții tăi, educatorii, anturajul. Și mediul în care ai crescut. Prea puțin contează dacă te-ai născut în alt sistem, cu alt regim, cu alte norme. Indiferent cât de autoritar era acel regim, și cât de bolnave erau **concepțiile impuse** atunci de acesta, le-ai **asimilat întocmai** de la părinții tăi, și leiei și azi ca fiind **fundamente ale vieții tale**. Atunci erau valabile,

atunci era normal să minți, și era periculos să spui ADEVĂRUL. Riscai închisoarea, sau în cel mai bun caz, eticheta de nebun, neadaptat normelor **de atunci** ale unui regim **totalitar**. Care te obliga să aplauzi discursurile unui președinte rupt de realitate. Și societatea te obliga **să te conformezi**, prin normele ei de atunci. Iar părinții tăi s-au conformat. Primind în schimb un loc de muncă, și un apartament cu chirie de la stat.

Regimul a căzut, paranoia **impusă** a dispărut, însă **concepțiile și convingerile** părinților tăi vor rămâne vii, active, toată viața lor. În ciuda cozilor umilitoare la lapte, a tăierilor zilnice de curent, a programului TV de două ore pe zi, monopolizat integral de discursurile președintelui de atunci și de partidul unic, aflat la putere.

Iar tu **ai preluat**, involuntar, de la familie, de la cei din jur, acele norme. Erai copil, și erai **deschis** la noi experiențe, oricare ar fi fost acelea. Și factorul critic al minții tale era inexistent. Orice afirmație a unui adult era menită să se contureze în mintea ta ca fiind „adevăr absolut”. Erău adevăruri relative, adaptate mediului de atunci. Dar rămase în mintea ta subconștientă ca fiind **repere fundamentale** în viață. Oricât de absurde ar fi fost aceste „adevăruri”, ele **fac deja parte din personalitatea ta**, și sunt adesea în puternică opoziție cu REALITATEA de zi cu zi din vremurile noastre.

Tot ce ai de făcut e **să deschizi ochii, să te trezești**, și să faci o **analiză atentă** a acestor convingeri, norme și „legi” interne pe care le-ai primit în copilărie. Ca să poți deveni **CONȘTIENT de absurditatea** unora din ele. Fie că e vorba **despre profesie, bani, relații interumane, succes**, fie că sunt despre probleme de viață în general, ar fi indicat **să observi** aceste **NORME**, aceste „adevăruri” pe care tu cândva le-ai preluat de la adulți. La o **analiză** mai atentă, vei observa atât **absurditatea** lor, cât mai ales **nocivitatea** pe care tu o suporti zi de zi. Și care îți afectează viața. Doar pentru faptul că tu AI ALES să le CREZI. Erai copil, și **atunci ai ales** ce ți s-a dat. Acum ești adult, și **poți (re)alege iar**, dar în deplină **cunoștință de cauză**.

Însă a cunoaște ADEVĂRUL poate fi dureros! Adesea o MINCIUNĂ confortabilă (!) te poate salva, **temporar**, de **disconfortul realității**. Iar sistemul de valori moștenit te-a **dresat** în acest sens. Cică orice minciună este bună, atâta timp cât **este acceptată de cei din jur**, sau câtă vreme (*pare că*) **te salvează de gura lumii**. Iar dacă o repeți destul de des, ajungi **să o și crezi**. E un mecanism de

apărare funcțional, ușor patologic, o rupere de realitate parțială, și social acceptată. Nu e nebunie, nu e nici boală psihică, ci este doar o ușoară devianță, o **tulburare de percepție a realității**, oarecum voluntară, pe care **TU SINGUR o alimentezi** continuu, în speranța că **vei putea fugi** sau măcar **te vei putea feri** de adevărurile dureroase.

Doar că **adevărul iese la suprafață** ca uleiul deasupra apei. Ascunderea lui echivalează cu aruncatul pisicii moarte peste gardul vecinului, sau cu ascunsul gunoiului sub covor. Iar modul în care adevărul va izbucni la suprafață, **mai devreme sau mai târziu**, va fi unul neplăcut. Cu cât îl **reprimi** mai mult, și te străduiești să eviți deznodământul, cu atât el va crea o **presiune** tot mai mare asupra conștiinței tale, iar reprimarea e o adevărată bombă cu ceas.

Este oare prea greu de înțeles ce am vrut să spun? Ar putea fi. Mai ales în cazul în care TU refuzi **CONȘTIENT să te confrunți cu propriile măști**, caz în care tu vei continua **să negi nevoia ta** de reîntoarcere la adevăr. Care se vede zi de zi, oră de oră, în comportamentul tău, în frustrările tale, în nemulțumirile tale, grijiile și tensiunile tale interne, în viciile la care nu poți renunța, și în final în **bolile psiho-somatice** care apar pe neașteptate, după o **lungă latență**. **Accesul** tău la succes, fericire, prosperitate și relații interumane armonioase este **restricționat de propria ta atitudine**. De propria ta mască socială.

Acum sunt convins că înțelegi. Însă doar TU știi dacă **a sosit momentul** în care vrei acces la adevărul din în viața ta.

SUNT UN COACH PEA SERIOS ÎN POZE?

Multă lume mă întreabă de ce sunt atât de serios în fotografiile de pe site. În special cei care mă cunosc, vor să vadă mai degrabă latura mea amuzantă, să vadă cum zâmbesc. Ei știu că am simțul umorului, că sunt o persoană deschisă și că glumesc destul de des.

Însă **coaching-ul** pentru mine e un lucru serios. Extrem de serios. O sesiune de **coaching** poate părea pentru necunoscători ca fiind doar o simplă discuție, o șuetă la o cafea, și cam atât. Însă pentru mine și clienții mei **este mult mai mult** decât atât. E o muncă, și încă una **hipercalificată**. Cu multe diplome și mii de ore de curs, având ca profesori formatori experți de renume mondial de pe toată planeta.

În timpul „discuției” (adică a ședinței de **coaching**), eu **observ, analizez, compar, fac analogii și sinteze**, și pun **enorm de mult suflet** în **ÎNȚELEGEREA ȘI OBSERVAREA CAUZELOR PROFUNDE** ale nemulțumirilor tale. În găsirea **tehnicilor și metodelor** cu aplicabilitate practică, prin care pot să te AJUT în mod practic să-ți schimbi viața în bine, și să **îți identifiți și să-ți atingi** POTENȚIALUL MAXIM de care dispui!

Ca să pot face o muncă de calitate, **PERSONALIZATĂ**, eu intru complet „în cizmele tale”. Sau mai exact, pătrund, subtil, în mintea ta. Simt frustrările tale, nemulțumirile și neîmplinirile tale, eșecurile tale, percepțiile tale, și dezamăgirile tale în ce privește relațiile cu persoanele din jurul tău! Împărtășesc cu tine necazurile tale, și **mă implic total** în sprijinul tău!

E o **muncă** laborioasă, e mult mai mult decât o simplă discuție! Mai ales că sunt perfect conștient, (uneori spre deosebire de tine), că de **modul în care lucrez eu cu tine**, va depinde **SUCCESUL** tău, eficiența ta profesională și socială, și mai ales **VIITORUL TĂU!** Viitor pe care unii se întrec să ți-l ghicească la TV... în timp ce eu mă zbat să te învăț **să ți-l formezi tu singur**, așa cum ți-l dorești... Și să ți predau **tehnici moderne și metode avansate de psihologie aplicată**, cu ajutorul cărora să-l faci cât mai bun, cât mai fericit! Să devii, în timp, cea mai bună variantă posibilă a persoanei tale!

Și da, poți considera sesiunea de **coaching** ca fiind o încercare, o experiență, sau o simplă distracție (mai ales că ofer prima ședință absolut gratuit, oricui o CERE). E alegerea ta. Rezultatele favorabile vor veni doar în urma **IMPLICĂRII TALE TOTALE** în **munca de formare a personalității tale**. A efortului **TĂU de a scoate la lumină energiile ascunse** în propriul tău subconștient. Care, odată folosite, te vor propulsa acolo unde poți să fii, și unde nici măcar nu ți-ai imaginat vreodată că ai acces.

Comorile **tale** cele mai valoroase sunt acolo, în mintea **ta**, și doar **comoditatea, lenea sau dezinformarea** la care ești supus încă de la naștere te pot determina **să le lași nefolosite**, ca apoi, la bătrânețe, să regreti pentru că în loc să trăiești viața **ta**, ai fost doar un instrument servil în mâna și pentru interesele **altora**, mai abili, mai maturi, și care și-au cunoscut mai bine propriile **lor** interese.

În asta constă **MUNCA** mea de **LIFE COACH**, să te ajut să **CONȘTIENTIZEZI** cine ești și ce poți tu cu adevărat, și sunt **extrem**

de **SERIOS** când vine vorba de ea. Chiar și în poze! Iar prețul de 50 de ron ședința este stabilit tocmai pentru a risipi orice urmă de îndoială privind **scopurile** ei. E mult mai mult decât o simplă distracție, e **dezvoltare** umană, socială, relațională, profesională, e progres, eficiență, performanță și este drumul către **PROPRIUL TĂU SUCCES!**

Meriți TU pentru atingerea acestor scopuri toată **SERIOZITATEA** mea???

ȚI-E FRICĂ DE SUCCES?

Citește, educă-te și **acționează** urgent! Altfel ești pierdut! Trăiești într-o lume extrem de competitivă, concurențială, în care cei puternici devin și mai puternici, iar cei slabi sunt marginalizați, aruncați în suferință! Iar dacă vrei să fii puternic, aliază-te cu cei... puternici!

Mentorul este persoana **care îți deschide ochii și mintea**. Mai ales mintea. Este cel care a reușit să treacă peste eșecuri, peste dificultăți, peste insuccese, și e dispus să te ajute, să împărtășească cu tine secretele succesului său. Mentorul este mult mai mult decât un profesor, care predă doar teoria citită din cărți. Pentru că el atât a fost învățat, și atât are de oferit! Mentorul **a trăit, a practicat și a EXPERIMENTAT pe viu** ceea ce îți oferă acum pe tavă.

Orice persoană de succes îți va confirma existența unor mentori. Inclusiv eroii din reviste sau filme pe care i-ai urmărit în copilărie au avut un rol important în formarea personalității tale, în crearea sistemului tău de valori, și mai ales în formarea **DORINȚELOR** tale, care te ghidează în viață! Campionii sportivi sunt pentru tinerele generații, **MODELE** demne de urmat. Exemple vii. Fără de care orele de educație fizică ar fi complet lipsite de sens, și fără nici un farmec.

La fel, elitele financiare, geniile din lumea afacerilor, sunt cele care trezesc în noi **dorința de succes**. Iar dacă avem astfel de modele, șansa să avem o carieră de succes crește! Cu condiția să avem și modele apropiate în jurul nostru.

Regula spune clar, suntem **media celor 5 persoane cu care petrecem cel mai mult timp!** Le vom copia, le vom imita la nivel **subconștient**, și vom tinde să devenim media lor! Însă puțină lume te-a avertizat până acum că TU SINGUR POȚI DECIDE... **cu cine** petreci

timpul tău liber! Alegi locul, anturajul, persoanele și mediul în care trăiești!

Într-adevăr există niște lucruri bătute în cuie, cum ar fi mediul familial, care rămâne destul de strict până termini liceul... Însă imediat după aceea poți **SĂ DECIZI SINGUR** dacă rămâi cu familia, dacă îți întemeiezi familia ta, dacă faci o facultate (înconjurându-te de studenți), sau dacă pleci în alt oraș sau în altă țară...

Un lucru este sigur, contează enorm **OAMENII** cu care tu petreci timp. Colegii de muncă vor fi cei mai apropiați uneori, și preiei de la ei **energiile lor, necazurile, supărările și o parte din eșecuri!** Însă cine îți **alege** locul **TĂU** de muncă? Și cine are **PUTEREA** de a schimba acest loc, dacă **anturajul** nu corespunde?

La serviciu petreci cam opt ore, maxim zece, și îți mai rămân încă 6-8 ore pentru **TINE**. Un timp pe care îl poți valorifica **EFICIENT** dacă îl petreci cu **oameni pe care îi apreciezi!** Indiferent dacă sunt prieteni apropiați, simpli amici, sau colegi de hobby. Pentru că, de multe ori, în jurul unui hobby vei întâlni persoane cu **vederi apropiate**, cu **idei valoroase**, cu **preocupări creative**, persoane de la care vei învăța, prin **modelare**, o mulțime de lucruri utile. Iar campionii, sau cei care au mare succes în hobby-ul respectiv, îți **pot deveni modele sau mentori.**

Ca **life coach**, rămân chiar eu însumi surprins de schimbările din viața celor cărora le ofer mentorat! Deseori nu cunosc personal clientul, vorbim online, sau numai la telefon, însă **ideile valoroase, tehnicile și metodele de psihologie aplicată** ale unor savanți de renume mondial, pe care eu le predau, fac adevărate minuni! Iar vârsta la care viața celor care **ÎȘI DORESC** o reală schimbare poate fi... oricare. Sentimentul de trezire, de o a doua adolescență, poate să apară uneori chiar și după pensionare!

E uneori dureros să constați că ai trăit viața altora, că ai fost decenii la rând doar o rotiță într-un angrenaj, și te-ai străduit să fii doar un bun angajat, pentru un salariu modest, sacrificând în schimb timp, energie și uneori chiar sănătatea ta! Iar dacă e să faci bilanțul, dezechilibrul e evident.

Dar reechilibrarea se obține acționând, pregătindu-te, și **reînvățând regulile jocului.** Prin schimbarea unui sistem de valori deformat, moștenit de la vechiul regim, excesiv de autoritar, care avea tendința egalitaristă de a nivela valorile, și **a interzice succesul!** Astfel

că avem tendința de a amâna în mod repetat deciziile curajoase, de a iniția orice schimbare în bine, de a ne elibera de poveri, blocaje și dezechilibre.

Astfel că **AMÂNAREA** repetată și **FRICA DE SUCCES** au devenit maladii la noi în țară, și pe timp de criză economică, **vindecarea lor devine o necesitate**. Ca LIFE COACH, cam cu asta mă ocup...!

ENERGIA TA VITALĂ CONTEAZĂ CEL MAI MULT!

Te-ai întrebat vreodată de ce se afirmă deseori în viață cei **fără studii** superioare, în timp ce absolvenții de facultate rămân șomeri? De ce legătura între studiile superioare și succes nu prea există? Ți s-a părut nedrept acest lucru? E momentul să afli adevărul!

Pur și simplu e chestie de **energie vitală**. Diplomele, școlile sau competențele de ordin tehnic sunt complet independente de NIVELUL ENERGETIC, biologic al organismului. Oricât studiezi, și oricâte diplome primești, nivelul tău de **energie vitală** rămâne neschimbat! Sau altfel spus, reîncărcarea cu **energie vitală**, sau evitarea pierderilor de **energie vitală** nu au o legătură directă cu studiile, cu diplomele sau cu competențele tale tehnice sau profesionale!

Cu alte cuvinte, succesul tău în viață, relații, carieră depinde în proporție de 90% de potențialul tău energetic, de gradul de încărcare al „bateriilor” tale energetice! De capacitatea de a le „reîncărca” sau de a evita pierderile, și „descărcările” accidentale, nedorite, sau provocate de evenimente exterioare ție.

Este la modă încercarea de a COMPENSA lipsa **energiei vitale** prin diplome, studii sau accesul la anumite funcții politice sau pur profesionale. Sau prin achiziții disproporționate: case prea mari, automobile puternice, haine la modă, și multe alte podoabe sociale. Până și masteratele sau doctoratele pot fi considerate adesea a fi doar astfel de trofee cu un rol pur social. De a arăta statutul purtătorului lor.

Iar omul a dezvoltat de-a lungul timpului, și deține multe mecanisme de compensare, adică de înlocuire a necesităților REALE cu surogate. Uneori aceste surogate dau roade, inducând în eroare alte persoane, însă de cele mai multe ori efectul lor de mască asupra nivelului propriu de **energie vitală** este doar TEMPORAR.

Aș sublinia doar că LIPSA reală a **energiei vitale** este cea care ne dirijează către căutarea de ARTIFICII, de mijloace de înlocuire. E ca și cum fumătorul clasic recurge la surogatul numit țigară electronică, alcoolicul recurge la suc, și obsedatul sexual, la femeia gonflabilă. Temporar, problema este parțial rezolvată. Dar, cum spunea un fost președinte american, poți păcăli unii oameni tot timpul, sau toți oamenii o vreme, însă e imposibil de păcălit toți oamenii tot timpul!

Culmea este că **energia vitală**, în starea ei cea mai pură, este absolut GRATUITĂ și disponibilă oricui, în cantități nelimitate! În timp ce surrogatele, artificiile și falsurile ei costă enorm! Așa că prosperă o societate de consum bazată pe falsuri! Inclusiv la nivel fizic.

Sistemul alimentar vinde alimente false (extrem de periculoase)! Sistemul medical ne „tratează” cu chimicale și mai periculoase – în SUA a treia cauză de deces sunt medicamentele. Drogurile ilegale sunt doar pe locul 14, față de cele „legale” (medicamentele), prescrise de medici, care sunt deja pe locul 3!!!

Energia solară este gratuită, și se poate capta ușor cu panouri solare, dar noi cumpărăm gaze și petrol, sau curent obținut din cărbune sau centrale nucleare...

Însă acum scriu despre **ENERGIA VITALĂ** a omului. Aflată, paradoxal, în situația de a fi neglijată, în detrimentul falselor remedii.

V-ați întrebat de ce oameni cu stare materială bună consumă alcool și țigări? Dar droguri ilegale, riscând ani grei de închisoare? Cauza e clară, e aceeași LIPSĂ DE ENERGIE VITALĂ. Iar această lipsă se cere COMPENSATĂ (oarecum înlocuită) prin diverse SUROGATE, și asta CU ORICE PREȚ! Nici amenințarea cancerului (în cazul fumatului), a discreditării sociale (la alcoolicul care face pe el, și cade pe stradă), și nici perspectiva unor ani de închisoare (în cazul drogatului) **nu poate opri necesitatea de a compensa** cumva **PIERDERILE ENERGIEI VITALE!**

Ca și coach, nu tratez nici alcoolici, nici narcomani, și de obicei evit să promit succes sigur și rapid la abandonarea țigărilor. Însă predau tehnici simple de **regăsire** a unor căi de alimentare a propriului organism cu **ENERGIE vitală**. Iar alături, identific doar **BLOCAJELE** prin care clientul meu își pierde prea ușor **energia vitală** proprie, și acționez prin metode specifice pentru găsirea căilor de îndepărtare a lor.

Unii bioenergoterapeuți, în dorința lor de a trata boli, oferă clientului O PARTE din energia lor. Cu efect TEMPORAR. Deoarece

fiecare persoană e capabilă să învețe RAPID cum să-și **alimenteze** singură propria energie, și cum să **stopeze eficient pierderile** ei. Doar dacă are **mentorul potrivit**.

ȚARA TE VREA PROST!

În romanele polițiste ale Agathe Christie, accentul e pus pe MOBILUL crimei, și abia apoi se merge pe fir și se caută autorul, adică persoana care avea **un interes major** să elimine victima. Se pornea de la întrebări foarte simple: Cine avea **interesul** să comită crima? Și care este acel **interes**, adică mobilul crimei?

În dezvoltare personală, în loc să susțin teoria conspirației (o ipoteză nedemonstrată), doar observ cu atenție societatea, și ajung la concluzia logică, fără nici un dubiu, că există **interese majore** ca oamenii să rămână **needucați**, sau să fie îndopați cu o **educație falsă, pur formală!**

Cine are oare **interesul** să rămânem needucați? Să luăm suspiecții pe rând. Începând cu sistemul comercial multinațional.

Orice act comercial profită de **lipsa de informare** a clientului. Iar majoritatea produselor industriale aflate azi pe piață sunt fabricate în PRC, (forma elegantă a etichetei „MADE IN CHINA”, compromisă, și înlocuită apoi cu „PRC”). Apoi sunt importate în Europa de Vest, unde sunt etichetate cu CE, adică o atestare că marfa se încadrează normelor Uniunii Europene, dată de... institute din Germania, Olanda, Italia etc. Cu alte cuvinte, aceeași marfă chinezească devine brusc „europeană” dacă se cumpără din țările UE, care o și certifică la rândul lor!!!

Marile lanțuri de magazine multinaționale vând **marfă predominant chinezească**. La un preț de 2-3-4 ori mai mare, sau uneori de 10 ori mai mare decât prețul de cumpărare!

E limpede că în aceste condiții, doar un om **imatur, dezechilibrat sau needucat emoțional** poate cădea victimă cu ușurință dezinformării și tehnicilor de manipulare impropriu numite „marketing” ale marilor companii.

De exemplu, băutura aceea maronie, pretins răcoritoare, extrem de acidă și nocivă organismului, este oferită în reclamele TV pe post de „liant al familiei”, de produs „nelipsit la masa de sărbători”. Lovind direct în nostalgia familiștilor, și în emoția care te cuprinde când auzi de mesele la care, de sărbători, participă întreaga familie. Cu alte cuvinte,

iei un produs nociv, inutil și toxic, și **îl legi artificial** de emoția casei părintești, a familiei și a atmosferei de sărbătoare...

Cu ani în urmă, o firmă care vindea țigări asocia farmecul unor tinere blonde cu marca lor de tutun. O alta, mai veche pe piață, asocia ideea de a fuma marca lor de țigări cu cea de... cowboy, deși **legătura reală între fumat și cowboy e inexistentă**.

Lista poate continua cu băncile, care au oferit toate, brusc, credite oricărui salariat! Astfel, **cererea de locuințe a crescut ARTIFICIAL**, prețurile pieței dublându-se în doar câțiva ani. Iar această creștere artificială era bazată doar pe relaxarea condițiilor de creditare, menită să crească nejustificat cererea de locuințe, lucru care a dus automat la explozia prețurilor!

În toate aceste cazuri, absolut legale de altfel, este vorba de **SPECULAREA lipsei de educație financiară și emoțională** a populației! De **manipulare grosolană** a pieței, a sentimentelor oamenilor, și de dirijarea maselor în direcția dorită de marile companii multinaționale!

În toate aceste cazuri, un minim de INFORMARE corectă, de EDUCARE reală, la nivel minimal, a omului de rând, ar fi evitat tragediile de acum. Când 20% din credite au devenit irecuperabile, și valoarea apartamentelor nu acoperă nici măcar datoria, prețurile fiind acum mai realiste.

Dar cine a făcut această educație? Agenții de vânzări plătiți cu comisioane grase ca să crească vânzările **cu orice preț**? Directorii de marketing, plătiți în același scop? Lupii, puși să păzească oile?

De fapt, educația financiară care le lipsește românilor este în strânsă legătură **cu maturitatea emoțională și cu echilibrul afectiv!** O persoană mică de statură va tinde să **compenseze** lipsurile naturale prin funcție politică sau profesională cât mai înaltă, casă sau mașină supradimensionate. Un om nemulțumit de veniturile sale va tinde să impresioneze prin îmbrăcăminte de lux, prin automobilul scump sau prin casa cât mai mare. În ambele cazuri plătind „masca” socială cu afundarea în credite, cheltuieli de întreținere exagerate, sau sacrificii financiare greu de imaginat.

Iar școala românească este complet **incapabilă să educe emoțional sau financiar**, și nici interesul financiar nu există în acest sens. De unde și tendința oamenilor de a se îndrepta (abia acum) spre

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ALTERNATIV, real, și mai ales eficient. Spre **COACHING**, spre antrenament pentru viață.

Un **LIFE COACH** este acum **PRINCIPALA RESURSĂ** de educație reală, și eficientă. La care se mai adaugă și cărțile sau articolele care acum circulă liber pe internet. Și care de fapt au aceeași sursă, **LIFE COACH-ii profesioniști**. Care le scriu și le răspândesc eficient. Mergând pe ideea că dacă 80-90% din români s-au obișnuit deja cu **starea de victimă** specifică ciobanului mioritic, restul de 10-20% **așteaptă** mai mult de la viață, **pot** mai mult, **vor** mai mult, și **merită** pe deplin accesul real la posibilitățile practice prin care pot atinge succesul. Iar prețurile învățământului alternativ sunt deja accesibile oricui. Însă costurile cu adevărat mari sunt doar cele ale ignoranței, de care profită, și **vor profita mereu, cu orice ocazie**, marii rechini multinaționali!

CREATOR SAU EXECUTANT?

Școala românească este bazată pe **servirea sistemului industrial**, adică pe **educarea angajaților**, a persoanelor care vor deveni roțițe în diverse angrenaje de tip industrial. Accentul este pus pe **înregimentarea individului într-un sistem**, în care acesta să se integreze ca **angajat**, ca **executant**, și cam atât. Promisiunea sistemului este **posibilitatea obținerii**, în cel mai bun caz, a unui **loc de muncă**.

Însă am intrat de ceva vreme în **era informației**, lucrurile se schimbă rapid, și surplusul de angajați obedienți, docili, se așază la cozile de la șomaj. Sistemul s-a schimbat, industria e în declin, și întreprinderile refuză să mai absoarbă forța de muncă oferită, pe bandă, de sistemul de învățământ clasic. Tot mai depășit de realitatea economică de azi.

Acum marea masă de **executanți** a devenit un balast, o povară, și pretinsa **CREARE** de locuri de muncă s-a transformat într-o iluzie, bună de promis doar în campania electorală. Și asta pentru simplul motiv că locurile de muncă le creează industria, și **cererea pieței**, și nicidecum statul! Mai ales dacă e sufocat deja de surplusul de birocrați ineficienți, care se calcă pe picioare.

Însă mai există resurse, fiecare persoană fiind un **POTENȚIAL CREATOR** al propriului loc de muncă!

Prin valorificarea la maximum a potențialului **creator** de care dispunem, putem să ne dezvoltăm singuri **propria afacere**, cu un minimum de investiție. În loc să ne pregătim într-un sistem de învățământ **formal**, depășit de necesitățile lumii moderne, să devenim **simpli executanți**, care așteaptă să **primească** de la cineva un loc de muncă, putem să ne mobilizăm energiile **creatoare** de care dispunem, și să le valorificăm eficient, deschizând o activitate independentă. Însă acest deziderat se pune în practică doar după accesarea sistemului de **învățământ alternativ**, modern, axat pe realitățile zilei de azi.

Într-o lume dinamică, aflată într-o continuă schimbare, este obligatoriu să **înveți continuu**, într-un sistem **conectat permanent** la realitatea aflată în continuă schimbare. Iar **coaching-ul** este singurul sistem care se schimbă permanent, de la sine, fără să aibă nevoie de aprobările vreunui ministru corupt, de ședințele vreunui guvern incompetent, sau de promisiunile unor politicieni adaptați realităților din secolul trecut.

Românii par să conștientizeze importanța învățământului, însă se ancorează în trecut, în sistemul academic depășit, scopul fiind mai degrabă patalamaua, și nicidecum **acumularea de informație corectă și completă**, care azi înseamnă putere, deoarece este singura marfă ce se poate transforma în bani!

În funcție de sistemul de învățământ ales de către o persoană, i se poate vedea ușor vocația și orientarea profesională, acestea fiind îndreptate fie către poziția de **executant** (simplu angajat), fie către cea de **creator** (ca antreprenor independent, artist, profesie liberală, afacere proprie).

Personal, ofer **ședințe de coaching** deoarece rezultatele lor vorbesc de la sine. Din practică, reiese clar că **șansa** deschiderii unei afaceri rentabile după 10-15 ședințe de coaching a circa 90 de minute fiecare este mult mai mare (peste 30%) decât după absolvirea facultății de management de 4 ani, la zi (sub 15% antreprenori de succes)! Iar dacă socotim timpul necesar pentru aceste cursuri, observăm o **eficiență mai mare de peste 300 de ori la coaching**. Cu alte cuvinte, durata cursurilor intensive, private de coaching, personalizate și adaptate clientului, este de 300 de ori mai mică, iar **eficiența ratei afacerilor de succes este dublă!**

Acesta este motivul pentru care **business coaching**-ul câștigă teren, fiind **predat de antreprenori**, în vreme ce profesorii universitari de la facultățile de afaceri, simpli executanți, simpli angajați, încep să se teamă tot mai mult că li se vor reduce posturile! Fără ca ei să facă ceva concret în acest sens, întrucât au de respectat aceeași programă din secolul trecut, fiind total înregimentați într-un sistem rigid, și fiind complet deconectați de mediul real de afaceri! Și ar avea nevoie de mult timp să se adapteze din mers. Iar societatea informațională se schimbă rapid, doar **creatorii** fiind pe val. Iar **executanții**... preferă mai nou emigrarea. Deoarece industria de pe la noi cam bate în retragere, cu efecte predictibile.

Tu din care categorie vrei să faci parte în viitor? Creator, cu gândire constructivă, sau simplu executant?

CINE SUNT EU?

(După un material al Dr. Cristina Imre – business coach)

Ne întrebăm încă din adolescență, când începem să ne dezvoltăm simțul identității personale. E un mecanism natural, care identifică și dă alarma când **simte că lipsește ceva**. Cum îl activăm? E simplu, privindu-ne în oglindă! Oglinda, însă, e directă, și deschisă. E reală, și îți va arăta întotdeauna fața ta, cu precizie maximă. E **testul adevărului**.

Orice modificare vei dori să faci în imaginea ta, o poți face doar modificând artificial... oglinda! Când ceva nu îți convine, poți sparge o porțiune, **deformând voit realitatea** dintr-o anumită zonă.

Dar asta înseamnă minciună! **Mă mint singur**, obligând oglinda să mă reflecte **altfel**, așa **cum aș dori** de fapt eu să fiu! Poate mai slab cu 10 kg, mai înalt, mai tânăr, mai bogat și mai inteligent! Și pentru fiecare dintre aceste trăsături pe care **ți le atribui artificial**, va fi nevoie să spargi oglinda în alt loc, **să modifici noi și noi imagini reflectate**, ca să se potrivească exact cu **ceea ce tu de fapt dorești să fii**.

În final, rezultă un mozaic de cioburi, care îți reflectă o altă persoană. Ai acum curaj să o privești? Este **realitatea TA internă**. Total diferită de ceea ce ești tu cu adevărat. O adevărată **negare a ființei tale reale**. **O dedublare a personalității**

tale. O creație conștientă a unei măști, a unui **fals migălos confecționat**, și purtat cu mari eforturi, în permanență.

Purtând o mască, ai nevoie de o energie care să o susțină. De un efort conștient. Și de alte măști care să mascheze la rândul lor susținerea ei. Astfel încât ajungi să **îți consumi întreaga energie pe efortul de a purta măștile**, de a le întreține, de a le susține și masca la rândul lor!

Însă potențialul creierului nostru e nelimitat, și putem crea la infinit măștile, ajungând în curând să **ne îndepărtăm total de la scopurile noastre reale**, singura preocupare rămasă fiind **manevrarea abilă a măștilor**, proces în care ne utilizăm cam toată energia!

Ne adaptăm comportamentul în funcție de situație, și schimbăm între ele mășcuțele de câte ori considerăm că situația o cere. E o adaptare la mediu. Iar cei etichetați ca fiind bolnavi psihic, poate nu reușesc uneori să **se ascundă** destul de bine în realitatea proprie, sau să **o mai distingă** de multitudinea de măști. Ajung să își **confunde măștile cu adevărata personalitate**, fiindu-le tot mai greu, sau imposibil, să mai facă distincția. Distorsiunile sunt atât de multe și de mari, încât ți-e imposibil să le mai rearanjezi corect, să îți imaginezi cum ar fi oglinda fără ele. **Te identifici la un moment dat cu ele, cu deformările pe care tu însuși le-ai provocat, și nu mai știi cum arăți în realitate.**

Poți să te joci cu măștile tale, e un lucru absolut normal, să le schimbi între ele de câte ori situația o cere, doar să ai grijă să le conștientizezi, și să **faci în orice moment distincția clară între tine și măștile purtate temporar.** Clonele tale...

Se întâmplă un fenomen interesant. Acoperit de măști, clonat în zeci de variante, începi să uiți cine ești și ce dorești. **Nu mai trăiești viața ta, ci pe a altora.** Tot ce faci e să **te maschezi în permanență**, încercând să te adaptezi celor din jurul tău, ca un actor destinat să joace roluri, mereu, fără pauză, schimbând brusc, de câte ori e nevoie, măștile, și personajul. Terorizat de teama că poate pierde oricând aplauzele publicului, sau chiar poate fi huiduit dacă greșește.

Fiecare are un **mesaj de transmis**, o **contribuție** de adus societății, o **misiune personală** în viață. Dar asta se întâmplă când te pui în prim plan **pe tine, cel autentic**, și nu clonele tale, destinate privirii celor din jur! Clonele nu oferă progres, nici autenticitate. Ci doar ascund, temporar, câte ceva din tine. **Doar tu, cel adevărat, poți**

adăuga valoare vieții tale. Poți decide singur dacă vrei să fii mulțumit de ea, sau o vei irosi confecționând, schimbând și purtând în permanență măștile.

Dacă simți că nu ești mulțumit de viața ta, că nu ești special, că nu trăiești cum ți-ai dori... există soluții.

Cheia unei vieți fericite este INTEGRITATEA. O sinceritate interioară. O congruență - a ta cu tine însuși, o similaritate maximă între tine și clonele tale.

Abia atunci vei deveni **ceea ce ești cu adevărat**, de acolo **va veni valoarea** și de acolo vei porni pe **calea excelenței tale**. Orice alte căutări, oriunde ar fi ele, la mănăstiri, la biserici, la preoți sau în locuri spirituale, nu te vor ajuta să te regăsești întotdeauna. Te vei regăsi **pe tine însuși** doar privindu-te în oglindă, bucată cu bucată, și (re)descoperindu-te.

Însă cei mai mulți **preferă să nu facă** acest lucru atât de simplu. Cei mai mulți refuză să înțeleagă, cu încăpățănare, că **e nevoie de un efort mult mai mare pentru a crea și întreține o realitate falsă, compusă din clone și măști, decât pentru a fi AUTENTIC**. De a avea **propriul tău drum** în viață, care odată descoperit, este de-a dreptul fascinant, izvor de energie și revelații, peste nivelul pe care ți l-ai imaginat vreodată. Cei care și l-au descoperit îți pot confirma asta.

Dacă faci parte dintre cei care preferă oglinda falsă și propriile clone, îți doresc mult succes. Ai nevoie de muuultă energie, și lecții de acrobație și contorsiune pentru a face față la ceea ce deja te-ai înhămat, în timp ce te ascunzi continuu de tine însuși, **încercând să-ți mulțumești anturajul** – prieteni, colegi, rude, cunoscuți.

Dacă însă vrei **să te redescoperi** cu adevărat, să fii tu însuși, și **ești hotărât** să mergi pe drumul TĂU, fără să îți pese uneori exagerat de mult de ce zic alții, **vei fi capabil să găsești resursele, soluțiile și oamenii care te vor ajuta**. Trebuie doar să iei **decizia corectă**. Care decizie **îți aparține integral**. Ești pregătit(ă)?

POȚI SĂ LUCREZI ORICÂND CA INDEPENDENT!

Fără să te îngrijorezi, deoarece poți între timp **să-ți păstrezi jobul actual!** O afacere virtuală, online, poate fi cea care **îți încarcă contul cu bani!** Și la care poți lucra **cât dorești, și când dorești!**

Iar pentru a putea lucra ca INDEPENDENT, primul lucru este **să ai o ATITUDINE potrivită**. În cazul nefericit în care reducerile de personal sau restructurările îți vor afecta locul de muncă, **vei fi deja pregătit!** În plus, făcând lucrurile care ÎȚI PLAC, investindu-ți propria energie în ceva constructiv, vei fi uimit să descoperi **câtă energie ai** de fapt. Și mai ales **cât poți câștiga** fiind creativ, și valorificând corect această creativitate.

Începe cu **optimismul**, prin suspendarea lamentărilor. În special despre bani și muncă. Cine te-ar plăti pentru a asculta cum te plângi? E bine să fii **conștient de valoarea TIMPULUI tău**, care se măsoară pe plan orar (atât câștig pe oră). În acest moment, **fiecare minut va deveni important** pentru tine. Și vei valorifica mult mai **eficient** timpul rămas de la ieșirea de la serviciu, și până la ora somn.

Mai ai și de clarificat mai ales **ce probleme poți tu rezolva pentru alții** prin munca ta, iar dacă încă nu e clar acest lucru, îți va fi dificil **să fii de folos clienților tăi**, adică celor care **îți dau bani**. Iar ei sunt dispuși întotdeauna să-ți vorbească despre necesitățile lor, tot ce ai de făcut este să-i ascuți cu mare atenție!

Planificarea **în scris** este și ea esențială. O idee, sau un vis, începe **să se materializeze** doar după ce i-a fost alocat un TERMEN CLAR, calendaristic, și acesta a fost trecut în AGENDA TA. Odată **pusă pe hârtie**, ideea **se transformă în SCOP**. Abia atunci ai făcut primul pas pentru realizarea ei în practică. Următorii pași, adică drumul de la idee la bani, se fac planificând, **ÎN SCRIS**, fiecare din acei pași! La fiecare pas pe care îl consideri dificil, poți cere sfatul celor care deja cunosc drumul. Iar scopurile prea înalte se ating prin pașii mărunți făcuți în direcția potrivită.

Să faci lucrurile **pe rând!** Ca în metafora cu elefantul, pe care îl poți mânca doar într-un singur mod: **bucată cu bucată**. Și la fiecare lucru făcut de tine folosește **concentrarea maximă, focusarea totală** pe sarcină, fără a permite nimănui, nici măcar telefonului, să te deranjeze! Chiar dacă aloci **o singură oră** unei activități, și o faci **zi de zi**, fără a permite să fii deturnat **nici măcar o secundă** de la scopul tău, în 2-3 ani vei progresa enorm! Cele circa 1000 de ore de focusare asupra unei ocupații **sunt suficiente** pentru a te transforma într-un (viitor) **profesionist de succes!**

Să te orientezi către **ceea ce îți PLACE să faci**, fără să fie pe primul plan doar ideea de a face bani. **Entuziasmul** generat de **PLĂCEREA de a face lucrurile bine** este mult mai important decât domeniul ales. Mai bine să excelezi într-un domeniu aparent mai puțin profitabil, decât să te simți depășit de ceva profitabil, dar în care nu investești **toată energia** ta sufletească.

Folosește **relațiile tale**, contactele de pe mail și Facebook, și **orice oportunitate** de a relaționa cu alte persoane. Și lucrează la această **abilitate**, pe care o poți dezvolta. Abilitatea de a **interacționa favorabil** cu alte persoane este aur curat în orice afacere. Profită de acest lucru! (Și adaugă-mă chiar acum pe Facebook!)

Fii **mândru de munca ta**, și **SCRIE despre ea** pe blogul tău. Indiferent dacă e un blog gratuit, sau unul la care plătești găzduirea, valoarea materialelor pe care le postezi va fi rapid observată de multe persoane. Care vor dori să te cunoască. (Chiar și tu ai vrea să mă cunoști pe mine, dacă ai citit până aici, înseamnă că te-am făcut curios...).

Și caută pe cât posibil **compania oamenilor de succes**. A **modelelor** tale. Afacerea ta va stagna dacă îți petreci 12 ore pe zi alături de angajați care așteaptă toată luna ziua de salariu! Așa că alocă **măcar o oră pe zi** persoanelor de succes, pe care **le admiri**, și al căror mod de gândire îți va deveni cunoscut și ție, treptat, în doar câteva luni. Chiar și hobby-urile, petrecerile sau socializarea **cu persoane de succes** pot constitui adevărate **lecții de afaceri** pentru tine. Vei prelua din mentalitatea lor, te vei contamina cu metode de a **coopera eficient**. Întâlnirile cu oamenii de afaceri vor fi o adevărată școală a vieții.

Zâmbește cât mai des. Ca independent, stăpân pe propriul tău destin, și cu asumarea **RESPONSABILITĂȚII** pentru viața ta, și pentru succesul tău, vei exersa zâmbetul. Vei învăța să treci peste zilele neinspirate, și peste greșelile pe care le vei considera de acum înainte ca fiind simple **LECȚII de viață**, menite să te învețe să **devii performant**. Vei ști că fricile tale se pot ușor înlocui cu **curajul**, și prezența lui îți va permite să zâmbești mereu.

Iar dacă dorești să pornești pe drumul **INDEPENDENȚEI**, și mai ai îndoieli, temeri, amânări sau diverse oricare alte blocaje, sunt aici pentru tine. Scrie-mi un simplu e-mail (danimois@yahoo.com), cu propunerea unei ore adaptate programului tău liber, și programăm o

ședință de life&business coaching ONLINE, ABSOLUT GRATUITĂ, oferită necondiționat oricui dorește să devină, într-o zi, independent.

Diferența între „CALIFICAT” și PROFESIONIST

Lumea se înghesuie la facultate pentru a obține o diplomă, având convingerea fermă că diploma garantează un loc de muncă. De fapt diploma certifică doar existența unei CALIFICĂRI profesionale, și atât. Iar un om calificat, cel puțin la nivel teoretic, este încă departe de ceea ce numim profesionist, sau expert.

Deloc întâmplător, în profesiile liberale se obține un drept de a profesa de la ASOCIAȚII PROFESIONALE.

Primul caz, cel mai evident, a fost al notarilor, care au restricționat accesul la breaslă. Cohortele de absolvenți de drept notarial se bucură de diplomă, de calificare, însă nicidecum de dreptul de a profesa. La fel și cu dreptul, absolvenții de drept sunt doar juriști calificați, nicidecum avocați, judecători sau procurori.

Preoții termină studiile, și pot fi doar profesori de religie. Abia după căsătorie, și hirotonisire, pot primi o parohie.

Contabilii au și ei breasla profesională, primind autorizații uneori chiar și dacă nu au studii superioare, iar absolvenții de științe economice au nevoie de cursurile autorizate de ani de zile pentru a putea profesa ca și contabili!

Iar psihologii, pentru a primi dreptul de a profesa, au nevoie de masterat, formări profesionale, și pentru psihoterapeuți, un îndelungat proces de dezvoltare personală propriu.

În final, patalamaua ajută doar dacă e însoțită de competență demonstrată. Cel puțin în mediul privat. Iar experiența profesională are un rol extrem de important.

Însă ceea ce face diferența reală dintre un PROFESIONIST adevărat, și o persoană cu o simplă calificare este... **SUFLETUL** pus în muncă. Toate hârtiile, calificările și patalamalele pălesc în fața **profesionistului IMPLICAT TOTAL în munca sa**. Cel care **pune suflet** în ceea ce face, și **dă 100% din ce poate**, se va distanța enorm față de funcționarul care doar își face datoria, fără să se implice suficient, indiferent față de efecte sau de rezultatele obținute.

Acesta este și secretul succesului, specificat clar de LORAND SOARES SZASZ, speakerul nr 1 din România. Să dai 100% din ceea

ce poți, fără economie. Iar pentru asta, este foarte important să ÎȚI PLACĂ FOARTE MULT ceea ce faci, profesia ta, ocupația ta de zi cu zi. Astfel, apare **ENTUZIASMUL**, **dorința** de a excela, de a fi cel mai bun, tot mai bun pe zi ce trece. Și ambiția de a te perfecționa la maximum.

Iar cauza principală a eșecului profesional, sau a mediocrității, este faptul că nu te atrage ceea ce faci tu zi de zi. Dintr-un sondaj făcut de psihologi americani în România a rezultat că marea majoritate a românilor lucrează doar pentru a-și câștiga existența, fără să le placă ceea ce fac. Astfel că fiecare dintre acești angajați dă un randament de doar 30-40% din ceea ce poate! Și devine tot mai blazat, mai nemulțumit, atât de profesie, cât mai ales de viața lui.

Asistăm astfel la diferențe enorme de nivel profesional dintre persoane cu aceeași calificare și aceleași diplome. Ambele categorii au calificarea, însă unii sunt profesioniști adevărați, oameni împliniți, realizați, fericiți, în timp ce alții sunt dezamăgiți de viață, de muncă, de profesie și, zi de zi, ei doar merg la serviciu. Tu din care categorie faci parte?

DE CE NE CREȘTE AGRESIVITATEA?

Pe zi ce trece, nivelul de agresivitate crește. Iar explicația e simplă. Crește odată cu FRICA. Iar frica este indusă artificial, prin televiziune. Sau natural, prin contaminare de la om la om. Pentru că da, **frica se TRANSMITE cu ușurință**, mai rapid decât orice boală contagioasă. Este suficient ca unul din cinci oameni să se lase contaminat, și e chestiune de timp până când întreaga comunitate va prelua involuntar acest comportament nedorit.

Iar motive pentru a te lăsa cuprins de frică **par** să existe la tot pasul. Sunt pline emisiunile de „știri” de catastrofe prezente sau viitoare, iminența unor războaie, cutremure sau crize economice este redată continuu, și **PERCEPȚIA** noastră asupra realității este **modificată artificial**.

Iar dacă adăugăm la toate acestea **riscul pierderii** locurilor de muncă, avem deja o explicație. Locul de muncă era văzut ca o obligație, și ca fiind SINGURA SURSĂ posibilă de venit a omului **DEPENDENT** de sistemul socialist!!!

Și acest **TIPAR distorsionat** încă mai persistă, fiind puternic imprimat în conștiința românilor. Iar când acest loc de muncă devine ceva nesigur, când toate lucrurile din jur se schimbă rapid, când tehnologia avansează, siguranța ZONEI DE CONFORT tinde să dispară. NESIGURANȚA, tensiunea și o frică imperceptibilă și, adesea, incontrollabilă, poate pune stăpânire pe angajat.

A pierde un loc de muncă este **ceva obișnuit** într-o societate informațională, iar a te recalifica rapid, și a schimba locul de muncă și chiar profesia în doar câteva luni este absolut normal. Iar cei care **REFUZĂ să accepte** acest adevăr, **persistând** obsesiv în VEHILE TIPARE **negativiste**, sunt primele victime ale unei **FRICI cronice** greu de controlat, și uneori și mai dificil de diagnosticat. Pentru că persoana afectată **va NEGA** orice simptom, sau mai grav, **va considera** stările de frică, tensiune, agresivitate, ca fiind NORMALE. Iar **CREȘTEREA agresivității**, care lasă să iasă la suprafață FRICA SUBCONȘTIENȚĂ, va fi adesea **interpretată** ca fiind un comportament normal! Atât de către victimele agresivității, cât mai ales de către agresori!

Iar **agresivitatea mascată**, îndreptată împotriva celor apropiați – familie, colegi de muncă – are implicații majore asupra întregii societăți, deoarece **se preia, și se retransmite**.

O metaforă sugestivă este cea cu profesoara, care dă elevului o notă mică, și îl critică pentru că nu a învățat. Elevul pleacă acasă, primește bătaie de la părinți și, supărat, iese în curte, unde își lovește câinele. Iar acesta, la rândul lui, îl mușcă pe poștaş, care, frustrat, merge acasă și își bate soția. Ea fiind profesoara care a dat nota... Se vede astfel **circuitul**, și reiese cum o AGRESIUNE se poate întoarce ușor asupra celui care o generează, **contaminând** în același timp și multe persoane din jur. Iar CERCUL vicios se perpetuează. Până la contaminarea **întregii** familii, sau a **întregului** colectiv de muncă.

Astfel, adesea **coexistența** la locul de muncă **devine un adevărat război**, în care fiecare se luptă cu fiecare, și are loc zilnic o continuă luptă pentru supraviețuire.

Darwin a explicat asta cu sute de ani în urmă, în manualul de biologie de clasa XII-a fiind câteva exemple prin care natura reglează nivelul populației. Exemplul cu mormolocii de broască, afectați de seceta care duce la scăderea volumului de apă din lacul în care trăiesc, ne arată că mormolocii mai mari secretă o substanță care îi omoară pe

cei mai mici! Natura reglează populațiile supraaglomerate, eliminând biologic surplusul.

Aproape la fel stă treaba mai ales în instituțiile sau companiile care au angajat cândva, nejustificat, în timpul boom-ului economic din 2008, un **surplus de personal**. Acum e în curs o selecție, o alegere a celor care **rămân** pe post, și a celor care **pleacă**. Apare astfel lupta pentru putere, pentru supraviețuire, și această luptă se duce prin **toate mijloacele**. Se fac dosare, se fabrică **patalamale** fără acoperire, hârtii care dau bine la punctaj. Și se pun în funcțiune **mecanismele corupției**, traficul de influență, pilele, legăturile politice, mita și favorurile sexuale.

În final, din posturile călduțe vor pleca doar cei care **nu luptă coresponsător sistemului**. Adesea ies din sistem tocmai oamenii competenți, dar scârbiți de birocrație și incorectitudine. E un mecanism natural prin care se face **o reală selecție** a valorilor. Adesea rămân pe post tocmai ratații, cei „virusați”, dependenții, incompetenții care **se agață cu dinții** de job, și care știu că dacă îl pierd, nu mai au **absolut nici o șansă** într-o competiție reală pe piața muncii. Și pleacă cei **cu spirit antreprenorial**, cei care încă mai **cred în capacitatea lor** de a reuși. De a izbândi în viață **prin forțe proprii**. Sunt singurii neafecțați de frică, sau afectați ușor, și recuperabili. Doar ei pot folosi la maximum **potențialul nativ** de care **dispun**. Și care acum le este BLOCAT temporar de sistemul bolnav în care se simt, încă, într-o relativă siguranță.

În final, mai devreme sau mai târziu, sistemele care **au instituționalizat autosabotarea**, se vor **autodistrage** din interior. În special dacă sunt fabrici, firme sau companii private. Iar instituțiile de stat vor agoniza, **trăgând după ele** în faliment chiar și **întreaga țară** care le găzduiește, asemenea unor paraziți mult prea lacomi, care sfârșesc prin a-și ucide gazda.

SIGURANȚA LOCULUI DE MUNCĂ

Este în acest moment **valoarea supremă** pentru majoritatea românilor, în ciuda faptului că **nu există!** E doar (încă) **o iluzie**. Într-o societate dinamică, aflată într-o continuă și RAPIDĂ schimbare, când tehnologia avansează extrem de repede, totul este RELATIV. Și volatil.

Procesul de ADAPTARE este continuu, iar cei care îl **refuză** se expun unor pericole **enorme**.

A te baza ÎN TOTALITATE azi pe ceva care mâine poate să dispară este lipsă de responsabilitate.

Sistemul socialist a ridicat munca la rang înalt, și ideea de a fi angajat la stat, la nivel de lege, de obligație imposibil de evitat.

Azi, fiecare are de ales. Să fie angajat, liber profesionist, antreprenor, investitor, și posibilitățile sunt tot mai multe. Doar **metalitățile** tind să rămână **ancorate puternic în trecut**.

Se pare că e greu de luat în calcul un element important, nesiguranța ORICĂRUI JOB, fapt specific societății de azi, și lucru **absolut normal și natural!**

Mai nou, asist tot mai des la un fenomen ciudat. Angajați competenți, cu vechime și experiență, sunt **îndepărtați brutal** din sistem de către alte persoane. Mai tinere, de regulă lipsite de competențe sau experiență profesională, însă „bazate”. Care provin din familii cu potențial financiar, sau cu spate politic, și care pur și simplu CUMPĂRĂ joburile respective.

Astfel au loc concomitent **3 dezastre**:

- Un angajat **competent** rămâne în aer, fără post, sau e mutat cine știe pe unde, în altă localitate, sau pe un post inferior pregătirii, experienței sau competenței sale.

- Un angajat **incompetent** preia un post la care **nu face față**, pentru care nu e pregătit, și pe care nici nu îl apreciază, deoarece **nu și-l dorește**. Însă (crede că) trebuie (!?) să aibă un job, și familia a „rezolvat” unul călduț, care să-i asigure siguranță „pe viață”. Sau cel puțin asta speră unii, în lipsa lor de realism.

- Instituția/compania/firma are de suferit, **sistemul e tot mai disfuncțional**, clienții sunt tot mai nemulțumiți, sau chiar șocați de aceste adevărate **autosabotări organizaționale, sistemice**.

De fapt, procesul de AUTOSABOTARE a început acum 40-50 de ani în România, și schimbarea de sistem l-a amplificat la maximum. S-au distrus din INTERIOR fabrici, instituții, sisteme DE STAT, printr-un MANAGEMENT AUTODISTRUCTIV, iar acum moda s-a transferat și la marile companii multinaționale PRIVATE. Care prin intermediul unui **management ultrapolitizat**, continuă procesul. Criterii precum competența profesională, abilitățile tehnice, inteligența

sau proactivitatea sunt deja **pe ultimul loc**. Mai importante fiind acum culoarea politică, mita sau chiar favorurile sexuale.

Culmea este că testele psihologice apărute acum și în România sunt tot mai performante, iar acuratețea lor este extraordinară. Prin completarea unor chestionare, se alcătuiește un profil psihologic complet și o listă a competențelor profesionale, abilităților, înclinațiilor, tendințelor, întinsă pe zeci de pagini! Generată de calculator, astfel încât subiectivismul celui care aplică testarea este exclus din start!

Dar paradoxul se menține, cu cât avem teste mai bune și psihologi mai specializați în recrutarea de personal, cu atât **nivelul profesional, competențele și abilitățile angajaților sunt mai reduse**. E la fel ca în sistemul medical, unde avem investiții enorme, medicamente noi, subvenții și acces la tratamente în străinătate, dar gradul de îmbolnăvire al populației crește văzând cu ochii!

În alte state mentalitățile sunt în schimbare mult mai rapid! În SUA se consideră că o carieră durează maximum 10 ani (mă refer la o profesie, nu doar la un anumit loc de muncă!), și că **o recalificare intensivă, rapidă** e posibilă, și chiar dezirabilă. Iar o persoană care a schimbat deja minimum 6 locuri de muncă este considerată, pe bună dreptate, **ADAPTABILĂ** și competentă! Având calitatea denumită **REZILIENTĂ**, abilitatea de a trece peste eșecuri temporare, de a se adapta, și de a reveni rapid la normal. Viața se schimbă rapid, tehnologia avansează foarte repede, iar noi avem datoria să ținem pasul cu **SCHIMBĂRILE**, și să ne adaptăm din mers. Adaptabilitatea este singura care ne asigură succesul în aceste condiții.

Iar cei care nu înțeleg asta sunt destinați la nefericire, la o nemulțumire continuă, la dependențe, la eșecuri repetate și depresii majore.

ÎNVĂȚAREA EXPERIENȚIALĂ

Obișnuți cu sistemul balcano-sovietic, în care profesorul predă un surplus de informații, și apoi examinează, cu accent de-a dreptul obsesiv pe capacitatea de memorare și pe corectitudine, sau pe identificarea greșelilor, românii au fost **MANIPULAȚI**, astfel că **ÎNVĂȚAREA EFICIENTĂ, EXPERIENȚIALĂ** le-a fost necunoscută.

Acum, vin la noi trainerii străini, și ne spun câteva adevăruri dureroase: Majoritatea profesiilor se pot învăța în câteva luni de

învățare experiențială! Universitățile noastre sunt depășite, și scot pe bandă șomeri care nu cunosc practic nimic despre profesiile pe care le afișează pe diplome!

Unii mă întrebă: Și medicina? Răspunsul e simplu. Medicii din Occident devin medici și au acces la profesie numai după un stagiu PRACTIC de voluntariat, de preferință într-o țară africană. Deci fără a scoate din schemă facultatea de medicină, stagiul practic, învățarea prin EXPERIMENTARE este cea mai utilă. Și singura.

Dinozaurii români din pretinsele noastre universități păstrează însă sistemul învechit, fie și pentru simplul motiv invocat că n-ar exista... fonduri! De fapt, și noii profesori provin tot din vechiul sistem de învățământ, și perpetuează ce au primit acolo, vezi scandalurile de corupție.

Examenele sunt în continuare neadaptate la realitatea din teren, și programa OBLIGATORIE este veche de 30-40 de ani. Bazată pe manuale scrise în urmă cu 50 de ani. Iar progresul tehnologic este atât de rapid, încât se inventează metode noi în fiecare an. Așa că absolventul se va califica până la urmă tot la locul de muncă, într-un domeniu total diferit de ceea ce a studiat el, în MAJORITATEA cazurilor.

Dar ce înseamnă a învăța experiențial? A folosi metode practice, bazate pe DIALOG, pe EXPERIMENTARE, pe inteligența EMOȚIONALĂ. Pe a trăi, a practica, a comunica, a colabora. Fără accent pe memorie, pe stereotipuri, pe clișee sau pe vânărea greșelilor de memorare.

Învățământul alternativ se naște de la sine, ca o **necesitate**, și ia amploare. Însă dorința de podoabe sociale, vânătoarea de diplome (credite, puncte), snobismul, și tiparele învechite care mai persistă în mintea multora compromit parțial și noutatea.

Bazat pe inteligența EMOȚIONALĂ, învățământul alternativ te pregătește SĂ FII, să DEVII, în loc să te îndoape cu A ȘTI. Să devii OM capabil, flexibil, adaptabil la orice situație, în loc de bun angajat creat întocmai pentru postul cutare.

Doar această formă de învățământ real poate asigura TRANSFORMAREA, schimbarea atitudinii, dezvoltarea adaptabilității, și adaptarea continuă la o realitate aflată în schimbare rapidă.

Efectul experiențierii asupra minții subconștiente asigură succesul, astfel încât se memorează ușor și pe termen lung totul. Cu efecte practice.

Problema majoră este **INCAPACITATEA** celor mai multe persoane de a face diferența dintre **învățământul real**, eficient, și unul **formal, învechit**. Astfel că vânătoarea de diplome mai continuă, până la momentul în care își spune cuvântul criza. Fie criza economică, fie cea existențială. Care cuprind, pe rând, fie câte o persoană, fie chiar întreaga societate.

Iar noi cum acționăm? Stăm și ne plângem de milă, sau ne punem pe învățat la modul cel mai serios? Și aici mă refer la învățământul real, experiențial.

Dacă rezonezi cu acest articol și te supără faptul că suntem victimele unui sistem de învățământ **FALSIFICAT**, te invit să-l distribuie și altora!

CREDEM ÎN TINE!

Pornesc cu convingerea fermă că fiecare persoană este unică, și are un potențial! Un talent ascuns, o capacitate de gestionare a situațiilor critice, de identificare a soluțiilor optime. Și diverse abilități de a eficientiza propria activitate. E deja demonstrat că de folosim mai puțin de 10% din resursele de care dispunem, că ne lăsăm creierul aproape nefolosit. Avem obiceiul de a intra într-o rutină, de a face zilnic același lucru, fără a depune efort pentru a gândi creativ. Iar acest fapt este folosit din plin de **ANGAJATORI**: instituții, companii, firme. Oricare din ele are nevoie de muncitori sau funcționari **DOCILI**, cumiși și oarecum robotizați, care își **EXECUTĂ** sarcinile zilnice, fără a depune vreun efort **CREATIV**. Astfel, se dezvoltă o **DEPENDENȚĂ** (dorită!) față de locul de muncă, și **CREATIVITATEA**, spontaneitatea, gândirea laterală și cea creativă sunt inhibate, puse în stare de **AȘTEPTARE**.

Aș compara această stare cu cea a unui șofer de raliu, pus în situația de a face taximetrie într-un oraș aglomerat, 8-10-12 ore pe zi. Din plăcerea condusului, se va ajunge la rutină, și farmecul conducerii automobilului va dispărea complet. Șoferul profesionist se va transforma treptat într-un servitor docil al unor clienți cu pretenții și fițe.

Fiecare dintre noi are de ales, să VEGETEZE la serviciu, pentru a câștiga o pâine zilnică, sau să lase să iasă la lumină CREATIVITATEA și EFICIENȚA proprie. Să dezlănțuie potențialul maxim de care dispune, și să-l valorifice la maximum. Cu PASIUNE și ENTUZIASM.

Fiecare DECIDE singur, și poate ALEGE dacă devine pilot profesionist, asumându-și RISCURI, și consumându-și constructiv adrenalina, sau se complace în situația de taximetrist toată viața, câștigând doar bani pentru subzistență.

Mai este și varianta îmbinării celor două, adică taximetrist în timpul săptămânii, și pilot de week-end, sau jumătate de normă taxi, și restul antrenamente.

Însă exemplul de mai sus se aplică în toate domeniile. Nu e vorba doar de șoferul cu vocație reală de pilot. Ci de FECARE persoană care ALEGE să trăiască viața proprie la maximum, să își caute adevărata VOCAȚIE, și să o pună în valoare. Să devină eficient VALORIFICÂND POTENȚIALUL nativ de care dispune, și să înceapă să CREEZE. Să gândească „out of the box” (în afara cutiei), și să înceapă să VADĂ cu adevărat OPORTUNITĂȚILE existente în jur. Pentru că ele există, și doar ochelarii de cal de la serviciu, și HIPNOZA COLECTIVĂ, dresajul social la care am fost supuși, ne împiedică să le vedem.

Ai fost dresat că doar salariul este un venit cinstit, și comercianții ar fi, cică, toți niște hoți. Însă REALITATEA te contrazice. Când unii elevi de liceu sau studenți fac bani de 2-3-4-10 ori mai mulți decât tine doar pentru că pictează, creează, fac comerț online și au un site pe internet, și lucrează efectiv doar 2-3-4 ore pe zi, înseamnă că undeva, ceva s-a SCHIMBAT. Că trăim alte vremuri, că SE POATE, și că e MOMENTUL să îți descoperi și valorifici și tu VOCAȚIA TA REALĂ.

Mai mult, pornești și tu acum cu ȘANSE EGALE. Ai acces la INTERNET, poți învăța să faci un site în câteva ore, și îți poți deschide o firmă și un magazin ONLINE fără să investești o avere!

Ai acces nelimitat la informații valoroase, și la școlarizare rapidă (apropo, știai că în 1-2-3-6 luni poți învăța, PRACTIC, o profesie absolut nouă, pornind de la zero?).

Și da, capitalul nu mai contează, gestionarea unui site profesional te costă doar 100 ron pe an. Bani pe care îi obții în cel mult

două zile de muncă. Iar dacă știi să promovezi munca ta, sau a altora, acesta începe să PRODUCĂ. E ideal să ai un „angajat” cuminte, care cere doar 8 ron lunar, lucrează non-stop, 7 zile din 7, 24 de ore din 24, și care te promovează pe ÎNTREAGA PLANETĂ.

Iar ziua în care poți avea FIRMA TA, MAGAZNUL TĂU online, acces nelimitat la educație REALĂ (nu formală, ca la școlile de stat), FĂRĂ să fie nevoie de investiții mari... ei bine, ziua respectivă era deja IERI. Și este și azi, și va fi și mâine.

Orice elev, student sau pensionar care ÎȘI PUNE ÎN VALOARE creativitatea și potențialul latent, poate scoate bani reali, muncind puțin, dar INTELIGENT.

Eu asta îți pot oferi, o ȘCOLARIZARE REALĂ. Un curs de supraviețuire în jungla urbană. Cu eficiență maximă. Tot ce ai de făcut este să ÎNCEPI să lucrezi cu tine, să îți ELIMINI BLOCAJELE mentale care te împiedică să acționezi chiar acum!

FRICA ȘI MINCIUNA

Cele două sunt atât de strâns legate între ele! Frica generează **nevoia de protecție**, iar minciuna orientată spre interior este ILUZIA că poți învinge astfel frica. Tocmai ai reușit să crezi o STARE. Starea de NEGARE. Care te ferește de ADEVĂR. De asumarea RESPONSABILITĂȚII. De ACCEPTAREA faptului că există FRICI în viața ta, pe care **refuzi să le înfrunți**.

Iar fricile tale sunt generate de REPRIMĂRI, de sentimente neexprimate, de frustrări acumulate în timp. De BLOCAJE asupra cărora tu **refuzi să acționezi**. Uneori sunt taine, sunt secrete atât de profunde, atât de ascunse în interiorul tău, încât ai mari rețineri până și să arunci o privire asupra lor. Ți-e frică! Și atunci fugi de RESPONSABILITATE, de asumarea ei, și te ascunzi în MINCIUNĂ! În NEGARE. Într-o zonă de pretins confort, după modelul gunoiului ascuns sub covor. Sau aruncatul pisicii peste gard.

Însă acolo, sub covor, gunoiul fermentează. Sau pisica din curtea vecinului putrezește, și începe să miroasă. Tot mai urât.

Neglijarea PROBLEMELOR, ignorarea lor, și mai ales ascunderea lor sub o minciună „confortabilă” se dovedește a fi păguboasă, mai ales pe termen lung.

Deja stai pe o bombă cu ceas, ticăitul ei devenind, treptat, o veritabilă picătură chinezească. E chestie de timp până la prima explozie. Și apoi la un șir de explozii în lanț.

Tu simți TENSIUNEA. Fără să realizezi CAUZA ei profundă. Iar reprimarea CAUZEI începe să dospească. Să lucreze. Zi de zi. Ceas de ceas. Minut cu minut. Apare STRESUL.

Începi să cauți mecanisme de adaptare: țigări, alcool, activități suprasolicitanțe, sau substanțe interzise. Ba chiar medicamente. Sau ABUZURI de CEVA. Orice. Care îți DISTRAG măcar temporar atenția de la TINE.

Și astfel tu poți să susții în continuare că EȘTI BINE. Ți-ai creat și un zâmbet fals, și o mască specială pentru acele situații incomode, când cineva pare interesat de soarta ta. Și tu fiind deci „bine”, vei **refuza categoric** orice dialog, orice sprijin, orice formă de ajutor. Pentru că a cere SPRIJIN de la cineva înseamnă, în orgoliul tău, a accepta ceva, deci a primi. Și asta denotă, cică, slăbiciune. *„Dacă va râde lumea de mine? Dacă se află? Ce va zice lumea, cum mă vor JUDECA?”* Pentru că da, MĂ TEM, mi-e frică de GURA LUMII, de judecata ei.

Așa am fost dresat, da, dresat, că nu pot numi „educație” acest tipar, prin care am fost **dresat să-mi țin gura**, să ascund, să nu zic nimănui nimic. Să tănuiesc, **să reprim, să ascund** tot adevărul incomod. Chiar și de mine însumi. Iar **frica** asta e paralizantă, și mă determină să MINT. Să **mă mint** în primul rând pe mine însumi. Și da, îmi pun frumos masca pregătită din vreme, și o afișez. Iar minciuna acceptată DE MINE va fi servită urgent, pe negândite, și altora, fără menajamente. Dacă **mă mint chiar și pe mine**, de ce aș fi sincer cu voi, ceialți? Voi nega adevărul până la capăt, chiar dacă acest fapt va duce la consumul energiei mele zilnice. Pentru că sunt un actor. Unul cu două norme, (minim 16 ore pe zi, în loc de 8), fără zile libere, și cu zeci de roluri, pe care le schimb de la un minut la altul, în funcție de situație și de interlocutor. Cât efort presupune munca asta de actor, mai ales că este total neplătită? Iar a fi actor e o profesie care te solicită foarte mult! Chiar și la 8 ore pe zi, intercalate cu zile libere.

Și da, într-o zi vine un LIFE COACH și îmi explică asta, și renunț la povară, redevin EU ÎNSUMI, scap de geamantanele pline cu măști, de **poverile sufletești**, și de **obligația morală de a minți**. De a mă (auto)minți. Scap de **frica**, gura lumii devine așa cum este, adică

NESEMNIFICATIVĂ, și îmi permite, (în sfârșiiiiit) **să trăiesc și EU viața MEA**, fără să-mi mai pese de niște persoane oarecare din jurul meu.

Odată redobândit CURAJUL, descopăr că MINCIUNA era lipsită de sens, obositoare, și mai ales inutilă. Era o mare consumatoare de energie, și generatoare de TENSIUNI interne, de stres, și de energii negative. Pe care EU mi le produceam. Și care se manifestau incontrollabil, mai devreme sau mai târziu. Prin ieșiri, izbucniri, dependențe și alte moduri de a fugi de realitatea incomodă.

Dar acum am eliminat din viața mea lipsa de responsabilitate, de autenticitate, și pot să am o viață atent PLANIFICATĂ, cu ALEGERI bine cântărite, atât rațional, cât și emoțional. Și a dispărut FRICA. Și minciuna, devenită fără sens.

ECHILIBRUL CONTEAZĂ!

Când îți faci o casă, preocuparea ta principală e pentru numărul de camere și mărimea lor. Ai tendința de a te concentra mai mult pe spațiul TĂU de locuit, și mai puțin, sau chiar deloc pe FUNDAȚIE.

La fel, pentru a reuși în viață, e nevoie **în primul rând de ECHILIBRU**. E o condiție de bază. O fundație a unei viitoare construcții. Care garantează stabilitatea ei.

Dar noi suntem, din păcate, educați să punem accent pe A ȘTI, a învăța, a memora, a ne pregăti DOAR PROFESIONAL, neglijând în totalitate pregătirea pentru VIAȚĂ.

Școlile spun că rolul lor e să predea lecții, să verifice corectitudinea asimilării lor, și să respecte PROGRAMĂ ȘCOLARĂ, veche de secole, refăcută formal în fiecare an, și complet neadaptată și neactualizată unei realități prezente. Lăsând integral pe umerii PĂRINȚILOR **educația pentru viață**.

La rândul lor, părinții, lipsiți și ei de o educație a PREZENTULUI, anorați încă în vechiul sistem, (mort deja de un sfert de secol, dar rămas viu în mințile multora), speră că ȘCOALA le va „educa” în totalitate copiii! Astfel că EDUCAȚIA PENTRU VIAȚĂ este **practic INEXISTENTĂ!!!**

În aceste condiții, **echilibrul sufletesc** lipsește, fiind lăsat la voia întâmplării. Copiii și adolescenții sunt educați de ANTURAJ, de

prieteni, de televizor și mai nou de INTERNET. Care are o pondere tot mai mare din timp.

Însă și pe internet sunt tot OAMENI, și unii din ei au interese proprii. E plin de oferte de muncă false, de promisiuni mincinoase, de distribuitori MLM, de vindecări miraculoase, de produse pretins naturiste, de reclame și de manipulare grosolană. De știri și articole contradictorii.

În aceste condiții, este cam dificil de găsit o ARMONIE, un ECHILIBRU, niște REPERE în viață. Asistăm la dezastrul învățământului, astfel încât sub 20% dintre absolvenții unei facultăți profesează în meseria pentru care s-au pregătit! La fel, mai puțin de 40% reușesc să obțină un loc de muncă, iar dacă îl primesc, acesta este plătit prost, și este pentru un nivel de calificare mult inferior pregătirii universitare! De educația antreprenorială să nu mai vorbim!

Iar acest lucru se datorează DEZECHILIBRULUI din **viața** persoanei, a LIPSEI DE SCOP, a NECLARITĂȚII SENSULUI vieții, și a **incapacității de a PLANIFICA** pe termen scurt, mediu sau lung.

De fapt, e vorba de INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ, de capacitatea de a VEDEA, prevedea, anticipa, planifica, face o analiză clară și de a lua DECIZII corecte.

Se poate afirma că viața cuiva este REZULTATUL ALEGERILOR pe care cineva le face în timp. Noi facem ALEGERI, luăm DECIZII în fiecare zi. Unele importante, și altele (aparent) mărunte.

Este ca într-un joc de șah, unde fiecare mutare are zeci de variante, și fiecare răspuns al adversarului generează alte câteva zeci de combinații. Marii maeștri, campionii la jocul de șah, se remarcă prin **abilitatea** de a CALCULA, de a ANTICIPA mutările, și de a ESTIMA pe o întindere cât mai mare a partidei. Începătorii analizează strict prima mutare, sau maximum 2-3 mutări înainte, lăsând la voia întâmplării restul partidei.

Este vorba de RESPONSABILITATE, de opțiunea fiecăruia de a ALEGE cât mai bine, cât mai avantajos **fiecare mutare**. Atât la șah, cât mai ales în viața de zi cu zi.

Iar dacă la șah o mutare greșită duce la pierderi irecuperabile, în viață mutările neinspirate se pot adesea corecta. Măcar parțial.

Însă această corectură necesită o DECIZIE, necesită CURAJ, și mai ales COOPERARE cu ceilalți. Campionii de șah joacă individual fiecare partidă, însă în spatele lor se află o întreagă echipă de ANTRENORI, de parteneri, de consultanți! Și ei analizează ÎMPREUNĂ fiecare partidă (indiferent dacă a fost pierdută sau câștigată), învață din greșelile trecutului, și mai ales din partidele altora!

Greșelile marilor maeștri intră în istoria șahului, și devin material didactic pentru începători, care învață să le evite, exersează cooperarea cu partenerii de echipă, și devin mai întâi **experți în gestionarea propriului echilibru**. Abia apoi își dezvoltă cunoștințele teoretice, și încep să exerseze abilitățile lor practice.

Tu ai o **echipă** care te ajută să îți menții ECHILIBRUL în viața ta? **Cine sunt** cei care fac parte din ea? (Și mai ales **CUM SUNT EI?**) E bine cunoscut faptul că **preluăm INVOLUNTAR** de la cei din jur emoții, sentimente și modul de comportament. Și că suntem media celor mai apropiate cinci persoane. Iar dacă ambientul nostru e **diferit de ceea ce ne dorim**, influențele lor tind să ne afecteze acel **echilibru sufletesc** de care avem atâta nevoie.

Aici intervine un life-coach, și cu asta te pot ajuta.

CINE ESTE ȘI CE FACE UN LIFE COACH?

Un life coach este un profesionist care te va ajuta să îți atingi scopurile. Fără să îți arate EL drumul TĂU, te va însoți pas cu pas pe drumul pe care TU singur ți-l alegi, și care ȚIE ți se potrivește!

Însă pentru a porni pe drumul TĂU, ai adesea nevoie de unele **schimbări, retușări, autoobservare, adaptare, și o permanentă pregătire**.

Va fi nevoie să îți poți identifica punctele forte, dar și cele slabe. În cadrul procesului de coaching, îți vei descoperi **prejudcățile, temerile, blocajele, convingerile** false, cele limitative și mai ales cele iraționale. Din care avem cu toții, din belșug, acumulate în urma procesului de pretinsă „educație”. Vei deveni mai bun, mai tolerant, mai **adaptat** la situațiile neașteptate și la mediul uneori ostil dintr-o lume aflată într-o (mult prea) rapidă și permanentă **schimbare**.

Vei ajunge la un echilibru sufletesc propriu, și vei avea la îndemână permanent câteva metode rapide și tehnici moderne care să te ajute în acest sens.

Vei fi o persoană cu un înalt nivel spiritual, și cu o inteligență emoțională dezvoltată.

Mai pregătită pentru **eficiență**, pentru **performanță** și mai ales pentru **succes!**

Și, cel mai important, le vei atinge în mod **ecologic, natural**, fără să fie nevoie ca pentru asta să sacrifici prea mult timp, să investești mulți bani, sau să îți epuizezi energia.

După o perioadă, vei ajunge la **alt nivel** de dezvoltare personală, și vei putea să afirmi că ai devenit **cea mai bună versiune** a propriei tale persoane.

Atunci poți afirma că da, ai parcurs **un proces de LIFE COACHING**, alături de **LIFE COACH**-ul tău, și că ai **progresat** la nivelul dorit, sau că mergi în direcția cea mai bună posibil. Și cea mai potrivită **ȚIE**.

Iar satisfacția cea mai mare este că totul s-a făcut la **ALEGEREA TA**. În urma **DECIZIEI TALE**. Iar un **LIFE COACH**, **ales de tine**, doar și-a făcut datoria de **GHID**.

EXERCİTIU DE SINCERITATE

La întrebarea clasică: „Ce mai faci?”, răspunzi automat „Bine!”, deși în sufletul tău doar tu știi ce furtună este. Însă interlocutorul vrea doar să fie politicos, și e complet dezinteresat să știe mai mult. A întrebat doar așa, de politețe, ca o formă de salut, și tu ai răspuns la fel... Însă 93% din comunicare este NON-verbală, și tonul vocii, accentul, intensitatea sunetelor și mișcărilor te trădează instantaneu. Ce noroc însă că nimeni nu e curios să te privească sau să te asculte cu adevărat... Ar fi multe de descoperit.

Iar acest obicei, vechi de milenii, de **a ascunde suferințele**, deoarece alții le pot interpreta ca fiind semne de slăbiciune... ei bine, e un mecanism de apărare. De ce trebuie să știe alții prin ce trec eu? E atât de simplu, și poate chiar util **să le afișez o mască falsă, și să mint cât mai convingător** că totul e bine. Atât de convingător, încât, la un moment dat, încep să cred chiar și eu că minciuna mea e atât de reușită,

încât ar putea deveni realitate într-o bună zi. Nu am nimic de făcut, decât să aștept să câștig la loterie, și totul va reveni la normal. Ba mai mult, pot să îmi imaginez că am și câștigat deja, și această **mică și nevinovată minciună**, servită sub formă de SPERANȚĂ, e și ea un mecanism propriu de apărare. Unul infantil, specific copiilor preșcolari, dar e mai mult decât nimic. Pe moment îmi folosește.

Acum 25 de ani și ceva, minciuna era ridicată la rangul de politică de stat, era obligatorie, și unanim acceptată. Și din belșug aplaudată. Vai de cei care refuzau să o accepte ca adevăr absolut! Aveam cea mai frumoasă și bogată țară din lume, cu cei mai viteji strămoși, cu o istorie plină de învingători și de victorii în aproape toate războaiele purtate, aveam cel mai serios partid (unic) și cel mai înțelept conducător. Vai de cel care îndrăznește să conteste aceste adevăruri absolute.

Azi, noua generație **minte pe același ton**. Deși au fost scutiți de știri despre recolte-record, depășiri de plan la producție și alte minciuni de stat, tinerii au preluat adesea de la părinți TIPARUL acesta COMPORTAMENTAL, de a ascunde gunoiul sub covor (indiferent de cantitate, sau intensitate de miros pestilențial). Și apoi de a **nega categoric** existența lui.

Când spui că Ceaușescu a murit, și partidul unic s-a desființat, de fapt te faci că uiți că **tiparul implementat de ei**, limbajul lor DE LEMN, sunt iar la modă. Mințim senin, de parcă așa **am fost dresați pe viață**, și uităm că de 25 de ani nimeni nu te mai obligă să faci asta, și numărătorii de „aplaudaci” s-au reprofilat complet.

Frica ne face să mințim, și mai ales **să NE automințim**. A ajuns să ne fie frică de propria noastră persoană, sau de propriile noastre slăbiciuni! Și **refugiul în minciună** a devenit sport național. Sau a rămas așa din vechiul regim.

E suficient să studiezi puțin mintea umană, comportamentul non-verbal, și expresiile feței umane, ca să vezi în toată splendoarea lor ipocriziile de zi cu zi. Indivizi care se mint, și te mint atât de transparent încât ai impresia că încă se află învechiul regim totalitar, când minciuna era obligație, și adevărul te putea arunca la închisoare.

Dar atunci mințeați fără efort, fără să vrei să ascunzi ceva, deoarece toți știau asta, iar **acum minți din disperare**, sperând că **îți vei ascunde adevăratele probleme**, adevăratele frământări, adevărata față. De parcă i-ar mai păsa cuiva de ele...

Iar minciunile tale, măștile tale sociale devin una cu tine, încep să se insinueze în toată ființa ta și **să facă parte din tine**. Ca niște **șerpi** uriași, tăcuți, care **te-au năpădit pe interior**, și pe care **tu îi alimentezi cu propria ta energie**. De care ești tot mai secătuit, dar pe care o folosești în continuare ca să-i hrănești. Încă mai ai convingerea că ei îți pot fi de folos, că locul lor e acolo și că ei te pot apăra de propriile tale temeri!

Ajunzi la un moment dat **să nu mai știi cine ești**, te ascunzi în spatele profesiei, funcției, jobului tău, a pretinsei stabilități a venitului tău, și te declari mulțumit de viața ta, **doar** pentru că alții o duc, financiar vorbind, mult mai rău. Fericirea TA, echilibrul TĂU sufletesc, și alte sentimente sau senzații **autentice** nici nu mai contează.

Și da, primești înapoi de la ceilalți din jurul tău exact ceea ce tu atragi, doar minciuni identice cu cele pe care le lansezi. Pentru că de fapt te minți pe tine.

Iar dacă alegi sinceritatea? Viața ta se schimbă radical, și realizezi cât de mult timp **te-ai mințit**, și cât ai pierdut din cauza asta. Însă prea puțini au curajul să o facă. Și când o fac, o fac doar cu ajutorul unui life coach, pentru că măștile le sunt deja lipite de piele, și smulgerea lor e prea dureroasă dacă e făcută așa, de unul singur. Însă în final merită. Devii altă persoană. Și te detașezi treptat de lumea în care te-ai cufundat până acum. Cea a „reptilienilor”, care își folosesc propria lor energie vitală doar pentru a hrăni șerpii lor virtuali din interior.

CHIAR CREZI CĂ DOAR ANII DE ȘCOALĂ CONTEAZĂ?

Articolele mele sunt inspirate din mesajele de pe Facebook! Azi, citeam un mesaj ce reflecta disperarea unei tinere de 34 de ani, care susținea că are 23 de ani de școală. Dar „a mușcat-o” cu un credit în franci elvețieni! Și acum se consideră o victimă.

Da, este o victimă a unor sisteme. În primul rând al celui numit ÎNVĂȚĂMÂNT, care se pare că nu i-a fost de folos pentru școala vieții, pentru supraviețuire în jungla urbană.

Creșterea francului elvețian este deja cunoscută de ani de zile. De fapt scad celelalte monede (euro, dolar, leu,), și francul rămâne constant. Chiar și aurul crește, la fel de rapid ca francul. Dar unii nu observă asta decât după ani de zile...

Mă întreb dacă școlile respective i-au folosit la ceva persoanei respective (e vorba probabil de vreo 3 facultăți), dacă nu are acel minim de precauție, de atenție, de capacitate de a ALEGE, de a lua DECIZII raționale, corecte, bine gândite.

În fond, asta contează mai mult decât DIPLOMELE și școlile făcute. Inteligența EMOȚIONALĂ este cea care ne ajută să armonizăm subpersonalitățile noastre - conștientul cu subconștientul – și să luăm DECIZII bine gândite.

Și da, școlile, universitățile, ne dau COMPETENȚE PUR TEHNICE, informații despre O PROFESIE, și neglijează COMPLET dezvoltarea PERSONALITĂȚII, a INTELIGENȚEI EMOȚIONALE.

Cât despre autocunoaștere, autocontrol, pace interioară, echilibru sufletesc, și alte lucruri FUNDAMENTALE, ele rămân în aer. Important e să știi matematici superioare, teoreme, geometrie și trigonometrie, și gata.

Îmi vine în minte metafora cu barcagiul și savantul. Barcagiul fiind analfabet, e criticat de savant pentru că nu știe matematică, astfel încât un sfert din viața lui poate fi astfel risipită zadarnic. Aflând că nu știe nici să scrie, savantul îi spune că astfel jumătate din viață și-o va risipi degeaba. Iar când barca se răstoarnă, barcagiul îl salvează pe savant, amintindu-i că dacă nu știi să înoți, îți poți risipi în câteva secunde întreaga viață.

Recomandarea mea, ca LIFE COACH, este să învățăm mai întâi să înotăm, ca să putem supraviețui în jungla urbană, fără să ne mai lăsăm manipulați de sisteme bancare, de vânzători nesinceri, și mai ales de propria lăcomie și inabilitate de a face ALEGERI CORECTE, benefice propriei persoane. Iar dacă am ALES să facem muuulți ani de facultate, și masterate, o opțiune inteligentă ar putea fi și învățarea înotului în apele tulburi ale economiei de piață, pentru a supraviețui SCHIMBĂRILOR rapide, specifice acestei ere cu înaltă tehnologie.

Iar cursurile de supraviețuire în jungla urbană presupun doar câteva zeci de ORE, pe parcursul câtorva luni. Cantitativ vorbind, mai puțin de 1% din totalul acumulat la facultate.

Este ca și cum aș cumpăra o limuzină de lux, i-aș umple rezervorul, și aș porni la drum cu o roată dezumflată, pretinzând că nu mi-a mai rămas timp, și că nu mai am bani pentru a rezolva problema respectivă. Ca apoi să denigrez fabricantul mașinii, pentru că e instabilă la viteze de peste 30 km/h...

UN LIFE COACH E UN LUX?

Americanii și vest europenii își iau un LIFE COACH, un asistent personal, și consideră asta un lucru bun. O **investiție** utilă și mai ales necesară! Est-europenii încă sunt convingși că un LIFE COACH este un lux, însă treptat renunță la această prejudecată.

Veniturile tale se cheltuie, în linii mari, pe PRODUSE și SERVICII. Iar serviciile pe care le plătești unor **experți, specialiști, meseriași** sau firme de profil, se adresează adesea EXTERIORULUI tău. Întreținerii și reparării unor produse, sisteme sau lucruri din EXTERIOR.

Ai un mecanic auto (de la un service auto) care îți repară și întreține automobilul. Un informatician care se ocupă de calculator - partea de soft - și un depanator pentru partea de hard. Apelezi la un meșter zugrav pentru zugrăvit, la un tâmplar pentru mobilier, la un electrician pentru partea electrică, la un croitor pentru haine, la un frizer sau coafeză pentru tuns și aranjat părul, și tot așa. O întregă armată de persoane DIN EXTERIOR, care se ocupă de mediul tău EXTERIOR. De casa, mașina, calculatorul, mobilierul, hainele tale.

Și da, în estul Europei se pune mare preț pe OBIECTE, pe mediul EXTERIOR, pe cum gestionezi tu situațiile de criză externe. Și adesea constăți că faci față cu dificultate acestor solicitări, și că exteriorul tău are de suferit.

Uiți, neglijezi sau te prefaci că **nu vezi legătura clară**, evidentă și greu de contestat, dintre exteriorul la care ții atât de mult, și **STĂRILE tale INTERIOARE**. Care se **reflectă**, vrei nu vrei, și în **exterior**.

Adesea, grija excesivă pentru COSMETIZAREA (ascunderea, mascarea) EXTERIORULUI tău poate arăta... tocmai lipsurile tale INTERIOARE, sufletești.

Și da, apare în viața ta și posibilitatea practică de a avea un asistent personal, un LIFE COACH, care se va ocupa de TINE, de partea TA SUFLETEASCĂ, de INTERIOR. Însă primul impuls este să refuzi, deoarece tu ai fost EDUCAT să acorzi o **mai mare importanță** mai mult **LUCRURILOR** „bine făcute” (vezi și sloganul prezidențial) decât **STĂRILOR tale sufletești**. Pe care le consideri ca fiind ceva secundar, ceva mai puțin important.

Ai tendința de a pune pe primul plan casa, mașina, averea, serviciul, munca, alte persoane și alte LUCRURI din jur, lăsând la o parte SUFLETUL TĂU, adică **ce este mai important la PROPRIA TA PERSOANĂ**.

Oricine și orice din EXTERIOR **va părea** la început mult mai important decât TINE, și toate eforturile tale vor fi îndreptate către repararea și întreținerea corespunzătoare a EXTERIORULUI tău.

Neglijarea PROPRIEI PERSOANE, a INTERIORULUI, a sufletului tău, pare a fi o **caracteristică a popoarelor din Est**. Persoanele sunt mereu gata să se SACRIFICE. Pentru muncă, pentru firmă, pentru patron, pentru copii, și mai ales pentru orice **„lucru bine făcut”**.

Iar această **neglijență față de persoana ta** este adesea CONTINUĂ, cronică, permanentizată, și dusă la extrem. Face parte din procesul de AUTOSABOTARE. Prin care TU îți faci rău ȚIE cu bună știință. Apoi negi **lucrurile** evidente. Doar sunt „bine făcute”, nu-i așa?

Iar STAREA ta **interioară** are de suferit, se adună emoții negative, frustrări, tensiuni, o încordare permanentă, apare uzura prematură, boli aparent inexplicabile... **ca efect al neglijării TALE**, a INTERIORULUI TĂU.

Aici intervine un LIFE COACH. Din exterior, lucrurile se văd mai bine. Pot vedea totul obiectiv, imparțial, și pot lucra la această imagine împreună cu clientul, care este adesea aflat într-o cursă cu obstacole, grăbit, ghidat, tele-ghidat din EXTERIOR, de către alții, și **deturnat către ținte nerealiste**, nesănătoase, inutile sau de-a dreptul dăunătoare.

E ca un Matrix, ca o stare de „hipnoză” colectivă, din care rareori mai poți să ieși singur. Ba mai mult, odată trezit, ai mari rețineri. Frica de schimbare e mai mare decât dorința de bunăstare! Mai bine **stagnezi** în STAREA cu care te-ai obișnuit, chiar dacă starea respectivă îți face rău, decât să reparați o ordine interioară care ar putea deranja EXTERIORUL tău. Alți oameni sau alte lucruri. Chiar a face ordine e dureros pentru tine. Chiar dacă o faci în viața ta.

Cele două motoare care ne ghidează existența sunt EVITAREA DURERII și CĂUTAREA PLĂCERII. Primul îți asigură adesea doar **supraviețuirea**, și al doilea te ghidează spre bunăstare materială și spirituală. Dar la est-europeni, **evitarea durerii** pe termen scurt e principala grijă, și atunci orientarea către exterior, către lucruri,

primează. De aceea sunt majoritatea românilor mai reticenți față de serviciile de LIFE COACHING, și față de propriul confort INTERIOR. Față de fericirea personală, bunăstarea materială și liniștea sufletească.

DE CE NU AI TU DESTUI BANI?

Cea mai arzătoare problemă este cea a unui „venit suplimentar”. Majoritatea avem nevoie de el, însă CONVINGERILE false și promisiunile amăgitoare de pe internet ne conduc la ideea falsă că BANII NU SE POT FACE! Și da, banii se fac, și pentru a FACE BANI nu ai nevoie de NIMENI, de nici un (pretins) sistem miraculos de multiplicare (tip MLM), de nici un împrumut bancar, și de nici o tehnică specială. Ca să faci bani ai nevoie de 1. **Curaj**, de 2. **Abilitatea de a învăța** niște lucruri SIMPLE, și de 3. **Convingeri sănătoase**. Iar ACUM, tehnologia ne permite comunicarea la nivel mondial, și afacerile extinse sunt la îndemâna oricui.

Cu alte cuvinte, dacă VREI, dorești, și aloci puțin timp în acest sens, vei găsi rapid metodele potrivite. Tehnicile sunt simple, sunt publice, se găsesc pe internet, și da, mai ai nevoie de **cap LIMPEDE**. Și la acest singur capitol mai este puțin de lucru, deoarece trăiești într-o societate care **te-a dresat din copilărie**, și ți s-a băgat în cap că tu EȘTI sărac, și doar cei bogați pot face și știi cum să facă bani (!?). Ai un balast, niște pietre de moară, niște dificultăți sub formă de **convingeri false**.

De fapt, toți ne naștem cam fără bani, și majoritatea celor care fac bani au ÎNVĂȚAT să-i facă pe parcurs. Iar dacă ei au învățat, poți și tu? Desigur.

Prejudicata cea mai frecventă este că pentru a FACE BANI e nevoie să AI DEJA mulți bani.

E falsă! E doar una din CONVINGERILE TALE, unul din blocajele TALE care te împiedică să FUNCȚIONEZI!

Ca să faci bani, e nevoie pur și simplu **să urmezi niște reguli simple și clare**. Pe care le poți învăța SINGUR, în câteva ore, căutându-le pe internet! Atât!

Și da, **selectând, ALEGÂND CORECT** lucrurile valabile, adevărate, de promisiunile false, sau de sistemele care promit

îmboogățire fără muncă. Pentru asta ai nevoie doar de GÂNDIRE OPTIMĂ.

Unii fac facultatea de management, de business, de administrarea afacerilor, însă cunoștințele pur teoretice acumulate le sunt INUTILE, deoarece partea PRACTICĂ este complet neglijată. Cum te-ar putea învăța să faci bani un profesor care trăiește doar din salariu? Iar dacă ar ști să facă bani, ce interes are el să te învețe CEVA UTIL? El fiind plătit doar să îți predea niște teorii, niște clișee teoretice mai greu aplicabile!

Sunt deja zeci de **cursuri REALE** în România, (eu predau unul din ele), **intensive**, PRACTICE, care te ajută să ÎNȚELEGI în câteva ore cum îți poți deschide o afacere online fără bani, sau cu bani FOARTE puțini. Însă ele sunt de folos numai **DUPĂ depășirea blocajelor proprii, a CONVINGERILOR FALSE pe care deja le avem**. După ce MINTEA ta devine limpede.

Idei eronate, prejudecăți absurde, de genul: „*am încercat ceva și nu a mers, mai are vreun rost să mai încerc?*” sunt peste tot. Dacă O AFACERE (una singură) nu a funcționat într-un anumit moment, este asta un adevăr pentru ORICE ALTĂ afacere? Sau e o generalizare? (Dacă un câine turbat mușcă, **absolut toți** câinii mușcă?). Aceste generalizări și absolutizări sunt generatoare de BLOCAJE interne. Și fac mult rău.

Și convingerea că „*În România nu merge NIMIC*” contrazice flagrant REALITATEA. Atâta timp cât EXISTĂ deja milioane (da, MILIOANE) de firme, de antreprenori, de afaceri de SUCCES, să susții că NIMIC nu merge este ignoranță pură.

„*E greu să faci o afacere!...*” susțin alți negativiști. E oare mai ușor să iei credit de consum de la o bancă? Desigur, asta fac mulți, însă garantez că e și mai greu de returnat acest credit! Cine se sperie de GREUTATE, pornește din start cu un handicap. Indiferent ce CREZI, s-ar putea să ai dreptate! Dacă te-a convins cineva că e greu, și chiar crezi asta, îți va fi foarte greu, și ți se va confirma că da, ai avut dreptate. E tot o formă de gândire disfuncțională.

„*Toți zic să nu încep, că e prea riscant!*” Cine sunt acei TOȚI? (Toți din țară? Din casă? Din familie?) Persoane care au afacerile lor proprii, sau pensionarii și angajații lipsiți de inițiativă? Înainte de a asculta sfatul cuiva, privește-l cu atenție, și vezi dacă are competența de

a-ți oferi părerea lui. Apoi ia decizia dacă să ascuți sau nu acea persoană.

Dacă depășești blocajele, te izbești de „**Nu știi cu ce să încep**”. Păi e simplu, cu ce **SIMȚI că îți place**, în ce poți **TU pune suflet**. Și la ce **te pricepi** TU mai bine. Dacă ai talent la pictură, și îți place mult să pictezi, ar fi inuman să te apuci de studiat la politehnică, pentru a avea o iluzorie garanție că vei **primi cândva (!?) de la cineva (!?) un post undeva (!?)**. Deci **armonizarea DORINȚELOR TALE** cu afacerea pe care o vei porni ar fi calea spre răspuns. Iar dacă **ARMONIA** nu apare, lasă **AFACERILE** la o parte, și lucrează mai întâi pe **ARMONIA TA INTERNĂ**.

„**Firmă/afacere online? E firmă legală? Nu e firmă-fantomă?**” Este cel mai stupid argument, dar e des întâlnit. De fapt firma este clasică, dar **se promovează** și prin mijloace **ONLINE**. Pe un site, pe Youtube, pe Facebook, pe Vimeo și în alte locuri de pe internet. În loc să ai doar un sediu **FIZIC**, în care intră doar clienții din orașul tău, poți avea și unul virtual, la care are acces toată planeta! Câteva miliarde de persoane conectate la internet, din care minimum vreo 7-8 milioane de români! Iată de ce o promovare **ONLINE** este mai ieftină, mai rapidă și mult mai valoroasă decât una clasică. Te pot vizita mii de oameni, la orice oră, și în fiecare zi, inclusiv duminică!

Odată găsit un **SCOP**, și existând **DORINȚA** de a atinge acest **SCOP**, pretinsa „gretate” dispare de la sine. Vei fi deja pe pilot automat. Și după primul pas în direcția potrivită, restul vor veni de la sine. Vocile „binevoitorilor” de ocazie, ale „experților pricepuți la toate”, vor deveni brusc inutile. Vei asculta doar vocea **TA** interioară, și îți vei urma vocația.

Și da, cum se pornește **PRACTIC** afacerea? Sunt lucruri **SIMPLE**, atât de simple, că ți le pot preda în câteva ore. Cu condiția să fi **RENUNȚAT** deja la blocaje (asta ia câteva săptămâni sau luni), și să-ți fi decoperit deja vocația (ea apare de la sine doar după ce blocajele tale dispar).

Iar banii... banii se fac. Fără să fie nevoie de alți bani care să-i atragă. Banii bine investiți produc și ei bani, însă cele mai mari sume vin de la **IDEILE simple, aplicate CORECT în practică**. Iar această aplicare **vine doar după eliminarea piedicilor interne, blocajelor, convingerilor TALE iraționale, limitative**. Pe care le-am exemplificat aici. Și la a căror înlăturare putem lucra împreună. Sau pe care

ALEGEM să le păstrăm, dacă dorim, toată viața. Fiecare DECIDE asta pentru sine.

CONFLICTUL TĂU INTERIOR

De câte ori ai avut strania senzație că **tu te lupți cu tine**? De câte ori ți s-a întâmplat să îți dorești două lucruri diferite, în ACELAȘI TIMP?

Suntem ființe duale, care avem două subpersonalități distincte, două creiere distincte, și două moduri diferite de a gândi, concomitent!

Avem o voce, a RAȚIUNII, care ne spune ce TREBUIE să facem, ce E BINE să facem, ce AȘTEAPTĂ ALȚII să facem. Și o altă voce, INTERIOARĂ, subconștientă, care ne dă de înțeles, discret, dar FERM, ce ne-ar place nouă cu adevărat, ce vrem, ce ne DORIM de fapt.

Iar cele două voci, (ambele ne aparțin), intră adesea în conflict, deoarece fiecare tinde către ALTE IDEALURI. Originea lor e incertă, deși, în linii mari, se pot localiza.

1. Vocea RAȚIUNII PURE este oarecum localizată în scoarța cerebrală, în cele două emisfere ale CREIERULUI RAȚIONAL.

2. Iar cealaltă voce, a EMOȚIILOR, a dorințelor ascunse, are localizarea în RESTUL organismului. În primul rând, în CREIERUL CENTRAL. Emoțional. Care conține glandele hipofiză și pineală. Însă are ramificații puternice în întreg organismul: inimă, stomac, intestine!

O putem numi VOCEA INIMII, deoarece vorbește prin intermediul SENTIMENTELOR, EMOȚIILOR, vibrațiilor, intuiției. Sau vocea MINȚII SUBCONȘTIENȚE.

Deci avem doi „centri” de gândire, unul CONȘTIENT, RAȚIONAL, UMAN, și altul SUBCONȘTIENT, IRAȚIONAL, ANIMAL.

Cel pretins a fi RAȚIONAL se bazează mult pe experiențele din trecut, pe educație, pe un sistem de valori și credințe ÎNVĂȚATE de-a lungul timpului, mai ales în copilărie. Pe clișee prestabilite, pe vocea altora, pe norme sociale, pe reguli de conviețuire. Și e plin de PREJUDECĂȚI, de idei preconcepute, de tipare comportamentale, și de ceea ce eu numesc „dresaje” sociale. De fapt, o adunătură de informații primite de la alții, și considerate adesea în mod eronat ca fiind adevăruri absolute.

Care DEFORMEAZĂ propria noastră realitate subiectivă, și colorează lumea înconjurătoare prin lentilele unor ochelari care o schimbă!

Centrul SUBCONȘTIENȚULUI este localizat chiar în CREIERUL CENTRAL (așa-i că habar nu ai avut de existența lui?). Și joacă un rol fundamental în viața ta. El știe, **instinctiv**, ce e bine pentru tine. Coordonează viața ta, pe pilot automat. Ritmul cardiac, cel respirator, sunt în grija lui, și sunt pe mâini bune. Este responsabil de **emoțiile tale, de sentimente, de senzații, de intuiție**. Și e ca un al șaselea simț, pe care tu te-ai obișnuit să nu îl iei în serios. Ba chiar și să-i negi existența.

Armonia ta interioară are uneori de suferit când vrei să iei o DECIZIE. Să faci o ALEGERE. În acel moment, fiecare din cei doi „centri” are un cuvânt de spus. Și **deciziile** lor pot fi contrare, opuse, discordante. Caz în care apare **conflictul tău interior**.

Fii fără grijă, astfel de conflicte apar zilnic, de zeci de ori pe zi, și sunt ceva obișnuit. Ți sunt de mare folos în viață, deoarece **viața ta** din acest moment este **rezultatul ALEGERILOR TALE** de până acum. Iar dacă în aceste alegeri ai ținut cont de AMBII CENTRI, atunci da, ai luat decizii bune, benefice persoanei tale, și ai o **viață armonioasă**.

Însă dacă ai făcut **prea multe alegeri**, mai ales din categoria celor foarte importante, în care ai ținut cont în special de „**rațiune**”, neglijând „**inima**”, conflictul tău interior EXISTĂ, și poate deveni PERMANENT. Stă ascuns, reprimat, în adâncul ființei tale, și iese la suprafață sub formă de **stări** de TENSIUNE, frustrare, invidie, neputință, sau sub forma unor boli fizice fără cauze cunoscute - diabet, obezitate, tensiune ridicată, probleme cardiace, cancer.

Lipsa de **armonie** în COMUNICARE, mai ales în cea INTERIOARĂ ființei tale, se reflectă și în exterior. Care este de fapt oglinda INTERIORULUI.

Tot ce ai de făcut e să ÎNVEȚI să comunici eficient... cu TINE, cu mintea ta SUBCONȘTIENȚĂ. (Eu asta predau).

Și da, e simplu. Dar numai pentru cei care au urechi să audă, și ochi să vadă. Pentru cei foarte puțini. Pentru cei care tind spre succes. Care vor mai mult. Și ies pur și simplu din mediocritate.

LIBERTATE SAU DEPENDENȚĂ?

Diferența între aceste două stări este mare, și e bine să o percepem corect. Ca să știm unde suntem și ce putem face.

În trecut, străbunii noștri **își puteau gestiona singuri TIMPUL**. La fel **și energia**. Fiecare lua decizia de a munci într-un anumit interval orar, să depună un anumit efort, și să facă pauze când SIMȚEA nevoia. Fiecare dintre ei avea o gospodărie, teren agricol, animale pe lângă casă, și avea o **autonomie**. Muncea cât mai mult, pentru ca să își acopere necesarul traiului zilnic, și pentru a avea un surplus pentru vânzare sau schimb.

Regimul egalitar, socialist, de origine sovietică, i-a obligat pe români să **RENUNȚE la proprietatea privată**, le-a CONFISCAT terenurile, obligându-i să renunțe automat și la o mare parte din animale. Apoi, prin lege, li s-a IMPUS tuturor să **se angajeze la stat**. Astfel că și azi întâlnim acel tipar MENTAL, sentimentul că a avea un loc de muncă la stat este NORMA, și a fi **independent** este o neregulă. O abatere de la normă, aproape o infracțiune!

După ce regimul socialist a fost schimbat, mentalitățile lui au rămas, în special în ce privește IDEEA **DEPENDENȚEI de un loc de muncă**.

Adică o **pretinsă** necesitate de a **renunța complet** la LIBERTATEA deciziei tale asupra TIMPULUI TĂU, și asupra ENERGIEI TALE. Serviciul impune orarul de 8 ore, plus ore suplimentare, și contează prea puțin dispoziția, nivelul de energie. Pauzele se fac organizat, la ore fixe, dacă se mai fac. Și mergem la serviciu ca niște roboței, știind că DEPINDEM TOTAL de acel serviciu, și că ALȚII DECID când ne odihnim, dacă ne odihnim, cum muncim, cât muncim, fără să conteze dispoziția sau nivelul nostru de energie.

Însă acest sistem s-a dovedit a fi neperformant. Un angajat mânat de la spate, cu presiuni, strigăte sau amenințări, motivat pe negativ, va da randament redus. Va sabota propria activitate, și **nu va pune suflet** în ceea ce face. Va tinde, în mod natural, să economisească energie, să tragă chiulul, să se odihnească în timpul programului și mai ales să REFUZE orice cooperare armonioasă cu colegii, clienții, șefii și, în general, cu persoanele cu care intră în contact.

În opoziție, se reia activitatea din sistemul privat. Oamenii PASIONAȚI de ceva anume își deschid propriile afaceri, în care se IMPLICĂ TOTAL, cu mult ENTUZIASM. Iar aceste afaceri fac diferența. Le oferă LIBERTATE celor care le administrează. Și satisfacția de a decide singuri UNDE își canalizează energiile, CUM acționează, CÂND doresc să se odihnească, și când fac ore suplimentare, CE activități dezvoltă, și cu CINE doresc să lucreze. Iar această **posibilitate de a ALEGE** face diferența între nivelul de ENERGIE implicat într-o activitate.

Aici se vede clar diferența dintre cei care fac lucrurile „fără tragere de inimă”, superficial, conduși de FRICĂ. Și cei care le fac din DORINȚA de a reuși, de a fi performanți, de a avea succes.

În termeni simpli, cele două genuri de activități au ca motivație două mari instincte, prezente atât la animale, cât și la oameni: CĂUTAREA PLĂCERII și EVITAREA DURERII.

Evitarea durerii este de obicei mai puternică în regimurile autoritare, când FRICILE de închisoare, de pedepse, de a pierde locul de muncă, de a fi penalizat sau criticat, ating nivele de-a dreptul patologice. Lumea se supune ordinelor, dar se și uzează prematur, devine dependentă de vicii (alcool, țigări), și caută mereu supape de ELIBERARE din suferința ascunsă, neexprimată. Timpul parcă se scurge prea încet, **tensiunea, nerăbdarea, stresul** sunt la ordinea zilei. Devin obișnuite, și sunt considerate ca făcând parte din programul vieții de zi cu zi.

Căutarea plăcerii este la baza activităților pline de ENTUZIASM, când motorul activităților este DORINȚA de succes, de câștig, de a CREA ceva durabil și util. Munca prestată sub un IMPULS de acest gen este plăcută, **curgerea timpului parcă dispăre**, și **sentimentul de împlinire** e de neegalat. Acest gen de activitate era des întâlnită la artiști, firi independente, rebele, însă face bine oricui, sentimentul de ÎMPLINIRE, de satisfacție asupra LUCRULUI BINE FĂCUT fiind ceva inegalabil.

Azi, avem posibilitatea practică de A ALEGE în care SISTEM dorim să activăm. Care stil ni se potrivește cu adevărat, și cum vrem să funcționăm.

Pe de o parte modul în care am fost crescuți (de fapt dresați) ne impune vechile norme, pe de altă parte dorința noastră NATURALĂ,

adesea reprimată, ne cere **să ne RESPECTĂM propria persoană**, și să ne urmăm vocea inimii.

Însă o DECIZIE fermă este dificil de luat, așa cum animalele crescute în grădina zoo refuză să evadeze, chiar și când gardul a fost desființat. LIBERTATEA le sperie. Uneori doar puii lor ar avea curajul să o experimenteze, însă părinții lor se alarmează îngrozitor la acest gând.

Tu ce alegi? Evitarea durerii și stagnarea în DEPENDENȚĂ față de un sistem erodat, sau căutarea plăcerii, și căutarea autonomiei și LIBERTĂȚII?

NECESITATEA ELIMINĂRII BLOCAJELOR EMOȚIONALE

Multă lume realizează că are nevoie de o direcție clară în viață, de o schimbare radicală, de echilibru emoțional și sufletesc, însă puțini fac ceva în acest sens.

Majoritatea se află în faza de NEGARE, refuză să ACCEPTE că se întâmplă ceva, că **solicitările zilnice** sunt tot mai mari, și că le fac față tot mai greu. Încep **să se mintă singuri**, susținând că STRESUL, tensiunile, încordarea, nervozitatea, lipsa unui bun autocontrol, sunt lucruri normale (!) în viața lor, și că se pot obișnui cu ele (!), sau ele vor dispărea de la sine (!), sau măcar vor rămâne la un nivel acceptabil. NEGAREA este o forță puternică, un tipar ce **se opune** redobândirii echilibrului sufletesc. Iar puterea ei vine tocmai din faptul că REZOLVAREA unei situații nedorite începe întotdeauna de la **ACCEPTAREA existenței ei!** Negând existența unei probleme, **o permanentizăm**. Ea devine parte din noi, și **renaște** periodic din propriile noastre slăbiciuni!

Ieșirea din starea de NEGARE necesită mult **CURAJ**, în timp ce stagnarea în starea respectivă necesită doar resemnare și lipsă de responsabilitate.

Mai există credința că o problemă NEGATĂ va dispărea de la sine, la fel cum gunoiul ascuns sub covor devine (pe moment) invizibil. Însă emoțiile negative REPRIMATE rămân acolo, **se amplifică** și se ACUMULEAZĂ treptat, transformându-se în AFECȚIUNI FIZICE, în boli ale organismului, în cadrul procesului de SOMATIZARE. După medicina orientală, peste 80-90% din boli **au la origine emoții**

negative reprimare. Și dispar doar după rezolvarea CAUZELOR PROFUNDE, de natură emoțională, a **conflictelor interioare** care le-au generat! Ulcerul, obezitatea, infarctul, tensiunea ridicată, insomniile, depresiile, fricile, unele boli de piele, diabetul și chiar și unele **cancere au cauze emoționale profunde.**

Uneori, refuzăm asumarea RESPONSABILITĂȚII, și preferăm să **dăm vina pe cei din jur** pentru comportamentele și emoțiile NOASTRE negative! Avem convingerea FALSĂ că DEPINDEM de **alte** persoane, că **alte** persoane, situații sau obiecte pot decide destinul NOSTRU, fără ca noi să avem **permisiunea** (!) să facem ALTE ALEGERI, schimbându-ne viața în bine! Iar a ne SCHIMBA pe noi, în bine, aducând FERICIRE în propria noastră viață, este cel mai bun lucru pe care îl putem face pentru noi! Însă eforturile în acest sens **ne aparțin** în totalitate, și presupun asumarea unei RESPONSABILITĂȚI.

FRICA de schimbare și de a ACCEPTA ghidarea cuiva este un factor important în eșecuri. Fără nici o excepție, toți campionii din sport, și toți managerii de succes din afaceri au în spate o echipă de antrenori și consilieri.

Fapt care arată că există o mare DISPONIBILITATE DE A COOPERA, de a lucra în echipă, de a **accepta ghidare profesională** din partea unor experți. Și de a înțelege că multitudinea de informații din mai multe domenii **depășește** cu mult capacitatea unei singure persoane. Oricât de inteligent sau de pregătit ești, mă îndoiesc că vei fi capabil să rezolvi o multitudine de probleme din domenii diferite, în timp util, și fără costuri. Adesea e mult mai eficient să apelezi la experți din exterior. Iar dacă ești convins că le poți face pe toate, ești de fapt blocat într-o fază de NEGARE, o fază din copilărie numită **omnipotența infantilă**, specifică vârstei de 4-5 ani, când lipsa de realism și imaginația debordantă te fac să te crezi pentru o vreme stăpânul lumii. Persistența acestei stări la vârsta adultă te face **necooperant, izolat**, și duce la **nefericire și singurătate.**

Uneori, te refugiezi în rolul de VICTIMĂ, în care te simți bine, și din care refuzi să ieși, deoarece te-ai obișnuit să fii compătimit, și asta te face să te simți în siguranță. E tot o fază neconsumată a copilăriei, în care ai rămas prizonier.

Tendința de AUTOSABOTARE, de **autopedepsire**, de a te **complace în situații defavorizante**, este una din cele mai frecvente

și mai ciudate manifestări ale instinctului morții. La nivel subconștient, vrem să murim, și atunci **ne facem rău** NOUĂ cu bună știință. Iar dacă sinuciderile violente sunt mai rare, nu același lucru se poate afirma despre „sinuciderile” lente.

Prin autointoxicare cu diverse toxine (alcool, tutun, medicamente sau alte substanțe interzise sau industriale). Iar **aglomerarea de emoții negative** ne servește uneori în acest scop, fiind o tendință masochistă (opusul sadismului). Iar acest masochism (agresiune îndreptată asupra propriului organism) ne agresează sufletul cu sentimente de rușine, vinovăție, invidie, frustrare. Și asta în mod repetat, aproape continuu. Astfel încât o întâmplare nefericită oarecare este **EVOCATĂ** în mod **REPETAT** de câte ori avem nevoie de emoții negative. Care se vor **repeta**, se vor **amplifica** de la o zi la alta, și se pot **acumula** până la saturație, izbucnind în afară prin intermediul îmbolnăvirilor.

Decizia de a fi **FERICIT**, de a **elimina** emoțiile negative, de a avea o viață proprie, care curge de la sine, fără prea multe influențe negative din exterior, aparține fiecăruia! Iar **tehnicele moderne** care asigură oricui **accesul la propriul subconștient**, la **armonizarea** dintre rațiunea ta și sufletul tău, sunt azi disponibile oricui. La prețuri mai mult decât modeste. Iar dacă vrei să economisești banii, evitând consilierea unui expert, vei constata că emoțiile negative pe care le porți în suflet ani de zile te vor costa de sute de ori mai mult, prin pierderile emoționale și materiale care puteau fi ușor evitate!

PLANIFICAREA ȘI SECRETUL SUCCESULUI

O simplă agendă poate face diferența! Faptul că pui pe hârtie **OBIECTIVELE** tale, le crește acestora foarte mult **șansele de a fi împlinite**. Deoarece obiectivele sunt adesea **VISE** cu **termen limită de îndeplinire**. Poți spune ceva de genul: „Vreau o mașină”, caz în care e o simplă **DORINȚĂ**, sau poți trece în agendă: „Vreau să îmi cumpăr mașina **MEA** până la 15 septembrie.” Dacă ai sesizat, diferența dintre **O MAȘINĂ** și **MAȘINA MEA** este enormă.

Dacă ea rămâne un vis, sau se **TRANSFORMĂ** într-un **OBIECTIV**, depinde de modesta ta **AGENDĂ**. Și de ce **scrii TU în ea**, cu mâna ta. Iar **TERMENUL LIMITĂ** este iar un element important,

deoarece existența acestuia **te va mobiliza** să acționezi ZI DE ZI în sensul dorit.

La fel, dacă spun că „vreau să merg într-o zi la munte”, e ceva relativ, însă dacă am planificat și notat în agendă că în data de 12 martie merg la munte, și în dimineața zilei de 12 martie deja sunt în mașină, pornesc, și am deja stabilit clar traseul, șansele mele de a AJUNGE la destinație sunt foarte, foarte mari!

Un vechi proverb spune că „*PRIMUL pas este deja jumătate drumul*”. Iar acest prim pas este transformarea VISULUI, DORINȚEI, în OBIECTIV cu dată limită de atingere.

Iar această TRANSFORMARE se face simplu, printr-o notiță clară în AGENDA TA!

Și da, e vorba de agenda ta ZILNICĂ, pe care te-ai obișnuit să o **scrii** TU zilnic, să o respecti zilnic, și care are pentru tine un **rol semnificativ**. Valoarea unei agende anuale (costă vreo 12-14 ron) este uriașă, dacă (și numai dacă) aceasta este folosită corespunzător.

Ciudat, dar mai puțin de 5% din români folosesc agenda. Și acei 5% dețin probabil mult mai mult de 50% din resursele financiare ale țării! Iar CEILALȚI **au ALES să trăiască la întâmplare**, să se lase purtați de VALURILE vieții și să devină tot mai confuzi sub bombardamentul INFORMAȚIONAL la care sunt supuși de către mass-media.

Creierul nostru era setat pentru perioade scurte de muncă intelectuală moderată, alternând cu cele de relaxare, și **surplusul de informații**, abundența exagerată de știri ne BULVERSEAZĂ. **Arta de a FILTRA** acest FLUVIU informațional este VITALĂ azi, iar o SELECȚIE (alegere) eficientă a lor se poate face doar printr-o planificare eficientă. Anticipată. Iar acest proces presupune câteva etape.

În primul rând, e bine să avem o PRIVIRE DE ANSAMBLU asupra **tuturor sarcinilor**. Pe care să le VEDEM notate și să le COMPARĂM. Pentru a putea PRIORITIZA. Adică ALEGE ce este cu adevărat important, și prioritar, și ce poate fi amânat, anulat sau reformulat. Alocăm câteva MINUTE pe zi pentru această analiză și pentru recadrarea sarcinilor, și descoperim că ÎNJUMĂTĂȚIM timpul necesar pentru a le îndeplini! Și asta prin simpla lor organizare. Din cele aproximativ 1000 de minute ale unei zile, vom economisi uneori 200-300 de minute (adică 3-5 ore!), doar prin **organizarea eficientă a**

timpului! Iar planificarea în sine, notarea în agendă, analiza și prioritizarea ne vor lua doar 10-20-30 minute pe zi!

Iar economia de timp realizată se va putea transforma ușor în bani, activități suplimentare, timp pentru relaxare, familie sau propria persoană. Timp pentru a învăța ceva nou, pentru dezvoltare personală, pentru planificarea atentă a propriului tău succes!

Ca **life-coach**, atribuțiile mele sunt doar să îți explic **importanța planificării și modurile** în care o poți face eficient. Iar ție îți revine sarcina de a completa zilnic propria ta agendă, de a te organiza, și de a **câștiga timp, bani și succes!** Batem palma?

DIFERENȚA DINTRE RAI ȘI IAD

Deși diferența dintre ele este foarte mare, ai o capacitate nativă de a o ignora. Ajunși de la fenomenul des întâlnit de NEGARE a existenței lor, până la tendința dogmatică de a le „localiza” prea departe în timp și spațiu, în viața de apoi. Însă ambele sunt AICI, prezente ACUM în viața fiecărei persoane!

Mai mult, ai PRIVILEGIUL extraordinar de a putea ALEGE singur, în deplină cunoștință de cauză, ce accesezi, care din cele două STĂRI. Pentru că da, Iadul și Raiul sunt STĂRI INTERIOARE ale fiecărui om. Iar stările sunt CREATE de TINE. Și de oamenii din jurul tău, pe care TOT TU ÎI ALEGI.

Și da, poți să experimentezi mai des stările negative, adevărat Iad pe pământ, deoarece asta ALEGI. Și mai mult, poți oricând pretinde că ALȚII sunt vinovați, sau că NU POȚI să te aperi de ALEGERILE LOR. Mai mult, ai devenit expert în AUTOSABOTARE. În a face lucrurile în așa fel încât să ALEGI SĂ PERMIȚI să îți fie indusă o stare negativă de către ALTE persoane. Pretinzând în continuare că nu poți face nimic, și NEGÂND cel mai important instrument pe care îl ai, puterea ta DE A ALEGE. De a DECIDE singur, independent, cu CINE ALEGI să îți petreci timpul, și cine să facă parte din viața ta.

Tot ce ai de făcut e să OBSERVI. Să îți dai voie să SIMȚI. Să analizezi atent SITUAȚIILE și OAMENII din VIAȚA TA. Apoi să fii CONȘTIENT că tu singur **ai atras** toate aceste situații, și **toate persoanele repective**. Că dacă ai fi dorit, puteai EVITA ușor, ALEGÂND să schimbi anturajul, și automat și situația incomodă.

E greu de **ACCEPTAT** acest adevăr simplu? E simplu, tot ce ai de făcut e să îți asumi **RESPONSABILITATEA DECIZIILOR TALE**. Tu ai **ALES** de fiecare dată, chiar și înainte de a fi major. Ți-ai ales școala la care să mergi, ținând cont și de **DORINȚELE TALE**, și de **SUGESTIILE** altora. Ți-ai ales profesia, și locul de muncă. Excepțiile erau pe vremea sclavagismului (când erai cu cătușe la picioare, și posibilitatea de **ALEGERE** era extrem de redusă). La locul de muncă ai un anturaj, care e, indirect, tot alegerea ta. Poți oricând găsi alt loc de muncă, poți pleca oricând în altă țară, poți alege oricând o altă profesie, poți face oricând o altă școală.

Chiar și partenerul de viață poate fi oricând **schimbat**, dacă e diferit de așteptările tale.

Poți acționa pentru determinarea unei schimbări în comportamentul acestuia, îi poți cere asta, sau poți alege să renunți la relația cu acesta, dacă el (ea) **ALEGE** să fie diferit(ă) de viziunea ta. **LIBERTATEA** de a **ALEGE** este deplină, iar dacă ai ales greșit, o corectură mai mult sau mai puțin radicală este tot **DECIZIA TA. TU ALEGI**.

Și dacă tu alegi, și ai o infinitate de variante, de alegeri, de decizii, de ce te plângi pentru ce tot **TU ai ales PÂNĂ ACUM?** Poți **ALEGE** altceva, începând de mâine, de săptămâna viitoare, de luna viitoare, sau poți să amâni la nesfârșit **DECIZIILE** pe care le **POȚI** lua și acum.

Acest articol are rolul de a-ți releva **PUTEREA TA de a ALEGE CONȘTIENT**. Putere de care **ai uitat**, pe care probabil ai **neglijat-o**, sau pe care nu ai **CONȘTIENTIZAT-O** încă.

Starea pe care o ai tu în acest moment este **REZULTATUL** exclusiv al **ALEGERILOR** tale, de-a lungul vieții **TALE**. Proces asemănător unui joc de șah. Iei decizii la **FIECARE** mutare, și fiecare decizie are un impact major asupra **ÎNTREGII** tale vieți. Și din acest motiv **ALEGERILE** mutărilor tale e bine să **ÎȚI APARTINĂ**. Cei de pe margine care își dau cu părerea te pot influența puțin, te pot ajuta, sau îți pot da idei, dar **TU** ești singurul care face (și **ALEGE**) mutările. Și care își asumă integral **RESPONSABILITATEA** pentru înfrângere sau victorie.

Până și decizia **TA** de a alege să colaborezi cu un **life coach** pentru ca să te ghideze îmi arată **RESPONSABILITATEA TA**,

grija pentru a lua decizii de VALOARE, pentru a ALEGE să trăiești o viață DE CALITATE!

VREAU SĂ FAC BANI!

La prima ședință de coaching online pe care o ofer gratuit și necondiționat oricui o solicită, identificarea SCOPURILOR pe care clientul dorește să le atingă este o prioritate. Și unul din scopurile declarate cel mai des este și BUNĂSTAREA MATERIALĂ. Chiar dacă e definită uneori timid, ca fiind vorba doar de intenția obținerii unui venit suplimentar.

Mie însă îmi sare în ochi dorința pur materialistă exprimată simplist, de A AVEA. E un tipar românesc. Și atunci explic fiecărei persoane interesate de A AVEA, că fazele dezvoltării personale sunt A FI (a deveni), A ȘTI (a învăța cum să) și abia apoi A AVEA (care vine automat după primele două).

De fapt, legea atracției indică faptul că atragem ceea ce SUNTEM. Adică e nevoie să FII/SĂ DEVII mai întâi ANTREPRENOR, să ai o atitudine, o mentalitate de antreprenor, ca să te poți PREGĂTI (să poți învăța cum să faci banii). Altfel, aș recomanda oricui doar să facă o facultate de MANAGEMENT și să devină astfel bogat doar prin faptul că ȘTIE. Fără să mai FIE nevoie să devină antreprenor.

În practică, faci facultatea, dar rămâi sărac, sau în cel mai bun caz îți ieși un job, devenind un simplu ANGAJAT. Și asta e valabil pentru ani de zile, până capeți o experiență REALĂ de viață. DEVII manager adevărat după 5-10-20 de ani de experiență practică, ȘTII ce ai de făcut, ÎNVEȚI multe lucruri practice, și abia apoi AI BANI.

Scurtăturile există, însă fiecare din ele necesită exact ACEIAȘI pași: A FI, A ȘTI, A AVEA. Și se începe obligatoriu cu A FI. Cei care încep prin A AVEA, fără să FIE pregătiți, pierd totul în câțiva ani – cazul câștigătorilor la loterie, sau al moștenitorilor unor mari afaceri la acumularea căreia au contribuit prea puțin și pentru care au fost pregătiți insuficient.

A FI înseamnă a crea ATITUDINEA de antreprenor, ceea ce în termeni de dezvoltare personală înseamnă a DEVIRUSA creierul de DRESAJUL SOCIAL care i-a fost impus încă de la grădiniță. Iar

când erai la grădiniță, a fi patron, a face comerț, a face bani din venituri extrasalariale era o infracțiune riscantă! Azi lucrurile stau exact pe dos, a fi ANGAJAT e un mare RISC (imposibil de estimat sau calculat), deoarece locurile de muncă SIGURE sunt o iluzie.

Tehnologia avansează extrem de rapid, lucrurile **se schimbă** cu o viteză amețitoare, și a STA PE LOC este deja împotriva logicii elementare. Ca în bancul cu Ițic și Ștrul. Ițic își cumpără Dacia, și Ștrul un BMW. Ițic pornește cu Dacia, iar Ștrul pornește mai târziu și îl depășește ușor și rapid. A doua zi Ițic e în spital, accidentat serios. Când a fost depășit de BMW-ul mergând cu mare viteză, **a avut ILUZIA că Dacia lui stătea pe loc**, și a coborât din mers...

De aceea îmi încep trainingul cu **A FI**. Lucrez **ca tu să DEVII antreprenor**, să începi să gândești **LIBER de prejudecăți**, să lași la o parte **CONVINGERILE și credințele tale false**, autoblocante, să elimini **BLOCAJELE** care te țin pe loc, și care te împiedică să utilizezi la maximum POTENȚIALUL tău intelectual de care deja dispui.

După ce tu ai DEVENIT conștient de el, și EȘTI dotat cu **mentalitatea și atitudinea de antreprenor**, înveți extrem de rapid tot ce ai nevoie pentru a porni o afacere FĂRĂ SĂ AI CAPITAL. Ideea falsă că „**e nevoie de bani pentru a porni orice afacere**”(?!) a fost deja eliminată, și tot ce ai nevoie e învățarea unor reguli de bază extrem de simple. Odată ce le **ȘTII**, le respecti pur și simplu, și treci la ACȚIUNE, cu AFACEREA TA.

Complet INDEPENDENT, autodidact, și liber. Decizi SINGUR ce sistem ți se potrivește, ce produs sau serviciu poți să oferi comunității. Ce ÎȚI PLACE SĂ FACI. Și cu ce poți fi util altor persoane din orașul, țara (sau mai nou planeta) în care locuiești! Iar dacă faci asta, vei AVEA banii pe care îi dorești, și mai ales cei pe care îi MERIȚI! Și exact atâtia bani ai și acum! În concordanță cu ceea ce EȘTI tu chiar ACUM. Mă poate contrazice cineva cu argumente?

SUNTEM OARE MARIONETE?

Da, suntem. Tehnicile LOR de MANIPULARE sunt descrise mai jos. Însă NEGĂM agresiv și refuzăm să ACCEPTĂM acest adevăr neplăcut. Suntem MANIPULAȚI de multe **persoane, instituții, sisteme, ziare, televiziuni, rețele de „socializare” pe internet, companii comerciale** etc. Și da, e DREPTUL lor să facă asta, dacă

astfel pot obține PROFIT. E o lege economică, ceva de genul: LIPSA DE INFORMAȚIE COSTĂ! (De fapt IGNORANȚA costă!)

Fără a fi vorba aici de teorii, conspirații sau alte chestii neclare sau nedovedite, mă voi rezuma doar la ceea ce VĂD, cunosc și pot observa direct, fără vreun efort deosebit în acest sens. Și putem vedea cu toții.

Intru în primul magazin de birotică și papetărie, văd o jucărie la modă, o vreau, o cer... costă 500 ron. Renunț la achiziție, acasă o caut pe net și o găsesc la 300... Tot e prea scump, e doar un moft... Până la urmă o găsesc în Franța la 27 de euro... Sub un sfert din prețul de magazin din România. Sunt oare românii mai bogați decât francezii? Sau sunt mai incapabili să se INFORMEZE repede și corect? A doua variantă mi se pare mai probabilă.

Însă e un exemplu pur comercial. Manipularea e mult mai puternică, mai perceptibilă și mai periculoasă și în alte domenii. Deschid „tembelizorul” (e vorba de aparatul TV pus DOAR pe canale românești) și constat că 90% dintre știri folosesc limbajul HIPNOTIC. Adică acea viteză artificială, (complet diferită de vorbirea naturală) de 150 de cuvinte pe minut, menită să **REDUCĂ capacitatea de filtrare, de rațiune**, de discernământ a ascultătorului. Și mai ales lipsa PAUZELOR între două știri, care nu îți mai dă răgazul de a mai avea timp să gândești dacă e sau nu adevărat. Fie și lipsa acestui răgaz **te blochează** mental, ca om rațional, și iei de bun ceea ce ți s-a spus: Că e război, cutremur, dezastru... Nu contează UNDE, că la asta nu te mai poți gândi. Ești sub tirul MITRALIEREI mediatică, care vine URGENT cu următoarea știre, la fel de panicardă. Te bagă fără să vrei în HIPNOZĂ.

Ca trainer în tehnici de hipnoză, știu ce spun. Și știu ce riști dacă te uiți la „știri”. În ce hal ajungi în mai puțin de 30 de minute! Repetate zilnic, au efect puternic asupra întregului tău organism, prin GENERAREA unei stări de stres cronic.

Ce te faci dacă tu NU TE UIȚI la știri? Vrei să te ferești de MANIPULATORI, și fie închizi televizorul, fie îl folosești corespunzător, uitându-te la canalele pentru oameni obișnuiți, la care se uită și restul planetei (Discovery, National Geographic etc). Însă petreci 8-10 ore pe zi din viața ta **ÎNCONJURAT de ignoranți care SE UITĂ la știri, și PREIAU toxinele induse de ele!** Pe care ți le inoculează treptat și ție. **Te contaminează ȘI PE TINE** cu FRICA

LOR, cu NELINIȘTEA, ANGOASELE, TEMERILE și FRĂMÂNTĂRILE preluate de la niște manipulatori profesioniști.

În final, poți constata că și tu ești (sau devii tratat) **la fel ca restul lumii**, că subiectul discuțiilor tale sunt DNA-ul, arestările, politica și alte chestii **pe care te FOCUSEZI** și cu care **TU îți consumi ACUM energia**, deși ar fi de făcut în acest timp **multe ALTE lucruri utile...**

De exemplu, ți-a spus cineva la știri că **poți PORNI O AFACERE PROPRIE pornind de la zero, fără bani?** Și că deja sute de români fac asta? Și când spun afacere proprie, e chiar așa, fără nici o legătură cu sistemele multilevel marketing (MLM-uri) care sunt de fapt afaceri ale ALTORA! Tu însă **NU AI TIMP să te informezi, să te documentezi și să te PREGĂTEȘTI pentru a avea o mică afacere proprie**, care ți-ar putea aduce libertate financiară! Pentru că **ÎȚI RISIPEȘTI ENERGIA** pe lucruri complet NESEMNICATIVE!

La fel, știai că relațiile interumane și intrafamiliale **ți se pot îmbunătăți** după doar câteva ore de curs EXPERIENȚIAL? (practic). Mă îndoiesc de faptul că ți-au spus asta la TV. Au ei interesul ca tu să fii echilibrat, să ai **RELAȚII ARMONIOASE** cu cei din jur? Sau **vor ca tu să fii stresat**, și să faci cumpărături compulsive, inutile, doar de dragul de a te calma? (fenomenul de shopping!).

Te-au avertizat cumva că sistemul medical e bazat pe vânzarea de medicamente, care au devenit, oficial, în SUA, a treia cauză a mortalității? (după bolile cardiovasculare și cancer). Sau te-au bombardat zilnic cu reclame la medicamente? (reclame care ar trebui, și **PROBABIL** vor fi în curând **INTERZISE!**).

Ți-a mai spus cineva despre **capacitatea ta naturală de AUTOVINDECARE?** Dar despre **ÎNCREDEREA TA** în propriile abilități, și în **POTENȚIALUL TĂU**, pe care le folosești în proporție de 4-10%??? Chiar dacă cineva ți-a pomenit despre asta, ai uitat... erai prea preocupat de problemele ALTORA. Ale șefilor tăi, ale familiei tale, sau ale politicianilor români, puși abia ACUM să plătească pentru cât au furat în 25 de ani. Și este arhisuficient să te amețească mediatic, doar ca să-ți **DISTRAGĂ ȚIE ATENȚIA** de la problemele TALE REALE. Pe care tu, chiar dacă le vezi, le vei **NEGA**, sau **vei amâna la infinit rezolvarea lor**, dintr-o pretinsă (**ȘI FALSĂ**) **LIPSĂ DE TIMP!**

Ești asemenea taurului din arenă, atât de **preocupat** să se lupte cu eșarfa roșie, (o falsă țintă care îți distrage complet atenția) încât nici

măcar nu realizează CINE și mai ales CUM îl lovește sistematic, lichidându-l încet, dar sigur.

UTILITATEA CRIZEI

Criza este **cel mai bun lucru posibil**. Este singura modalitate care **ne asigură TREZIREA reală**. Este semnalul de alarmă care ne arată că o **SCHIMBARE este INEVITABILĂ**, și că amânarea adaptării la noile condiții ne-ar prelungi inutil suferințele.

NEGAREA (I) crizei înseamnă automintire, sau fraiereală pe față. Doar românii negau acum 5 ani ceea ce americanii recunoșteau de multă vreme. Și încă mai sunt mulți care neagă existența crizei, de frică, din ignoranță, sau din dorința de a-și face curaj mințindu-se.

În loc să ne plângem de criză, putem să o **ACCEPTĂM (II)**. E primul pas care **ne pregătește** să-i facem față. Pentru că da, rezolvarea unei situații incomode **începe cu RECUNOAȘTEREA ei**, cu **ACCEPTAREA (II)** existenței ei. Cu oprirea autoamăgirii și a speranțelor iluzorii (de genul câștigului la Loterie). Cu înfruntarea unor adevăruri incomode.

Și dacă am ajuns la acest nivel, să **ACCEPTĂM (II)** realitatea așa cum este, intrăm automat într-o fază și mai avansată, de **PREGĂTIRE (III)**. Care ne **MOBILIZEAZĂ, ne prepară** pentru ceea ce urmează. Devenim brusc mai eficienți, mai atenți, mai preocupați de viitor, și mai **IMPLICAȚI** în căutarea unor **SOLUȚII PRACTICE** pe termen lung!

Etapa de **pregătire** ne poate consuma timp și energie, ba chiar și niște bani, dar dacă vrem să o sărim vom constata că este neproductiv. Orice progres presupune o **pregătire atentă**, și mai ales eficientă, cu pași succesivi și fermi.

Odată avansați în **PREGĂTIRE (III)**, vom ajunge, mai devreme sau mai târziu, la **principala etapă** pentru care ne-am pregătit, cea de **ACȚIUNE (IV)**. În care vom înfrunța, în sfârșit, cu toate forțele, și cu mari șanse de succes, orice criză. Fie economică, fie socială, fie profesională. Pentru că numai această fază, **ACȚIUNEA (IV)**, este **singura eficientă** în combaterea efectelor crizei. Ca să ajungem să putem afirma, ca și speakerul LORAND SOARES SZASZ, că „**E criză? Eu ALEG să nu particip!**”.

Acum, că știi etapele necesare înfruntării crizelor economice (**negare, acceptare, pregătire și acțiune**), o să te rog să îți faci o autoevaluare, ca să vezi unde te situezi:

1. Dacă ești în faza de **NEGARE (I)**, **nu vei citi acest articol**, și după primele 3 rânduri te vei plictisi și vei închide cartea... Tu nici nu prea mai contezi, ești **victimă sigură** a crizei. (scriu asta pentru că știu că nu citești, nu te poți concentra pe un text prea lung, și nici nu ai răbdarea necesară). Cam 60-80% din români se află aici. (Pare mult?)
2. Dacă ești în faza de **ACCEPTARE (II)** e mai bine. Acest articol e scris ca să **te pună pe gânduri**, și să **te prepare** pentru **ACCES** în faza următoare. **Începe ACUM** să te **PREGĂTEȘTI**, mâine poate fi prea târziu! Doar cel mult 20-30% din români sunt sau au trecut pe aici.
3. Dacă ești în faza de **PREGĂTIRE (III)**, e bine! Mă bucur pentru tine! Ești pe drumul cel bun. **Ai intuit direcția potrivită, ai ales drumul** cel mai bun, **știi deja destinația**, și curând, într-o zi, **VEI PORNI!** O călătorie de mii de kilometri începe cu un pas, iar **primul pas** făcut în **direcția potrivită** înseamnă deja **un progres enorm** față de restul lumii. Cel mult 5-10% dintre români **se pregătesc în mod REAL** pentru viitor, și aici am în vedere **un sistem experiențial de pregătire**, fără legătură cu vânătoarea de hârtii (adesea fără acoperire!) numite diplome universitare. Dacă ai citit până aici, **ești pe val**. Te pregătești de zor! Succesul tău e doar chestiune de timp.
4. Faza de **ACȚIUNE (IV)** este **singura** care îți poate oferi **SUCCESUL**. Poți ajunge aici numai dacă ai trecut prin fazele II și III, și dacă ai **determinare, hotărâre și curaj**. Mai puțin de 3-5% dintre români sunt aici, sunt deja **PREGĂTIȚI**, și au găsit **resursele, informațiile** potrivite și mai ales **CURAJUL** de a porni pe un drum riscant, dar provocator. Lor aș vrea să le ofer sprijinul meu, ca **LIFE COACH**. Și doar ei sunt deja **PREGĂTIȚI** să îl valorifice la maximum. Să fie **GHIDAȚI** spre succes de experiența mea, și de intuiția lor foarte inspirată!!!

MANIPULAREA PSIHICĂ ȘI MINTEA TA SUBCONȘTIENTĂ

Ca specialist care lucrează cu mintea **SUBCONȘTIENTĂ**, existența ei îmi este foarte clară, și tehnicile de **armonizare a minții conștiente cu cea subconștientă** îmi sunt **instrumente de lucru**. Așa

că rămân uneori surprins să văd câtă lume pretinde că **nu știe de existența minții subconștiente**, că „nu crede” în ea, sau că o consideră un accesoriu neimportant, deoarece noi suntem, cică, oameni „raționali”.

Cât despre cercetările mai multor savanți care au demonstrat că peste 80% din decizii **sunt pur emoționale**, și că **se iau la nivel SUBCONȘTIENT**, ele sunt descoperiri validate științific, sunt publice, și nesecrete. Însă azi secretele se pot păstra doar într-un singur fel, prin expunerea lor publică, prin marginalizare și compromitere.

Apar tot felul de secte, de falși vindecători, de povești miraculoase, în care se amestecă adevăruri fundamentale cu misticisme ieftine, cu scopul clar de a arunca în derizoriu știința numită PSIHLOGIE, pe care o discreditează mai rău decât a făcut-o Elena Ceaușescu acum vreo 35 de ani! (Închizând în 1980 toate facultățile de psihologie din România!). Era periculos să se trezească românul, și azi e și mai periculos! Cei care știu cine sunt, greu mai pot fi folosiți ca masă de manevră!

În final, românul devine **și mai ușor de manipulat**, însă e convins că **ceea ce a învățat el** la școală (o sumă de teorii utile doar unui simplu ANGAJAT dintr-un domeniu oarecare) este deja suficient.

Și tocmai această **autosuficiență** este periculoasă, și duce la NEFERICIRE.

De această ignoranță **profită** în primul rând firmele multinaționale, care folosesc **persuasiunea subconștientă** în scopul MANIPULĂRII MASELOR, pentru influențarea cărora este suficient **să se atingă** niște „butoane” pur emoționale. Astfel, cumpărăm un șampon ordinar, sub **iluzia** promisiunii unui „păr mătășos și strălucitor”, pastă de dinți toxică, produsă în China, sub **iluzia** promisiunii unor „dinți albi și strălucitori”, și votăm niște infractori iresponsabili deoarece mass-media ni-i prezintă ambalați ca fiind „**salvatori naționali**”, sau **mesageri ai „schimbării”**.

Toate aceste scamatorii de marketing (adică manipulări ordinare ale populimii) sunt posibile datorită **accesului lor ușor și rapid** la MINTEA TA SUBCONȘTIENTĂ. Orice agent de vânzări care a făcut un curs de vânzări de câteva zile te poate determina cu ușurință să intri în datorii pe 30 de ani, cu dobânzi imprevizibile și variabile, pentru a-ți cumpăra un amărât de apartament, care peste 10 ani va fi depășit din punct de vedere energetic, tehnic și locativ.

Iar dacă refuzi să te dezvolți, **să înveți despre cum funcționezi tu** și mai ales **MINTEA TA SUBCONȘTIENȚĂ**, pentru a **PROGRESA** și a deveni **EFICIENT**, ar fi bine să știi câte ceva despre tine **măcar pentru a te feri de MANIPULAREA** politicianilor, marketerilor, șefilor, patronilor, și în general a indivizilor care au studiat și ei câte ceva din modul în care funcționează **MINTEA SUBCONȘTIENȚĂ**. Care nu numai că există, ci **te conduce în mare măsură**, determinând **FIECARE DECIZIE a ta**. Iar dacă viața ta nu este cum dorești tu să fie, e din cauza **ALEGERILOR TALE**, **făcute la nivel subconștient**, sub influența **MANIPULĂRII** din partea altora.

ANALFABETISMUL FUNCȚIONAL

Deși liceul e obligatoriu în România, numărul **ANALFABEȚILOR FUNCȚIONALI** este extrem de mare. Și mă refer în mai mare măsură la cei care deja cunosc literele, pot citi un text, au nivelul intelectual pentru a înțelege acest text, însă le lipsește capacitatea de concentrare și răbdarea pentru a citi acel text cu atenție focusată, până la capăt.

Cauza e dată și de **dependența de televizor**, care induce o **lene intelectuală**, o adevărată hipnoză colectivă. Sau **dependența de jocuri video**, care induce o **grabă nefirească** și o **continuă căutare** de senzații tari, și rapiditate. La acestea se adaugă **ritmul impus** al vieții cotidiene din orașele mari, care contaminează aproape fiecare individ. Ajungându-se la **suprasaturația** cu informație.

În final, suntem o țară locuită **majoritar de zombie neliniștiți**, care cumpără cărți pe care **UITĂ să le mai citească**, asta în cazul fericit în care deja le-au deschis.

Chiar și citirea acestui articol **va fi abandonată** înainte de final **de circa 80% dintre cititori**, care vor încerca să îl citească „pe diagonală”, adică pe sărite, scopul lor fiind doar găsirea celui eventual „ceva” esențial sau miraculos, care să le rezolve o problemă acută pe care ei înșiși nu o pot digera. Sau care vor fi repede deturnați din lectură de către diverși factori – telefon, filme, o știre TV sau de un mix de alte activități sau persoane care nu apreciază independența lor.

În fond, puțin contează **DE CE** măcar 4 din 5 cititori **sunt INCAPABILI să citească un articol**, dacă sunt analfabeți complet, sau

dacă **pot totuși citi** dar **nu au răbdare** și nici **abilitatea necesară de focusare a atenției**. Din punctul de vedere al informației, e exact același lucru, doar o cincime dintre voi vor putea accesa esențialul.

Restul de patru cincimi ce fac? Păi restul „populimii” nici măcar nu mai contează. Nici măcar nu vor sesiza că am folosit acest cuvânt inventat, o combinație între „populație” și încă un cuvânt mai indecent, termen folosit pentru a denumi un fel de **prostime modernă** care stă în fața „tembelizorului” și **se lasă manipulată** în ultimul hal. Și agresată literalmente de **șuvoiul continuu de suprainformație**, menit să destabilizeze și să inducă frică.

De fapt, și ei există, și da, e mereu nevoie de o **masă de manevră**. Atât la alegeri, cât și pentru muncile de jos. De indivizi **incapabili să crească**, să se mai **dezvolte**, sau măcar să fie capabili să **se informeze** că SE POATE CREȘTE prin **procesul de EDUCAȚIE**. De specimene **convinse** că au ghinion, și că succesul e imposibil, deoarece e destinat doar altora. De persoane care **se plâng, disperă**, și în ciuda acestui fapt, continuă să vizioneze zilnic emisiuni de **știri negative**, pline de catastrofe, care sunt menite să **manipuleze și să retransmită stări de disperare**, îndelung gândite în laboratoarele serviciilor secrete. O masă de manevră, de desperați, e necesară în orice țară. De persoane **pline de datorii**, și goale de orice speranță. Dispuse să-și **vândă ieftin forța de muncă**, să cumpere produse scumpe prin **credite dezavantajoase**, și să accepte că **asta le e soarta**, în stil mioritic, fără să **îndrăznească să viseze** măcar că ei merită mai mult. Că se poate mai mult, și că oportunitățile de **autoeducare** prin citit sunt la tot pasul. Informația e azi disponibilă oricui, dar rămâne practic inaccesibilă analfabeților de acest tip.

E faimoasa lege a lui Pareto, care împarte proporția de 80/20, adică **80% din bani se află la 20% din populație**. Și invers, ceilalți 80% vor avea doar restul de 20% din bani... Deci sărăcia și lipsurile vor fi mereu la 80% dintre români. Și satisfacțiile materiale, profesionale și relaționale, la restul, o porțiție de 20%, oamenii de succes.

Iar acum tu **poți oricând să ALEGI**, dacă vrei să faci parte din clasa mijlocie sau de sus, sau să te **complaci** în cea de jos. Poți oricând să visezi, și apoi să iei o **decizie radicală**, de a **urca**. De a te **educa** în mod corespunzător, citind materiale de valoare. Sau de a stagna, de a te **plânge** continuu, de a te **eroda** treptat, încet, dar sigur...

Dacă ai citit până aici, înseamnă că, indiferent unde ești acum, **ai potențial**. Poți să citești, ai răbdarea necesară, ai **capacitatea vitală de a te CONCENTRA** asupra unui text, și deci ai **o minte deschisă**. Poți să te **PREGĂTEȘTI** pentru viață. Să **te educi**, să progresezi. Și vei deveni **IMPORTANT** într-o zi. Și spun asta pentru simplul fapt că dacă ai avut timp și răbdare pentru a citi acest articol, fiind printre cei 20% destinați succesului, vei fi **DESCHIS la orice alt tip de informație DE CALITATE**, pe care o poți asimila, și care **te va propulsa** printre oamenii cu adevărat capabili și valoroși ai societății umane.

EFFECTUL NOCEBO, UCIGAȘUL TĂCUT

De efectul PLACEBO S-A AUZIT, deși prea puțini îl iau în serios. El **contribuie cu circa 60%** la vindecarea prin tratamentul medicamentos, mai mult decât substanța chimică în sine!

Și **autoritatea medicului, credibilitatea lui** contribuie enorm de mult la vindecare. Medicamentul în sine e adesea un simplu PLACEBO în circa 60% din cazuri, iar dacă e homeopat, e PLACEBO în 100% din cazuri. Deci ne vindecăm adesea pentru că **suntem CONVINȘI** de competența medicului și **CREDEM cu tărie** în eficacitatea tratamentului medicamentos!

Dar acum voi scrie despre efectul NOCEBO, generat de **credința noastră negativă** că SUNTEM bolnavi. Ideea că nu boala m-a afectat pe MINE, ci că „EU SUNT BOLNAV” face ravagii mai mari ca boala. Pacientul **se IDENTIFICĂ cu boala în sine**, oferindu-i acesteia puteri. Apare FRICA, o stare de **alertă continuă**, și **nivelul de stres crește** până la cote care duc la **(auto)suspendarea** activității propriului sistem IMUNITAR! Caz în care organismul refuză să își mai **activeze** capacitățile de autoapărare, de luptă împotriva bolii!

Convingerea mea este că medicul nu vindecă, ci doar **CREEAZĂ CONDIȚIILE** potrivite pentru vindecare! El poate să spele, să dezinfecteze, să coasă sau să panseze o rană, să administreze medicația potrivită, însă **PROCESUL DE VINDECARE** propriu zis e al **ORGANISMULUI PACIENTULUI**. Și mobilizarea **RESURSELOR INTERIOARE** ale pacientului este **motorul care conduce spre vindecare!**

Mulți pacienți lasă ÎNTREAGA răspundere pe umerii personalului MEDICAL, considerând că este RESPONSABILITATEA acestuia să le vindece afecțiunile! Adică e o fugă de răspundere, o lipsă de grijă pentru propria persoană, o tentativă de a abandona lupta, prin plasarea grijii pentru **sănătatea proprie** în ograda altcuiva. Care dacă e plătit pentru asta, ar avea, cică, obligația să rezolve toate problemele cuiva!

Medicii însă cunosc acest lucru, **observă** aceste tentative, și **devin adesea agresivi**. La fel ca antrenorul care observă că sportivul refuză să participe la antrenamente, și că eforturile lui devin inutile **în lipsa cooperării**. Și pentru a se asigura de cooperare, e nevoie de un proces **de trezire, de conștientizare**, de implicare a pacientului.

Medicii cu experiență cunosc deja faptul că pacienții **se neglijează**, că evită analizele, și că există tendința de a apela la ei cu mare întârziere. Și atunci **ALEG să pună presiune** pe pacient, prin **VEȘTI NEGATIVE**, astfel încât **să fie siguri de cooperarea lor**.

Din păcate, efectul acestor practici este **de-a dreptul dezastruos**. O veste proastă, un cuvânt aruncat la întâmplare, fie și cu scop educațional, **poate** avea efecte incredibile asupra **stării psihologice** a pacientului.

Apare efectul NOCEBO, prin care **FRICA indusă** bolnavului este **mult mai periculoasă** decât afecțiunea în sine, ducând la stări de **stres major**, care **dezechilibrează** fizic și psihic organismul pacientului. În aceste condiții, **sistemul imunitar devine tot mai slab**, și boala se agravează brusc, confirmându-i pacientului că medicul avea dreptate, și potențând ANXIETATEA prin intrarea într-un cerc vicios.

Un diagnostic pus greșit, sau doar SUSPICIUNEA unui diagnostic din **AFIRMAȚIILE** unui medic duce deseori la **imaginarea unor SCENARII CATASTROFALE** și la escaladarea epuizării psihologice a pacientului!

Dacă efectul PLACEBO este cunoscut, și demonstrat științific, e pentru că s-au investit bani de către companiile farmaceutice în acest scop. Însă NOCEBO e mai mult o noțiune teoretică, o ipoteză, încă necercetată suficient, și care **continuă să facă VICTIME**. O confirmă doar numărul tot mai mare de cazuri de anxietate din cabinetele de psihoterapie. Și doar psihoterapeutul știe, și adesea păstrează sub tăcere, că niște cuvinte aruncate la întâmplare, de către un om îmbrăcat

în halat alb, **pot deseori să aibă efecte NEGATIVE mai puternice decât bolile!**

Din păcate va mai dura 20 de ani până când studiile pe această temă vor confirma că milioane de concetățeni au murit prematur și datorită **FRICII AUTOINDUSE**, generate (ȘI) de cuvintele aruncate fără prea multă grijă de către personalul medical. Personal aflat mereu în criză de timp, fără suficient răgaz pentru diplomatie sau politete, și mult prea puțin conștient de **otrava efectului NOCEBO**, pe care o poate răspândi involuntar, într-o simplă secundă de neatenție.

Distribuind acest articol și altor persoane, veți salva suflete!

Secretul dezvoltării personale

Accesul la învățământul primar era destul de limitat în trecut, dar cei foarte puțini care ajungeau totuși la o școală, se realizau profesional pe viață. În momentul în care învățământul a devenit public și obligatoriu, calitatea lui s-a prăbușit. A devenit o simplă formalitate. Iar profesorii, din oameni respectați, cu mult prestigiu, sunt văzuți acum ca niște simpli salariați, prost plătiți și lipsiți de importanță.

La fel stau lucrurile și cu dezvoltarea personală. Cu doar câteva zeci de ani în urmă, CUNOAȘTEREA REALĂ era **ultrasecretă**. Și disponibilă doar unor inițiați. Învățăturile erau oferite doar unor persoane extrem de importante, de către maeștri. Și **secretele** erau legate cu jurăminte stricte! Sau cu ritualuri masonice, de grup sau de castă.

Secretele însă au transpirat, au devenit publice, și azi se găsesc peste tot pe internet, sub o formă sau alta. Însă cu cât sunt mai disponibile, cu atât mai puțină lume este **pregătită și capabilă** să le primească. Sau să le utilizeze cu adevărat, în mod practic, în viața de zi cu zi.

Astfel că deși INFORMAȚIA ESTE LIBERĂ, disponibilă oricui, ea trece cel mai adesea NEOBSERVATĂ, fiind bine ascunsă în **marea cantitate de SUPRAINFORMATIE inutilă**.

Cum spunea un cunoscut agent KGB, informația de calitate este inutilă unui popor disperat, demoralizat, descurajat și mai ales INCAPABIL să o aplice în practica de zi cu zi. Avea perfectă dreptate!

De fapt, orice lucru **dobândit cu ușurință** își pierde mult din valoare, în percepția noastră. Dacă primim ceva valoros FĂRĂ să oferim în schimb un sacrificiu (efort, bani), îl vom neglija! Câștigătorii la Loterie pierd totul în primii 5 ani! Moștenirile sunt adesea risipite rapid. Iar afacerile norocoase care aduc sume mari de bani în scurt timp, se dovedesc, adesea, falimentare pe termen mai lung.

În artele marțiale chinezești ucenicul aștepta ani de zile, și muncea voluntar pentru maestru, ca să fie primit! Abia când dovedea **răbdare și perseverență, autocontrol și dorință reală**, era admis la școală!

La fel stă treaba cu **tehnicele moderne de psihologie aplicată (NLP, hipnoză, persuasiune, tehnici subliminale)**, cu cât sunt mai ieftine, și mai disponibile, cu atât credibilitatea lor scade. E deja plină piața de cursuri, și sunt multe persoane care participă la workshopuri, ca mai târziu să constate că nu le-au putut folosi în practică, în viața de zi cu zi. Oricum nu erau pregătiți, și au cedat tendințelor la modă, de a face cursuri. Apoi susțin că dezvoltarea personală nu le-a folosit, deoarece aplicarea în viața de zi cu zi **pare a fi** prea dificilă. Toți învață pentru că e la modă. Însă puțini sunt destul de **organizați și consecvenți** în a fi capabili să aplice în practică tehnicile învățate. **Accesul REAL** la esența învățăturilor rămâne în continuare doar pentru elite. Restul se alege doar cu diploma de participare, o podoabă socială.

La fel e și la sport, fiecare sportiv își cunoaște programul zilnic până în cele mai mici detalii, însă fiecare sportiv lucrează ÎNTOTDEAUNA **sub îndrumarea directă a unui antrenor**. Care **OBSERVĂ, analizează, corectează, încurajează, motivează, evaluează... și ÎNDRUMĂ sportivul către succes**.

Campionul care să ajungă pe podium doar pentru că a participat la workshopul intensiv „Cum să alerg cel mai repede” este doar un vis... La fel și cel care a vizionat colecția de filme „Cum să joc bine tenis de câmp”...

Acum, superficialitatea „maștrilor” din ziua de azi, grăbiți **să curseze en-gros** cât mai multă lume, face ca profesia de ANTRENOR PERSONAL să fie scoasă din schemă, sărită din motive practice. E mult mai simplu să dai (și) sportivului un program scris, contra cost, o singură dată, cu orarul de antrenamente și cu descrierea detaliată a fiecărui exercițiu, decât să stai lângă el ZI DE ZI, câteva ore, și să

lucrezi cu el luni sau ani de zile. Cursul SCRIS, FILMAT sau AUDIO poate fi vândut online la mii de candidați la titlul de campion, oferindu-le tuturor exact aceeași șansă, pur teoretică, de succes. Practic, le oferă doar o simplă informație, care nu se poate compara cu **actiunea practică**.

Caracteristici cum ar fi **disciplina, automotivatia, energia internă, curajul**, și multe alte abilități de campion **se transmit de la OM LA OM**. Se PREIAU de la maestru la ucenic, și tehnica prin care PERSONALITATEA cuiva se modifică în mod favorabil doar pentru că s-a citit, ascultat sau vizionat un curs, încă a rămas nedescoperită!

Așa că profesia de **ANTRENOR PERSONAL, (life coach)** va rămâne valabilă pentru multă vreme de acum încolo, atât în sport, cât și în **dezvoltare personală**, deoarece șansa de a fi înlocuită de tehnica modernă este practic nulă. Și orice tentativă de a scurtcircuita sistemul consacrat de mii de ani, (adică interacțiunea maestru-ucenic), va fi doar un tun de marketing, fără reale efecte asupra **dezvoltării personale**.

Scapă de blocajele minții

Blocajele minții tale **sunt în interior** și ele te împiedică să îți folosești la maximum potențialul nativ! Degeaba ȘTII multe, ai studii și CUNOȘTI o meserie, niște teorii, dacă mintea ta SUBCONȘTIENȚĂ încă păstrează prea multe LIMITE interne, adică **blocaje** persistente!

Există deja o delimitare destul de clară între mintea CONȘTIENȚĂ și cea SUBCONȘTIENȚĂ. Știința a explicat deja cum funcționează ele. Și da, s-a descoperit deja și „fractura” fizică dintre ele, dintre creierul uman, rațional și creierul CENTRAL, de mamifer. Avem câteva „creiere” distincte, fizic vorbind, și cunoaștem exact ce face fiecare!

Mai mult, **știm să comunicăm** cu fiecare din ele, prin limbajul specific fiecăruia. Programarea Neuro-Lingvistică (NLP) e un început promițător în acest domeniu!

Noi insistăm adesea, în necunoștință de cauză, să ne folosim pe cât posibil creierul rațional, uman. Adică **doar** cele două emisfere, stângă și dreaptă. Însă orice neurolog sau psihoterapeut știe că **DECIZIILE se iau în CREIERUL CENTRAL**. Aflat sub cele două emisfere raționale, care este și sediul EMOȚIILOR ȘI SENTIMENTELOR noastre.

Mai mult, tot acolo se află și **glandele** care influențează fundamental existența noastră:

Glanda HIPOFIZĂ – coordonează **celelate glande endocrine** din corp, și glanda EPIFIZĂ (PINEALĂ - supranumită și „al treilea ochi”).

Insistența noastră de a fi „raționali” și **de a ignora creierul nostru CENTRAL**, este cauza BLOCAJELOR, a deciziilor „pur raționale” care de fapt **ne fac rău**, fac parte din **procesul nostru intern de AUTOSABOTARE**. Un fel de autodistrugere lentă, care provine din interior (alcoolism, fumat, droguri, sinucideri, stări conflictuale, decizii iraționale, dependența de sporturi extreme, jocuri de noroc incontroabile, lipsa autocontrolului, pasiuni periculoase, asumarea unor riscuri majore și multe altele).

Nefericirea, supărarea, furia, și alte sentimente negative provin adesea tocmai din **ruptura comunicării dintre cele două creiere ale noastre**: cel **rațional** (emisferele cerebrale), și cel **emoțional** (creierul CENTRAL).

Această **fragmentare, această dizarmonie interioară, lipsă de comunicare între „mine” și „sinele” meu** va lăsa urme serioase. Mai ales dacă este **permanentă, continuă și repetitivă**.

Simpla **armonizare** a comunicării interne duce la schimbări radicale, de durată. Și se face relativ ușor, fără eforturi prea mari. Și în timp destul de scurt.

Dacă simți că **ești deseori INDECIS**, că ți-e **greu să faci ALEGERI** corecte și rapide, că **ai mereu ÎNDOIELI** asupra a ce ai de făcut, sau în ce privește cariera ta, relațiile tale, viața ta, este din cauza unui **conflict interior dintre cele două sisteme** nervoase. Care ambele îți aparțin. Și sunt localizate unul deasupra altuia.

Aș asemăna sistemul cu imaginea unei căruțe cu doi cai puternici, care la un moment dat **ALEG să tragă în direcții DIFERITE**. Indiferent de efortul lor, căruța va rămâne pe loc sau, mai grav, **va înainta HAOTIC**.

Soluția e simplă, **armonizarea eforturilor celor doi** cai, astfel încât energia lor să fie **DIRECȚIONATĂ** spre **același SCOP**. Caz în care înaintarea va fi simplă și fermă.

Iar dacă crezi că acest articol (sau oricare altul) te va ajuta **să obții SINGUR** acea dorită ARMONIE INTERIOARĂ, te asigur că

procesul respectiv se face doar prin procese de COOPERARE, EXPERIMENTARE și ACȚIUNE, și nicidecum citind.

Am scris (și) acest articol **ca să știi că SE POATE**, și că acesta este rolul meu, de LIFE COACH, **să îmi ghidez** clienții către **autocunoaștere și autodescoperire**.

Decizia TA de a face o schimbare îți aparține.

Așa că poți acum **să alegi** ARMONIA, sau **să îți risipești** în continuare energia pe **CONFLICTUL TĂU interior**. Blocajul îți aparține în totalitate, tu l-ai ALES, și atunci încetează să mai dai vina pe cei din exterior – criză, economie, guverne, legi. Asumă-ți propria suferință și propriile eșecuri. Ele sunt rezultatul gândirii **TALE**, al ALEGERILOR **TALE** și au efect în primul rând asupra **TA**.

De ce înveți tu pentru examene?

În sesiune, întrebarea mea poate suna ciudat. Dar se referă strict la MOTIVAȚIA ta. Care poate fi INTERNĂ sau EXTERNĂ.

Ani de zile, studenții au fost **motivați extern**, profesorul având rolul de a **băga frica în ei**. După modelul sistemului TOTALITAR de tip sovietic. Și, cică, se făcea atunci carte. Puțin contează că ieșeau din facultate destui intelectuali speriați, debusolați, cu dezechilibre emoționale grave. Oricum statul le DĂDEA o repartiție, un loc de muncă și chiar și un apartament cu o chirie simbolică! Important era să se angajeze la stat, în orașul în care statul i-a repartizat. În ordinea mediilor! Încă o motivație artificială pentru a stimula învățarea formală...

Frica de profesor era motorul care **îi obliga** să învețe și li se construia un tipar de MOTIVAȚIE EXTERNĂ, de om care „știe de frică”. Care **ascultă de autoritate** și **execută** întocmai „indicațiile prețioase” ale sistemului totalitar. Ca și în dresajul canin, frica de pedeapsă funcționează! Se adresează animalului din noi, instinctelor noastre primitive, creierului nostru reptilian.

Ce te faci că veni democrația, și studenții refuză să mai învețe! Iar profesorii **refuză să-i mai sperie**, sau nu li se mai dă voie. Există și alte universități, cu profesori „democrați”, care se comportă omenește, cu RESPECT față de studenți, și care **REFUZĂ să perpetueze sistemul totalitar**, sistem ale cărui rămășițe încă există.

Acești profesori lasă la latitudinea studentului să se AUTOMOTIVEZE, să-și activeze MOTIVAȚIA lui INTERNĂ.

În loc de FRICA DE DURERE, studentul va căuta AUTOMOTIVAREA și va CONȘTIENȚIZA, în unele cazuri, că învață pentru VIITORUL LUI. Iar dacă **va dori** să nu învețe, are libertatea de a ALEGE să nu învețe, și eventual să treacă anul cu note mai mici. Sau să ia restanțele, deoarece profesorii rareori vor fi severi în toamnă!

Tranziția dintre sisteme se face greu, se pare că studenții încă nu înțeleg noul sistem. Sau se fac că nu pricep un lucru evident, că dacă nivelul lor DE COMPETENȚĂ va fi redus, **valoarea lor pe piața muncii** va fi nesemnificativă. În lipsa unei puternice MOTIVAȚII INTERNE, diploma lor va fi fără acoperire. Indiferent de prestigiul instituției care își pune parafa pe ea.

Învățatul „de frică” este azi inutil. Vechiul sistem de „învață în sesiune și șterge imediat după examen” era util atunci, dar inutil azi! Util ca exercițiu de memorie, și test pentru ambiția (uneori absurdă) de a reuși... Însă azi când există acces la informații realmente utile, e păcat să îți consumi energia pe chestii învechite, neadaptate zilei de azi, sistemului actual aflat într-o continuă și foarte rapidă schimbare.

Iar această schimbare presupune din start o DISPOZIȚIE de a ÎNVĂȚA CONTINUU, de a se ADAPTA și READAPTA din mers la orice situație nouă. Cunoștințele dobândite în facultate și tehnologiile sunt rapid depășite! (Chiar îmi amintesc cu nostalgie că dădeam cândva examen pe un calculator 486 cu hard de 500 Mega, 16 RAM de memorie și procesor de 66 MHz...!).

Iar CAPACITATEA de ADAPTARE, și abilitatea de a învăța continuu sunt susținute numai de MOTIVAȚIA INTERNĂ, de automotivare. Care se cultivă cu răbdare. Altfel, facultatea e inutilă. Și diploma asigură doar senzația de a fi intelectual, în loc de mult visatul loc de muncă.

Teoria și dezvoltarea abilităților praFtice!

Teoria este ca FUNDAȚIA casei, însă praFtica este restul casei! De acord că fundația e baza? Însă va fi dificil de locuit PE ea, în lipsa pereților, ferestrelor și acoperișului! Așa că dacă te-ai apucat de „construit” o personalitate, și ai pus deja **bazele teoretice**, e **momentul să treci la praFtică**. Acesta e un cuvânt inexistent deocamdată în limba

română, însă foarte ușor de înțeles. O combinație între PRACTICĂ și PRAF... Pentru că da, suntem o națiune de teoreticieni, școliți, educați, și cel mai adesea greu de urnit când e vorba de pus în practică, de a trece la ACȚIUNE concretă.

E plin de cursuri PUR TEORETICE, traininguri GENERALE, **standardizate, croite în SERIE**, și aplicate PER ANSAMBLU. Însă rareori acestea sunt eficiente, pentru că, la nivel INDIVIDUAL, FIECARE din noi suntem DIFERIȚI!

Iar soluția e simplă, cursuri PRACTICE, ȘI PERSONALIZATE, adaptate personalității fiecărui cursant.

Însă marii noștri traineri și public speakeri se grăbesc. Ei vor săli pline, cu sute de persoane, și vânzări mari la cursuri ONLINE, cu sute sau mii de cumpărători, care vor primi materiale video de calitate... Însă oricât de bun e materialul, dacă acesta este GENERAL și nu PERSONALIZAT, **ADAPTAT personalității TALE**, va fi rareori util.

De fapt, dezvoltarea personală este un **PROCES INDIVIDUAL**. La fel ca școala de șoferi! Degeaba le ții toată teoria în sala de curs, că vor deveni șoferi doar DUPĂ ce **au condus PRACTIC** minim 30 de ore, și au DEMONSTRAT în TEREN **existența ABILITĂȚILOR PRACTICE**.

Iar școlarizarea FIECĂRUI șofer este un proces PERSONALIZAT, INDIVIDUAL. Și altă cale n-am auzit să mai EXISTE. Nici participarea, ca spectator, la raliuri de Formula I și nici admirarea mașinilor la târguri sau expoziții nu pare **a fi de vreun ajutor** vreunui candidat la carnetul de conducere, și nici la **dezvoltarea abilității practice** de a conduce în trafic!

Din acest motiv, solicitarea unui **LIFE COACH**, (*adică a unui antrenor/asistent personal*), devine tot mai răspândită pe plan mondial. Și în România profesia de **LIFE COACH** este pe val, înregistrând cea mai rapidă dezvoltare! Și e normal, fiind vorba de un **proces de DEZVOLTARE PERSONALĂ**, la care ar fi timpul **să avem ACCES** și la modul PRACTIC. Că de cursuri și discursuri publice lumea începe să se sature, mai ales în momentul în care constată că ASCULTAREA unui discurs, CITIREA unei cărți, VIZIONAREA unui film sunt adesea INSUFICIENTE și că procesul respectiv e doar unul de PREGĂTIRE, și nicidecum o ACȚIUNE CONCRETĂ, care va avea rezultate palpabile!

Iar dacă doar mă PREGĂTESC timp de o săptămână să plec la munte, de fapt eu RĂMÂN tot în orașul meu, și distanța dintre mine și munte a rămas PRACTIC NESCHIMBATĂ. Abia când AM PORNIT spre destinație pot spune că am ACTIONAT, și că muntele devine TOT MAI APROAPE, cu fiecare minut care trece.

Așa că dacă te-ai pregătit intens în ultima vreme, (inclusiv citind până aici acest articol mult prea lung), înseamnă că ar putea fi momentul să treci la acțiune! Fie și pentru simplul motiv că ai citit până aici, și asta îmi arată că ai ajuns la acel nivel de pregătire la care ACȚIUNEA PRACTICĂ este deja posibilă.

Distorsionarea realității e ceva normal?

Dacă ar fi să definim boala psihică în cuvinte simple, de bun simț, pe înțelesul tuturor, atunci simptomele clinice cele mai concludente ar fi distorsionarea gravă a realității, deformarea ei și halucinația.

Însă un simplu test psihologic, aplicat la oameni clinic sănătoși, ne arată că și ei au destul de multe CONVINGERI IRATIONALE, adică viziuni proprii asupra unor chestiuni, și deformează prin prisma proprie perspectivele.

Aceeași realitate este văzută în mod diferit de persoane diferite, fiecare filtrând prin prisma „ochelarilor” proprii ceea ce percepe.

De exemplu, un câine, același, este PERCEPUT ca fiind periculos de către cineva, sau ca inofensiv de către altcineva! Iar câinele respectiv chiar poate deveni periculos dacă REACȚIA persoanei care se teme de el este vizibilă!

De fapt, exact ACEEAȘI realitate poate fi INTERPRETATĂ de fiecare dintre noi în mod complet DIFERIT. Iar interpretările respective conțin o mare doză de subiectivism. Educația pe care am primit-o în primii ani de viață (mai ales primii șapte) ne-a imprimat niște valori, niște norme sociale, în care noi CREDEM orbește și pe care le considerăm uneori ca fiind adevăruri absolute. Astfel, suntem convinși că avem dreptate, și că părerea noastră este singura valabilă. Deoarece rezonăm cu aceste convingeri, și adesea refuzăm să le discutăm!

Uităm că la vârsta când am fost „dresați” eram mult prea mici

ca să FILTRĂM corespunzător informațiile primite, și că atunci le-am luat de bune, doar pentru că le-am auzit spuse de cei mari, care ne-au educat, și în care atunci credeam orbește: părinți, educatori, învățători, adulți din anturaj.

Fiecare din noi poartă acest **bagaj educațional** depășit, care **deformează** destul de serios perspectivele noastre. Și care ne face probleme când e vorba de relaționarea cu cei din jur, de sănătatea proprie sau de performanțele noastre financiare.

Deși pare greu de crezut, circa jumătate din fumători sunt gata să jure fie că „fumatul e sănătos”, fie că pe ei nu-i afectează cu nimic. Unii vor afirma că pot renunța în orice moment la țigară, dar nu vor asta pentru că le place senzația. Perspectivele lor se schimbă radical, în doar câteva minute, după ce un medic le confirmă existența sau suspiciunea unei boli grave. **Convingerile lor false** se evaporă instantaneu.

La fel, multe persoane sunt convinse că afacerile se pot face doar dacă **ai** foarte mulți bani, sau că cei bogați se nasc așa, orice altă situație fiind doar un noroc. La o analiză mai atentă, descoperim că practic majoritatea celor realizați profesional au pornit de jos, și s-au afirmat prin forțele proprii și ambiție, bogăția fiind dobândită și nu moștenită!

Mai sunt multe alte exemple, cazul tinerelor care nu au găsit încă un partener de viață, și care susțin că „**toți bărbații buni sunt deja căsătoriți**”. Simpla convingere de acest fel le va face să perpetueze această singurătate autoimpusă, astfel că vor privi cu suspiciune (neîntemeiată) orice bărbat cu care intră în contact. Iar anticiparea li se va confirma, orice gest al acestuia fiind interpretat ca fiind doar **o confirmare a convingerilor** anterioare.

La fel, bărbații care cred cu tărie că toate (!?) femeile vor să profite de banii lor, vor atrage doar acest gen de femei, care le vor confirma din plin temerile!

Atragem ceea ce gândim! Deci simplul fapt că **gândim distorsionat**, deformând realitatea, ne va pune adesea în situații neplăcute și ne va cauza neplăceri!

Așteptările noastre **limitative** ne creează **propriile limite!**

Ca LIFE COACH, am o sarcină importantă: să OBSERV atent sistemul de CREDINȚE și CONVINGERILE clientului.

Din exterior, lucrurile se văd mai bine. E ca și cum aș privi o hartă pe baza căruia clientul se orientează, și **hartă este desenată cu**

greșeli, distorsiuni, erori mai mici sau mai mari. A te orienta pe baza ei înseamnă a te rătăci, însă o simplă corectură făcută cu atenție te poate scoate la lumină din multe situații!

O hartă desenată în secolul trecut, pe baza valorilor bunicilor tăi, ar putea să fie diferită de **realitatea de azi** din teritoriu! Și numărul de corecturi poate fi mai mare.

Problema e că ești singura persoană care le poate face, deoarece doar tu ai acces la harta ta. Eu, ca LIFE COACH, pot doar OBSERVA discrepanțele prea mari dintre harta ta și terenul realității, și îți pot sugera discret unde, când și mai ales cum se pot face niște utile corecturi.

Iar dacă tu ești gata să juri că harta ta e perfectă, și că ești singurul care vede realist și rațional lucrurile, te invit la un scurt test care îți măsoară gradul de realism.

Alegerea de a confrunta **harta TA** cu realitatea din teren, și de a cere în acest scop consilierea unui LIFE COACH este numai A TA.

A fi sau a nu fi... antreprenor

În afaceri se începe cu **A FI (1)**. Inveți să **DEVII** tu **persoana potrivită** pentru a face afaceri. Și acesta e cuiul. E examenul de admitere în mediul de business. Dacă treci de el, poți merge mai departe... Este acel faimos proces de **DEZVOLTARE PERSONALĂ**, (mascat sub diverse alte denumiri – NLP, coaching, reconectare, meditație, iluminare, etc). Și acest proces e PERSONALIZAT, adică se face 1 la 1. De la OM la OM. INDIVIDUALIZAT. Adaptat clientului, care are oarecum statut de ucenic. Și care se TRANSFORMĂ treptat sub GHIDAREA unui mentor experimentat.

Ordinea arată așa: 1. A FI – 2. A ȘTI – 3. A AVEA

Majoritatea încep cursurile direct cu **A ȘTI (2!)**. Ei citesc mult. **Cunosc** multe lucruri. Fără să fie **CONSTIENTI** de ele. Fără să le **asimileze practic**, deoarece **BLOCAJELE lor INTERNE încă există**. E ca și în cazul unui soldat, care învață să tragă la țintă, devine țintaș de elită, dar nu are curajul să tragă și în inamic. **Știe (2!)** trage bine, dar nu **ESTE (1)** încă soldat. Doar știe trage, dar **ESTE** doar un bun țintaș, și atât. Poate merge la concursuri de tir. E încă inutilizabil în luptă. A sărit etapa de **A FI (1)**, intrând direct în **A ȘTI (2)**.

Mai rău e cu cei care își deschid firme, **sărintd câte DOUĂ etape**. Ei vor să facă bani, să **AIBĂ (3)** bani, fără **SĂ ȘTIE (2)** cum, și mai ales fără să **FIE (1)** ei înșiși pregătiți, ca oameni, să treacă peste orice fel de OBSTACOLE, EȘECURI, PROVOCĂRI. Să se ridice după lovituri, și să-și continue drumul, fără a fi afectați. Desigur că au eșecul asigurat, și adesea se opresc la primul eșec, și uneori rămân cu traume... și cu alte BLOCAJE, CONFIRMATE și reconfirmate: Ți-am spus eu că nu merge? Ți-am spus că nu se poate/că e prea greu/că nu voi reuși/că nu sunt destul de bun?

De fapt, convingerea **lor** LIMITATIVĂ EXISTĂ deja de multă vreme în mintea lor, și eliminarea ei se putea face în procesul inițial de la stadiul de **A FI (1)**, de FORMARE A PERSONALITĂȚII antreprenoriale.

Și atunci, tot ce avem de făcut e **să ÎNVĂTĂM să FIM (1)**, înainte de a trece la **A ȘTI (2)**, și a spera că vom **AVEA (3)**. Iar dacă punctul **3 (A AVEA)** e urmarea logică a primelor 2 puncte, iar punctul **2 (A ȘTI)** e chestiune de muncă și asimilare/învățare, acumulare de informații, la primul punct **A FI (1)** este nevoie de **BUSINESS COACHING**. Sau de **demontarea ideii false** că unii s-au născut pentru a face afaceri, și alții pentru a fi subordonați. Deja știm că totul se învață.

Și aici îmi amintesc un citat superb, sugestiv, care exemplifică traseul de parcurs pentru un final de succes: „*Atunci când începi să faci o casă, totul e haotic și murdar. Lumea devine sceptică în privința casei. În final, răsare o vilă superbă!*” Hans Nusshold

Dacă vrei să **AI (3)** afacerea ta, și să începi să faci bani, și deja **ȘTI (2)** ce vrei să faci, și cum, (sau ai o vagă idee măcar), atunci haide să începi cu începutul, adică învață mai întâi cum **SĂ FII (1)** omul potrivit pentru afaceri.

Și da, ofer gratuit o ședință de LIFE COACHING, dar ședințele de BUSINESS COACHING gratuite sunt mai rare și mult mai selective. Însă o primă discuție de 60 de minute, telefonică e accesibilă oricui o cere. Și dorește SĂ DEVINĂ (adică **să FIE**) antreprenor de succes.

La ce îmi poate fi de folos un life coach?

Cu toții deja știm, și am auzit frecvent, că **de noi** depinde totul, și că NOI **avem o putere interioară**. La fel de bine știm că **totul se învată**, că Google ne oferă orice informație, și că putem avea succes doar **dacă vrem** succesul.

Și atunci la ce ne mai folosește un LIFE COACH? De vreme ce **totul e în noi**, și **de noi depinde** să ne reactivăm potențialul... orice sfat din exterior **pare** a fi în plus. Doar PARE! Dar marii campioni? Dar Hagi, Nadia Comăneci, Simona Halep...? De ce au avut nevoie de antrenori? Fiecare din ei **știa foarte bine ce are de făcut**, știa multe despre greutățile din viitor, și despre efortul necesar de a se autodepăși. Fiecare din ei știa că va avea nevoie de mobilizare, de motivare, de curaj, de antrenamente dure...

Totuși, realitatea e EVIDENTĂ, și ne arată că în spatele fiecărui campion stă **întotdeauna un antrenor** (sau o întregă echipă de antrenori) de succes! Nici măcar unul din campioni nu a fost autodidact! Toți au fost **motivati, încurajați, îndrumați și ghidați** cu atenție și pricepere către succes!

Iluzia că doar tu **poți fi lup singuratic**, și poți atinge succesul **doar prin propria voință**, rămâne de regulă iluzia celor nerealști.

Secretele succesului sunt:

COOPERAREA, modelarea (copierea) celor care au avut succes, **încurajarea** oferită de un profesionist și **munca în echipă**.

Succesul e contagios! Se ia **prin imitație**. Se „prinde” de la maestri, se fură ca oricare meserie. Și da, contribuie la succes și citirea unor cărți, și admirarea unor competiții, și a concurenților valoroși. Însă **antrenamentul sub îndrumarea unui antrenor** e de neînlocuit!

Iar antrenorul e necesar **în orice domeniu**. Sportul e doar dovada vie că antrenorul e obligatoriu. La fel stau lucrurile **și în afaceri**. Sau în viața de zi cu zi. Și la locul de muncă, în gestionarea stresului, în relația de cuplu sau în educarea copiilor.

Stresul tot mai ridicat, relațiile interumane tensionate, divergențele dintre generații sunt tot mai problematice, și au nevoie de **o rezolvare profesională**. De tehnici și metode moderne, eficiente și **ușor de aplicat în practică**.

Și da, multe dintre aceste metode pot fi găsite în cărți, în materiale de pe internet, în filme motivaționale, însă aplicarea lor practică, sub coordonarea unui life coach, este singura cale eficientă.

Iar prejudecata cum că un LIFE COACH costă mult este neîntemeiată, dacă avem curiozitatea să calculăm cât ne costă **lipsa de informație** valoroasă. Sau să comparăm costurile coaching-ului (vreo 200 lei lunar) cu ale avocatului de divorțuri, cu ale falimentului firmei, sau ale dependențelor adolescentului tău sau ale tale (țigări, alcool, pariuri, jocuri de noroc, viteză, droguri, energizante, alte persoane...).

Vorba proverbului, dacă tu crezi că **educația REALĂ** costă mult, să vezi cât te va costa **lipsa** ei!

Atitudinea ta contează!

De fapt ATITUDINEA TA față de viață **se oglindește** în viața ta. În sănătatea ta, în relațiile tale cu cei din jur, în activitatea ta profesională, în bunăstarea ta.

O atitudine **corectă, pozitivă, optimistă** va avea ca rezultat o viață fericită, mulțumitoare, împlinită. Iar o atitudine negativă ne va da mult de lucru, vom fi nemulțumiți, tensionați, în stare de stres prelungit, și vor apare, mai devreme sau mai târziu, problemele de sănătate, conflictele cu cei din jur și problemele financiare.

Ce am eu de făcut ca LIFE COACH? E simplu! Să lucrez cu tine, ca **să construim împreună o ATITUDINE potrivită**. Să lucrăm asupra ATITUDINII tale, care a fost deja afectată de dresajul social (da, e un DRESAJ!), de ideile FALSE, NECONSTRUCTIVE pe care societatea ți le-a băgat în cap.

Pentru că adevărul e crud, am crescut într-o societate adaptată la condițiile din secolul trecut, iar acum ne-am pomenit că trăim în secolul vitezei și al informației! Și atunci mă întreb: Poți obține REZULTATE bune în secolul XXI **cu educația secolului XX?**

E ca și cum te-aș întreba dacă poți participa la un raliu cu căruța! Sau cu o Dacia învechită... Sigur că poți! Dacă tot te-ai nimerit pe pistă și ești obligat de împrejurări să participi, fără să ți se lase vreo porțiță de a scăpa. Însă... nu te aștepta să câștigi. Sau măcar să te numeri printre primii! Vei fi acolo unde poți să fii cu pregătirea ta și cu mijloacele de care dispui: la coadă.

Dacă vrei mai mult, vrei să fii în frunte și **vrei mai mult de la viață**, o ATITUDINE de ÎNVINGĂTOR e necesară. Altfel, te vei legăna în căruța mediocrității întreaga ta viață. Și fii sigur că **ALEGEREA este a ta**, în totalitate.

Asumă-ți **răspunderea** pentru ea!

Unii mă întreabă: Dar dacă mă pregătesc și îmi tunez bine mașina, o echipez cu cauciucuri bune, și exersez zilnic, îmi garantezi că voi fi pe primul loc?

De fapt, cine îți poate da garanții într-o cursă, fie ea de Formula I, fie **din jungla urbană** a secolului XXI? Pot cel mult să fac o estimare, să îți dau un pronostic:

Toți cei aflați în fruntea clasamentului **vor ajunge acolo** datorită PREGĂTIRII, care se face doar când **există deja ATITUDINEA de învingător**. Cazurile în care un norocos ajunge campion de raliu, pentru că l-a ajutat vântul, sau altora li s-a stricat mașina, sunt extrem de rare, și tot mai puțin probabile în ziua de azi.

Valoarea, pregătirea, și mai ales ATITUDINEA îndreptată spre EFICIENȚĂ și PERFORMANȚĂ fac diferența între ÎNVINGĂTORI și restul lumii.

Vei obține doar dacă ceri!

Pentru a primi ceva, este nevoie de o CERERE. Altfel, e foarte probabil ca alte persoane să fie incapabile să îți citească gândurile! Dorințele clar EXPRIMATE sunt adesea sortite să se împlinească. Ca și cum vor să fie născute! Mai mult, dacă sunt și SCRISE, și li se pune și un termen limită, dorințele tale se pot transforma în SCOPURI, și tu devii, automat, un performer care se zbate pentru atingerea lor!

Însă școala vieții e singura care predă această lecție. Pe care începi să o descoperi pe la 30-40-50-60 de ani, sau mai târziu. Până atunci, preferi să te complaci într-o comodă superficialitate, păstrând convingerile tale limitative primite în copilărie, ceva de genul: ***E prea greu, nu pot, nu se poate, nu știu cum, nu vreau să risc...***

Și aici intervine un LIFE COACH, care te ajută să vezi clar ceea ce tu îți DOREȘTI, și apoi te determină să acorzi IMPORTANTĂ propriilor TALE dorințe!

Pare greu de crezut? Este cât se poate de real. SUPERFICIALITATEA indusă de modul în care trăim este principala

piedică în calea îndeplinirii dorințelor noastre! Incapacitatea de a ne păstra CONCENTRAREA, de a ne FOCUSA pe un SCOP CLAR, **bine determinat și corect enunțat**, și apoi pus pe hârtie, e ca și cuiul din roata unei mașini de curse, de altfel perfect funcționale! Care va fi astfel complet inutilizabilă, din cauza unei singure pene de la o singură roată!

Rolul meu de antrenor pentru viață este foarte simplu, să IDENTIFIC scopurile tale și să OBSERV ezitățile și amânările tale.

Apoi să caut atent cauzele SUBCONȘTIENȚE ale acestui comportament autosabotant. Pentru că realitatea e crudă, te sabotezi singur, îți pui bețe în roate, și apoi **te plângi** că dorințele tale PAR greu de îndeplinit. Sau că munca pentru atingerea scopurilor tale PARE atât de dificilă, încât o amâni la nesfârșit.

De fapt, dacă mă gândesc bine, câți sportivi ajung campioni FĂRĂ ANTRENOR? Probabil sunt cazuri extrem de rare. Încă nu am auzit de nici unul. Tot ce știi e că secretul unui campion stă în ECHIPA pe care acesta o face cu ANTRENORUL. În SINERGIA, efortul comun și amplificarea propriului potențial deja existent, prin intermediul metodelor, tehnicilor și procedurilor de lucru eficiente, și deja demonstrate de către ALȚI CAMPIONI!!!

A reinventa roata pare destul de neproductiv! Așa că folosirea unei roți deja inventate, studiate și perfecționate continuu, de ani de zile, de către experți, este cea mai bună soluție.

Iar AMATORISMUL, ÎNCERCĂRILE și lipsa de profesionalism au ca rezultat sigur AMÂNAREA performanței, și inutile suferințe. Fie că e vorba de sport, afaceri, muncă sau viața personală, MEDIOCRITATEA este la fel de prezentă.

Iar pentru cei care o admiră pe Simona Halep, pentru performanțele ei și milioanele de euro câștigate anual, le pot spune că succesul ei stă în mare măsură și în SUTELE DE MII de euro investite în ANTRENORII de elită. Altfel, tot efortul ei s-ar fi materializat cel mult în numărul 5-10 la nivel național. Cu INVESTIȚIA în ANTRENORI DE ELITĂ, a ajuns între primii 3 la nivel mondial!

La fel va fi în cazul tău: Te COMPLACI în MEDIOCRITATE, faci încercări repetate, și colecționezi INSUCCESELE, și treci din AMÂNARE ÎN AMÂNARE, sau... poți să apelezi la EXPERȚI. Și abia atunci începi să crești, să ai acces la PERFORMANȚĂ. Doar **TU alegi**. Vei primi exact ceea ce ceri.

Fie că e vorba de succes într-o afacere, într-o profesie, de armonie în viața ta personală sau de fericire, le vei obține DACĂ (și numai DACĂ) LE VEI CERE!

Ești și tu spălat pe creier?

Desigur, și încă foarte discret. Ești deja în stare de confuzie, și urmezi orbește niște jaloane așezate de ALȚII. Ca și un hamster care aleargă în interiorul unei roți, stând pe loc, și mirându-se că totul rămâne neschimbat în viața lui. Robert Kiyosaki o numea cursa șobolanului.

Într-un moment de liniște, de bilanț, ca de exemplu la început de an, pune pe hârtie activitățile tale, OBSERVÂND CU ATENȚIE modul în care îți petreci **timpul tău**, și vezi cât la sută din acesta îți este **alocat tie**, și cât timp ești **în SLUJBA ALTORA**.

Cât timp acorzi **propriei tale persoane**, fericirii **tale**, sănătății **tale**, dezvoltării **tale**, relațiilor **tale**, bunăstării **tale**, și cât timp folosești **pentru bunăstarea ALTORA**.

Cât timp ești CREATIV, plin de ENERGIE, bine dispus, fericit, așa cum AR FI BINE SĂ FII ZILNIC? Și **cât timp** ești încordat, tensionat, grăbit, agitat?

Apoi fă un calcul aritmetic, și scrie, în procente, gradul tău de LIBERTATE. De FERICIRE. De BUNĂSTARE. De ECHILIBRU sufletesc.

Dacă fericirea predomină, dacă PESTE 50% din timpul tău este bine împărțit, ECHILIBRAT, între muncă și VIAȚĂ PERSONALĂ, este **bine**. Dacă reușești să te BUCURI de viață, de prieteni, de **activitățile care îți fac plăcere**, de timpul petrecut cu familia, ești un om LIBER.

Ce ne facem însă dacă tu lucrezi 10-12 ore pe zi, și vii acasă foarte obosit? Sau lucrezi departe de casă, prin alte țări? Sau nu lucrezi deloc, pentru că nu ai reușit să îți găsești locul de muncă potrivit și **vocația TA** profesională REALĂ? Sau ai un loc de muncă acceptabil, însă ești înconjurat de **persoane toxice**, care îți fac viața amară?

Înseamnă că TU **ai renunțat**, de bună voie, la PUTEREA TA PERSONALĂ, și la o bună parte din capacitatea de a-ți trăi ARMONIOS **PROPRIA TA viață**.

E un semn că ai fost manipulat, spălat pe creier, și **altcineva** ALES ÎN LOCUL TĂU modul în care **TU** trăiești acum. Și face asta pentru că TU I-AI PERMIS. E DECIZIA TA să SCHIMBI ceva în viața TA. Sau să refuzi orice schimbare.

Iar această decizie o vei lua în funcție de procentul de LIBERTATE pe care îl ai, sau mai degrabă vei DECIDE în funcție de gradul tău de toleranță, de cât poți duce. Și de cât de CONVINS ești că **meriți viața pe care o ai**, și că probabil nu MERITĂ să vrei mai mult. Iar dacă ți-au spălat creierul destul de bine, ai deja CONVINGEREA limitativă, irațională, că NU SE POATE (!?) schimba nimic, sau că e prea târziu (!?) sau prea dificil (!?). Te asigur că totul se ÎNVAȚĂ, totul e posibil, și că niciodată nu e prea târziu.

Un citat celebru: „Dacă vrei să fii prosper pe toate planurile, e important să lucrezi **la persoana ta** mai mult decât la **orice altceva** lucrezi în viața ta de zi cu zi”. (După Jim Rohn). Bine zis!

Predau lecții de libertate!

Este una din misiunile unui LIFE COACH, se te ghideze spre LIBERTATE! Pentru că ești, în oarecare măsură, DEPENDENT de niște concepții eronate. De tipare, de convingeri, de gânduri LIMITATIVE, IRAȚIONALE, care te fac, ele singure, nefericit. Și la care **refuzi să renunți**, pentru simplul fapt că încă **nu ai aflat** de existența lor!

Sunt exact la fel ca **virusii** care îți infectează calculatorul. Stau **ascunși și acționează tăcut**, dar PERMANENT. Iar tu ești convins că ei nu există. Iar când rulezi antivirusul, și vezi rezultatul, rămâi surprins. Iar dacă **negi necesitatea devirusării**, și lași lucrurile să se agraveze, în timp, calculatorul tău va fi tot mai lent, mai leneș, mai nehotărât în acțiune. Și mai ciudat în comportamente, spre disperarea tuturor celor care îl utilizează. Pentru că da, din EXTERIOR **lucrurile se văd mai bine**.

Suntem prizonierii propriei noastre minți, în special a celei pe care o credem minte rațională, care de fapt **rulează INVOLUNTAR programe care ne fac rău**. Care ne distrug din interior, schimbându-ne comportamentele exterioare.

Iar dacă aveți o urmă de îndoială cu privire la afirmațiile de mai sus, vă reamintesc că există și sinucigași, și alte comportamente autodistructive cu duiumul. Deci dovada că **răul vine din INTERIOR** este clară. Iar numărul celor disfuncționali, care ÎȘI FAC SINGURI RĂU, într-o formă sau alta, este enorm. Și aici aș aminti, ca TIPAR disfuncțional de comportament: *alcoolicul, fumătorul, narcomanul, dependentul de jocuri de noroc, cleptomanul, mitomanul*, și lista rămâne deschisă. Deschisă pentru că FIECARE dintre noi, FĂRĂ EXCEPȚIE, rulează mai devreme sau mai târziu, diverse programele virusate, al căror efect este mai mult sau mai puțin **dăunător propriei persoane!**

Însă pentru a putea ELIMINA aceste programe disfuncționale, acești viruși comportamentali, este nevoie de câteva etape. Principală și relevantă mi se pare etapa în care **CONSTIENTIZĂM existența lor (tocmai ai făcut asta, citind până aici)**. Deja știi că ești victima lor, chiar dacă acum îți vine greu să și ACCEPȚI acest adevăr dureros.

ACCEPTAREA este a doua fază, după NEGARE, în care ne complacem adesea. Importanța acceptării este foarte mare, deoarece pentru rezolvarea unui probleme este necesară RECUNOAȘTEREA ei. Dacă mi se strică frânela la mașină, și **eu refuz să recunosc problema**, și scot becuțelul roșu care **îmi semnaleză existența ei**, frânela NU SE VOR REPARA SINGURE. E nevoie de o ACȚIUNE concretă, prin care eu să merg la mecanic, să achit reparația și piesele de schimb necesare, și aceste lucruri le voi face doar dacă sunt deja PREGĂTIT (faza 3), și ACȚIONEZ (faza 4) cu fermitate.

Așa stau lucrurile cu LIBERTATEA noastră. Putem să ne acceptăm (faza 2) DEPENDENȚELE, și faptul că **alții ne conduc, și ne fac rău**, și **să ne pregătim să devenim liberi** într-o zi (nu știu când, azi doar mă pregătesc), făcându-ne curățenie în gânduri, **sau** să ne complacem în dependențe, ALEGÂND să DEPINDEM de alte persoane, să fim „la mâna lor” fără să facem nimic pentru a ne elibera.

Iar când libertatea noastră **este autosuspendată**, apar sentimentele negative ca: *tristetea, furia, tensiunile interioare, frustrările, resentimentele, rușinea, vina*. Simpla lor existență este SEMNALUL, becuțelul roșu de la bord, pe care adesea **ALEGEM să îl ignorăm**. Devenind victimele propriilor noastre DECIZII.

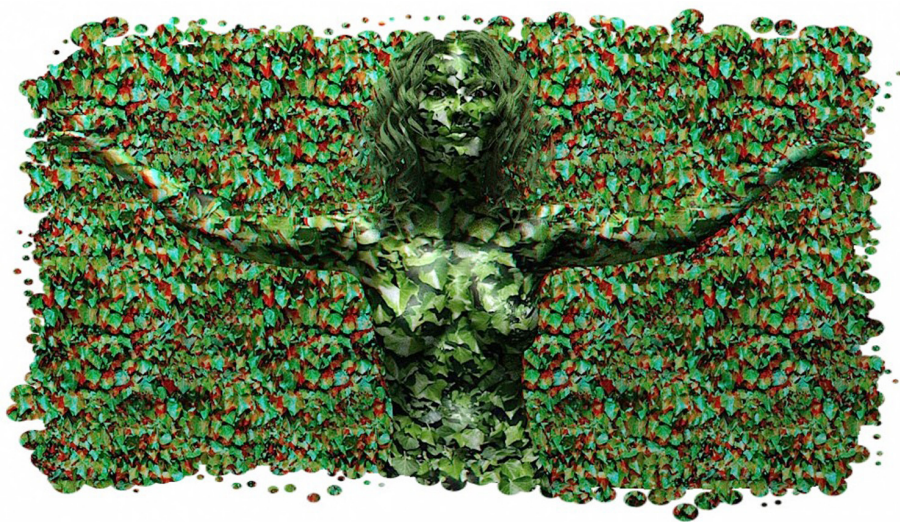
Capacitatea de a DECIDE corect și de **a ALEGE să ne reparăm** disfuncționalitățile interioare, face DIFERENȚA între **oamenii de succes** și restul lumii.

Amânarea și ascunderea gunoiului sub covor sunt catastrofale, deoarece conducerea vieții noastre poate fi ușor luată de **CONVINGERILE disfuncționale, de obiceiurile și de automatismele negative**, care fac mult rău atât propriei persoane, cât și celor din jur. Iar **relatiile interumane armonioase** pot fi uneori primele sacrificate în acest cerc vicios. Ieși din el, și începe să trăiești chiar acum! La maximum! Îți sunt alături, la un mail distanță!

Cuprins

Ofer coaching gratuit oricui cere!	1
Tu ai grijă de tine?	2
Vindecare emoțională sau	
Lectură motivațională?	4
Cea mai importantă activitate din lume –	
Dresor de maimuțe	6
Competiția există!	8
Școlarizați, dar needucați!	10
Nu te lăsa păcălit, ei promet și compromit!	12
Nu poți să înveți nimic din greșeli	15
Realitatea mea interioară	16
De ce am ales să fiu life coach?	18
Portret de român din occident	19
Te-au dresat să fii prost	21
Și tu te crezi rațional?	23
Viața ca un joc de șah	24
Nu ucideți curierul!	26
Avem mai multe creiere!	27
Cum pot eu să cobor din avion?	29
Coboară urgent din avion!	30
Și tu te crezi autodidact?	33
Murphy e nevinovat!	34
Ce fac contează, sau cine sunt?	35
Autismul indus	36
Tu ai acces la succes?	38
Dezvoltarea personală – la ce îmi folosește?	39
Formula succesului	41
Vei cunoaște adevărul...	43
Sunt un coach prea serios în poze?	45
Ți-e frică de succes?	47
Energia ta vitală contează cel mai mult!	49
Țara te vrea prost!	51
Creator sau executant?	53
Cine sunt eu?	55
Poți să lucrezi oricând ca independent!	57

Diferența între „CALIFICAT” și PROFESIONIST	60
De ce ne crește agresivitatea?	61
Siguranța locului de muncă	63
Învățarea experiențială	65
Credem în tine!	67
Frica și minciuna	69
Echilibrul contează!	71
Cine este și ce face un life coach?	73
Exercițiu de sinceritate	74
Chiar crezi că doar anii de școală contează?	76
Un life coach e un lux?	78
De ce nu ai tu destui bani?	80
Conflictul tău interior	83
Libertate sau dependență?	85
Necesitatea eliminării blocajelor emoționale	87
Planificarea și secretul succesului	89
Diferența dintre rai și iad	91
Vreau să fac bani!	93
Suntem oare marionete?	94
Utilitatea crizei	97
Manipularea psihică și mintea ta subconștientă	98
Analfabetismul funcțional	100
Efectul nocebo, ucigașul tăcut	102
Secretul dezvoltării personale	104
Scapă de blocajele minții	106
De ce înveți tu pentru examene?	108
Teoria și dezvoltarea abilităților practice!	109
Distorsionarea realității e ceva normal?	111
A fi sau a nu fi... antreprenor	113
La ce îmi poate fi de folos un life coach?	115
Atitudinea ta contează!	116
Vei obține doar dacă ceri!	117
Ești și tu spălat pe creier?	119
Predau lecții de libertate!	120

Într-o lume dinamică, aflată într-o continuă schimbare, este obligatoriu să înveți continuu, într-un sistem conectat permanent la realitatea aflată în continuă schimbare. Iar coaching-ul este singurul sistem care se schimbă permanent, de la sine, fără să aibă nevoie de aprobările vreunui ministru corupt, de ședințele vreunui guvern incompetent, sau de promisiunile unor politicieni adaptați realităților din secolul trecut.

Românii par să conștientizeze importanța învățămîntului, însă se ancorează în trecut, în sistemul academic depășit, scopul fiind mai degrabă patalamaua, și nicidecum acumularea de informație corectă și completă, care azi înseamnă putere, deoarece este singura marfă ce se poate transforma în bani!